

Ruh ve Madde

Ruh ve Madde Yayıncılık ve Sağlık Hizmetleri A.Ş.
İnsanlığı Birleştiren Bilgiyi Yayma
(BİLYAY) Vakfı'nın Kuruluşudur. ©

Cilt: 38 • Sayı: 450 • TEMMUZ 1997
(KDV DAHİL) 150.000 TL. YURTDIŞI: 5 DM.

Şirket Adına Sahip ve Sorumlu Müdür:
Ergün ARIKDAL

Teknik Sorumlular:
Genel Yayın Sorumlusu:
Halûk HACALOĞLU

Basım-Yayım Uygulama Yönetmeni:
Levent KOSOVA

Dizgi ve Mizanpaj Sorumlusu:
Neslihan PARLAK

Çeviri ve Redaksiyon Sorumluları:
Yasemin TOKATLI - Ayhan TOLAYBENK

Yönetim Merkezi:
Hasnun Galip Sok. Pembe Çıkması
No:4 D:6 80060 Beyoğlu/İSTANBUL
Tel: 243 18 14 - 249 34 45 • Fax: 252 07 18

Dizgi
Ruh ve Madde Yayınları
Tel: 243 18 14 - 249 34 45

Kapak ve İç Baskı
Meta Basım Yayım San. ve Tic. Ltd. Şti.
Tel: 281 62 00 - 268 37 28 - 269 07 34

Renk Ayrımı
Degrade Grafik Tasarımı ve
Reprodüksiyon Ltd. Şti.
Tel: 246 26 26 - 240 59 40 - 248 25 18

Haberleşme, Abone ve Havale Adresi
RUH ve MADDE YAYINLARI P.K.9
80072 Beyoğlu / İstanbul

Abone Ücreti: Yıllık, Yurtiçi: 1.800.000 TL.
(Öğrenciler: 1.450.000 TL.)
Yurtiçi: 60.-DM
Posta Çeki No: 655294
Ayda bir yayınlanır.
E-mail: bilyay@ibm.net

İÇİNDEKİLER

- SEVGİLİ OKUYUCULAR 1
- REALİTE: DUYULARIMIZIN KAYNAKLARI 2
- KENDİ KENDİNE DÜRÜST KARAR VERMENİN
AHLÂKÎ ŞARTLARI 7
- YIRMI UYGULAMA 8
- MAHRUMİYET DUYGUSU ve TEKÂMÜLDEKİ ROLÜ.. 9
- ALTI MODERN HAYALET 13
- PRİZLERDEKİ RADYASYON YAYILIMINA KARŞI
KRİSTAL PANZEHİR 15
- EVRENSEL İŞLEYİŞ / İDARECİ PLÂNLAR 17
- MERHALEDEN MERHALEYE 20
- FAUST 21
- GİZLEMLİ TÜNELLER 24
- NEFSANİYET 28
- DÜNYAMIZ GİTTİKÇE KÜÇÜLÜYOR 29
- SEVGİ EVRENSEL CAZİBE ETKİSİ 32
- ŞUUR HÂLLERİNİN DEĞİŞİMİ 35
- EŞKOŞMALAR ve DEĞİŞİM 39
- SADIKLAR PLÂNI'NDAN RUHSAL TEBLİĞLER:
RUHSAL İDARE MEKANİZMASI 41
- TANRI NEREDE? 42
- KİTAP İNCELEMESİ: GAIA DİYALOGU 45
- WOOLPIT'İN YEŞİL ÇOCUKLARI 46
- ETKİNLİKLERİMİZ 47
- KİTAPLAR ARASINDA:
KOLAY MEDITASYON REHBERİ 48

Sevgili Okuyucular

Ergün ARIKDAL

Ruhçuluk realitesinin ana işlevlerinden biri de Dünya insanların gelecekte ulaşacakları ya da kavuşacakları realitelerin neler olacağını, bu realitelerin niteliklerini ve işlevlerini belirtmektir. Bu iş sanıldığı kadar kolay ve sade bir nitelik göstermez. Bir yığın varsayım, ideoloji ve inanç sistemlerinin BİR'liğe doğru, MERKEZ'e doğru döndürülmesi SABİR denen Tedriç Kanununa bağlı olarak oluşmaktadır.

Dünyamızın tekâmül işleviyle küresel olarak vazifeli RİM'in, yani Dünya Rabbi'nin, kıyamı dengeleme süreci içinde, Dünya realitesine ait bütün değerlerin, kıymetlerin ortaya çıkmasını hızlandırdığını alguluyoruz. Dünyadaki her varlık ve her şey kendinde bulunan değeri, niteliği ortaya koyma çabasında. Bütün dünyasal hayat ve eylemler kendilerinde meknuz olarak bulunan bilgiyi, potansiyeli ortaya koyma aşamasındadır.

Dünya Okulunun bütün imkânları zorlanıyor; her varlık ve eşya kendi işlevini sonuna kadar yerine getirmek için aşırı çaba içinde RİM'in programına hizmete devam ediyor. Buna "eşya kendi hakikatine ulaşıyor" diyebiliriz. "Gizli, saklı, üstü açılmadık bir şey kalmayacak." denilmiştir. Herkes ve her şey kendi kıymetini ortaya koyduktan sonra, bütün kıymetlerin RİM Bilgisi'yle yeniden kıymetlendirilmesi devresinden sonradır ki, kıyamet meydana gelebilir.

Önce bilginin kıyamı, sonra şuur ve idraklerin kıyamı... Elbette bir kâinat bireyi olan Dünya küresinin kıyamına da sıra gelecektir. Kıyam tek ve bir kerelik değildir; sürekli ve çok kerelidir. Bu nedenle bilginin, şuurun ve idrakın kıyamı süreklidir, hatta Dünya maddesinin asal unsurları da kıyam olgusuna katılmaktadır; o da kendi tümel kıyamına aşama aşama yaklaşmaktadır.

Ulaşılabilecek değerler insanlığın kendi değerleridir ve aşırı çabayla geliştirilebildiği kapasitedir. İnsanlık bütün potansiyelini ortaya koyduktan sonra, tekâmül kanunlarına bağlı olarak, gelişimini sürdürmenin çıkış yollarını aramak amacıyla **hakikî ihtiyaçlarını** bilip anlamak zorundadır. Bir "ayna projeksiyonu" olan maddesel dünyanın gerçekliklerini, ondaki simgeselliği kavrayıp çözmeyi becerebildiği oranda aşabilmek, kıyamın insanî amacını oluşturur.

Kısaca, insan ve onunla beraber olan çevre, tabiat, bütününü kendilerinde potansiyel olarak bulunan değerlerini işleyip geliştirdikten ve uygulamaktan sonra, yeni bir şuur ve idrak düzeyine sahip olarak Dünya gerçekliklerini simgesellikten çıkarıp, somut ve hakikî değeriyle ele alabilecek bir düzeye geldikleri zaman, buldukları merhaleye özgü merkeze olan yolculukları sona ermiş olacaktır. Artık kıyam etmişler, ölmüşler ve yeniden dirilmişlerdir. Sonsuzluğun ve zamansızlığın sahibi Yaradan'ın bir suduru olarak bir başka merkeze doğru hiç durmadan sürecek olan ebedî yolculuğuna devam edecektir.

Selâm ve Sevgiler

DUYULARIMIZIN KAYNAKLARI

BUGÜNE kadar en eskiden en yeni anlayışa kadar, ruh dünyasını daima fizik dünyanın dışında özel bir branda çekilmiş bir durumda, oradan buraya, buradan oraya izinsiz geçilmeyen, özel geçişleri olan ve bunların başında da çeşitli varlıkların bulunduğu bir mekân olarak tasavvur etmişlerdir. Gerçekte böyle bir şey yok. **Ruh dünyası ile fizik dünya birbirinin içindedir.** Şu anda biz ruh dünyasının içinde bulunuyoruz. Ama bizim ruh dünyası ile olan bağlantılarımızı kuracak aparatlarımız yok veya çok zayıf ya da çalışmıyor veya kapatmışız. Şu anda hepimizin zihnine yüzlerce, binlerce titreşim hâlinde mütemediyen ruh dünyasından inmekte olan tesirler geliyor. Bu tesirleri sürekli alıyoruz, içinde yıkanıyoruz. İnen tesirlerin farkında değiliz. Çünkü fizik dünyayı ancak duyularla tanıyabiliriz.

DUYULARIMIZ

Beş duyumuz veya bilemediğimiz iç organlara ait birtakım duyularla ilgili doktorların, psikiyatristlerin söylediği bazı kanaatler var ama aslında beş tane duyumuz var. Ama bu beş duyunun dışında metapsişik çalışmaların özünde bulunan bir de perisprital duyular, yani astral beden duyuları var. Telepatik algılamalarımız var. Prekognisyon dediğimiz geleceğe ait birtakım bilgiler alabiliyoruz. Rüyamızda da görüyo-

İnen tesirlerin farkında değiliz. Çünkü fizik dünyayı ancak duyularla tanıyabiliriz.

ruz, aniden de hissedebiliyoruz veya rüyet hâlinde, durugörü tarzında görebiliyoruz, bunlar da bir duygu. Hatta İngiliz araştırmacı Frederic Myers, bu fikri vurgulamak için telepati yerine telesteziyi kullanmıştır. Yani bunu daha duygu-laştırmıştır. Bizde mevcut olan *esteziş*, duymak

tabiri bir çeşit dokunarak, tadarak, işiterek duymak mânâsına geliyor. Fakat bu uzaktan yapılıyor. Yani duyularımızın bir çeşidini, uzaktan iş gören bir duyu çeşidi tarzında telesteziyi kullanmıştır, *telepatos'u* kullanmamıştır. Çünkü *patos'ta* hisler artık seyyalleşmiş duygu alışverişi tarzına geçiyor, daha ince tesirler. Yani arada daha başka birtakım materyaller vasıtasıyla farkına varılıyor. Onun için telepatiden ziyade telesteziyi kullanmıştır.

ASTRAL DUYULARIMIZ

Bir de bizim astral duyularımız var. Rüyalar esnasındaki duyma işlemimiz genellikle bununla olur. Rüyalarımızdaki hissiyatımız perispiritual duyularımızla meydana gelir. Rüyayı onlarla hissederiz, rüyanın canlılığı bundan ileri gelir. Aynen sanki sopa yemiş gibi canımız yanar veya dünyada nasıl sevinç duyuyorsak o şekilde sevinçle uyanırız ve o şekilde korkuyla yataktan firarlarız.

Yeryüzünde meselâ fare görmüş birisi nasıl çılgık çılgıca bağırıyorsa, rüyasında da fare görse, o bir fizikî alışkanlıktan, şartlandırmadan ileri gelen çılgıklı uyanmak mânâsına gelmiyor. O doğrudan doğruya hakikaten astral bir duyguyla onu hissediyor. Hatta rüyamızda herhangi tehlikeli bir şeyi olmadan evvel görür ve anında uyanabiliriz. Anında uyanırız ama bu duyuyu nereden aldık, yani bu bir hissiyat, hissediyoruz ve uyanıyoruz. Eğer şuurluysak gelen uyarıya doğru kalkıp gidelim, o şeye bakalım, ya bir gaz kaçağı vardır ya da unuttuğumuz bir şey olmuştur. Veya aniden tehlikeli bir şey olmaktadır, kal-karız gümbür diye yatağımızın üstüne bir şey düşer. Bu bir his meselesi. Bunları hemen Allah uyandırdı diyerek mistik hâle getirmemek lâzım.

SONSUZ VARLIK

O Yüce Yaradan'ın, sonsuz varlığın, insanla bir ilişkisi olmaz. Bu gururdan ve kibirden insanların kurtulması lâzımdır. Bu ve benzeri ifadeler gururlu, kibirli, haddi hesabı olmayan lâflardır. Tanrı insana kendini koruyabilmesi, geliştirebilmesi için bir yığın araç vermiştir. Rahmet meselesi budur. Bu araçları geliştirmek, bundan yararlanmak ve başkalarını yararlandırmak insa-

nın vazifesidir.

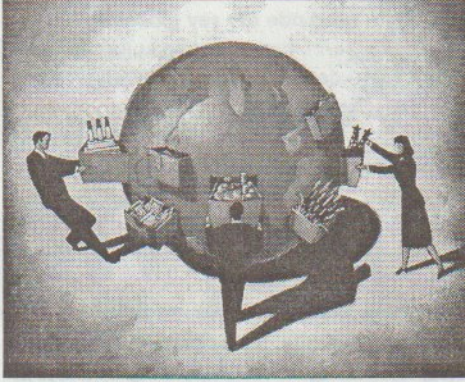
Tanrı nezdinde her şey globaldir, her şey bir ve tektir. Tanrı, herkes benim kulumdur dediği vakit bunu demek istiyor. Özel varlığı ve özel bir seçimi yoktur. Ayırım ve kayırmalar yeryüzünde geçerlidir. Tanrı nezdinde böyle bir ayırım ve sunî hiyerarşi yoktur. Tanrı nezdinde bütün varlıklar birdir, tüm mevcudatı tek bir varlık olarak görür, hepsi aynıdır onun için. Hepsı kendisine aynı yakınlıktadır. Çünkü kendisi merkezdedir. Çemberin üzerinde oturan varlıkların hepsi merkeze aynı uzaklıktadır. Tanrı merkezde olandır. Herkese, her varlığa, hiç ummadığınız yere aynı mesafede bulunur. Sonsuz olana zaten bu yakışır.

RUH BEDENDE DEĞİLDİR

Biraz haddimizi bilmemiz ve farkında olmamız lâzım. Düşüncelerimizi de kontrol etmek zorundayız. Acaba bu düşüncem doğru mudur, gerçeğe uyar mı tarzında gözden geçirmekte fayda var. Ruh dünyasının fizik dünyadan ayrı olmadığını, bizim zaten ruh dünyası içerisinde bulunduğumuzu, esasında hiçbir şekilde maddenin içinde olmadığını biliyoruz. Yani biz sùrahiye doldurulmuş bir su veya giydirilmiş bir manken gibi değiliz. Beden içerisinde ruh aramamalıyız.

Ölürken bazıları anlatırlar: "Birçok ölen insanlarla karşılaştım, o kadar çok dikkat ettim ki burnundan acaba bir şey mi çıkacak, üstünden bir şey mi yükselecek diye." Ebediyen ona baksa bir şey göremez, çünkü giren çıkan bir şey yok. Bunlar bizim yanlış kavramlarımız ve insanların gelişimiyle alâkalı, onların gelişimine uygun bir örtü içerisinde verilmiş bilgilerden ileri gelen, artık bu şekilde yorumu mümkün olmayan bilgilerdir.

Esasında ruh varlığı bedeni kullanır, yani onu endüksiyon yoluyla etki altında tutar. Biraz fizik bilen arkadaşlarımız bunu daha iyi anlarlar. Bir şeyi herhangi bir geçirgen telle bağlayıp enerji veya elektrik verdiğimizde bir enerji yaymaya başlar ve bir enerji alanı meydana gelir. O alanın içerisinde giren her şey etkilenir artık. O alanın içerisinde giren herhangi bir cisim, eğer o bir miknatis alanıysa ya da manyetik bir alansa o da manyetik hâle gelir, manyetizmaya uğrar. Elektrik alanıysa elektriklenir, başlar uzaktan çalışmaya. Buna endüksiyon yoluyla çalışma diyoruz.

*Hepimiz ruh dünyasında bulunuyoruz
fakat dar şuurlu bir vaziyette fizik
dünyada tecrübe yapıyoruz.*

Aynı şekilde ruh varlığı da bedenine içine girmez. Çünkü zaten yapı, öz itibarıyla ikisinin biraraya gelmesi mümkün değil. Yani cevherleri değişik. Felsefi bakımdan ele alırsanız değişik cevher ve yapıları meydana geldiği için bunları biraraya getirmek mümkün olmuyor. Yani armutları elmaların içine sokamıyoruz. Bunlar ayrı şeylerdir. Armutu elmanın içine sokamıyoruz ama onları bir sepet içerisinde tutabiliriz. Fakat erikle armut birbirinden farklıdır; karpuzla kavun da birbirinden çok farklıdır, birbirlerinin içlerine giremezler. Ruh varlığı bir endüktif alan içerisinde, bir çeşit posesif yolla, sıkı bir hâkimiyet yoluyla bedeni kontrol altına alıyor. Buna psikik alan diyoruz. Ruhsal alan vasıtasıyla öyle kuvvetli kontrol altına alıyor ki, artık onu dışarıdan müşahede ettiğimiz zaman onun bütün hareketleri bilinen ölçüler içerisinde yapılan çalışmalarla insanın davranışının aynısını bizlere göstermeye çalışıyor ve hiçbir anormallik, uyumsuzluk göstermeden mükemmel bir şekilde fizik plân üzerinde her türlü tecrübeyi yapmaya başlıyoruz.

HEPİMİZ RUH DÜNYASINDAYIZ

Buna daha basit bir şekilde bir misal verelim. Ay'a keşif için sürekli özel cihazlar yollandı. Ve orada o makineler hakikaten Nasa'daki kumanda masasında bulunan mühendisler vasıtasıyla kontrol ediliyor. Çok kısa frekanslarla, dalgalarla Nasa'dan oradaki makine hareket edi-

yor, kepçelerini kaldırıyor, biraz toprak alıyor, koyuyor belli bir şeyin içerisine, orada analiz yapıyor. Ve neticelerini yine bilgisayar diline çevirerek birtakım sinyallerle gene aşağıya bildiriyor. Orada cihazların yanında bir insan var mı? Yok.

Aşağı yukarı buna benzer. Bu çalışma prensibi fizik dünyada da oluyor. Kontrol başında olan o mühendisi ruh varlığı olarak ele alalım. Bizim o Ay'da bulunan Ay örümceğini kontrol etmemiz gibi, aynı şekilde hepimiz ruh dünyasında bulunmaktayız fakat fizik dünyada gözlem yapıyoruz. Şu anda insan budur, hepimiz aynıyız. Hepimiz ruh dünyasında bulunuyoruz, fakat kaplanmış, dar şuurlu bir vaziyette fizik dünyada tecrübe yapıyoruz. Bazen bu yaptığımız tecrübe beden başımızı kaldırıp başka rüyelere sahip olabiliriz. Bunu sistematik olarak kolaylıkla yapan insanlara psikik veya medyum insanlar diyoruz. Medyum insanlar deyince şu medyatik olanlara, televizyonlarda gösterilen birtakım insanlara çağrışım yapmasın zihnimize. Bizim ifade etmek istediğimiz kişiler gerçekten medyum insanlar, ruh dünyasının kapısından içeriye zaman zaman göz atabilen, oradan birtakım şeyler işiten ve bazı tesirleri alıp buraya nakleden, aracılık yapabilen insanlardır. Gerçek medyumluk çok zor iştir.

TÜM EVRENLER İÇ İÇEDİR

Ruh dünyası bizim etrafımızda olan bir şeydir. Tabii ki bedenimizden ayrıldıktan, beden üzerindeki konsantrasyonumuz kalktıktan sonra nereye konsantre olacağız? Ruh dünyasına konsantre olacağız. O zaman diyeceksiniz ki ahirete gittik. Halbuki ahiret de burada dünya da buradadır. Apayrı mekânlar değil mi diye bir soru da gelebilir. Tüm evrenler birarada, iç içedir. Birbirinden yalıtılmış, ayrılmış bir nesne değildir. Kalkıp bir yere gideceğimiz de yok, kalkıp bir yerden geleceğimiz de yok. Hepsini birarada olup bitmektedir. Ve biz ruh varlığı olarak zaten ruh dünyasında mevcut olan varlıkları. Oranın tesiri olmadan, oranın teneffüsünü yapmadan fizik dünyada iş göremeyiz. Bizim asıl kaynağımız ruh dünyasıdır. Hepimiz ruh dünyasının varlıklarıyız. Yeryüzünde tecrübe yapmak, bilgi edinmek, birtakım yeteneklerimizi, kâinat şuurumuzu ge-

liştirmek için buradayız. Bu tecrübeler buradan başladık böyle gidiyor. Sonsuza kadar da çok büyük gelişmeler olması lâzım, daha da bilinmesi gereken çok fazla şeyler var.

RUH DÜNYASI İLE FİZİK DÜNYA FARKLI DUYULARLA ALGILANIR

Bedenin dünyası ile ruhun dünyasının ayırımı neye göre yapıyoruz? Şu anda acaba ruh dünyasında olmadığımız ne malûm? Veya ruh dünyasında olduğumuz zaman fizik dünyada olmadığımız ne malûm? Bunu nasıl fark ediyoruz? Veya kendini bu iş nasıl fark ettiriyor? Beden dünyası, içinde bulunduğumuz, şu andaki duyularımızla tanıdığımız bir dünyadır. Adına fizik dünya diyoruz ve bu dünyayı duyularımızla tanıyoruz ama ruh dünyasını nasıl tanıyacağız? Onları da mı duyumuzla tanıyacağız? İşte en büyük fark buradan çıkıyor. Ruh dünyasında duyularımızın hükmü yoktur. Ruh dünyasını duyularımızla tanıyamayız. Orada bir yere dokunamayız, koku alamayız, gözlerimizle görmek, kulaklarımızla duymak diye bir şey yoktur. Her şey toptan ve global oluyor. Yani bir şeyi gördüğümüz anda onun sesini de işitmiş oluruz, tadını da almış oluruz, temasını da elde etmiş oluruz. O şey neyse onun hakkında umumî bilgiyi de almış oluruz o anda. Ayrıca konuşmaya, tatmaya, dokunmaya gerek yoktur. Global bir duyu vardır orada.

Demek ki beden dünyası ile ruh dünyasının ayrımı böyle oluyor. Bunu hatırımızda iyi tutalım. Çünkü bir gün öbür tarafa geçilecektir muhakkak. Geçiş olduğu zaman bu şuurumuzu geliştirecek farkında olmamız çok kolay olur. Çok çabuk fark ederiz ki ben dünyayı değiştirdim, diyebiliriz. Çünkü çoğu kez insanlar öldüğünü ve bedeninden ayrıldığını fark edemez. Duyuların kendi üzerinde bıraktığı izlenimler çok uzun sürer. Hatta o kadar uzun sürer ki, meselâ sadece duyularıyla değil inançlarıyla da birlikte gidiyor insanlar. Kendilerine çocukluğundan beri birtakım şeyler telkin edilmiş, söylenmiştir şöyle olur, böyle olur vs. diye. "Öbür dünyaya gider gitmez muhakkak anamı ağlatacaklar benim çünkü şu şu işleri yaptım ben." Kafasında onun günah kavramı var. "Sen suçlusun, günahkârsın şunu

yaptın, bunu yaptın. Şimdi yanacaksın." Yanmış gibi görür. Bedenli yaşamında aldığı tüm telkinler ruh dünyasında etkisini gösterir.

TELKİN ve İPNOZ

Biz psişik deneylerimizde çalışmalarımızı kolaylaştırabilmek için süljelerimizin yahut bizimle çalışmak isteyen psişik insanların ruh ve beden münasebetiyle konsantrasyonunu biraz gevşeterek ruhsal dünya ile olan irtibatlarını arttırmaya çalışırız ki orası ile bizim aramızda aracılık yapabilsin diye. Dünyaya sıkı sıkıya bağlı olursa medyumun bir şey getirmesi mümkün değil. Medyomlaşmak, psişik insan olabilmek fizik bedeni üzerindeki bağıni azaltıp ruh dünyasıyla bağıni arttırmaya çalışmaktır. Bunun yollarından bir tanesi de ya ipnotik ya da manyetik uykudur. Ya da modern çalışmalarıyla sofistoloji dediğimiz rölaksasyonla meydana getirilen çalışmadır.

İpnotik yolla çalıştığımızı kabul edelim, transa alıyorsunuz, uyutuyorsunuz. Birkaç kez denedikten sonra uykunun derinliğini arttırıyorsunuz. Uykunun derinliğini arttırmaktan maksat; telkin ettiğimiz, emir veya istek olarak bildirdiğimiz bir fikrin, isteğin gerçekleşmesi için belli bir psikolojik yapıya ulaşması lâzım süljenin. Bunun için birkaç celse bu çalışmayı yaparız. Belli bir uyku derinliği vardır ve bu derinliğin çeşitli fizyolojik belirtileri vardır. Fizyolojik kontrol cetveline bakarsanız onları gördüğünüz, elde ettiğiniz zaman o belli bir basamağa ve derinliğe inmiş demektir. Yani orası sizin için en müsait yerdir.

Telkine yatkınlık durumu için yakı tecrübesi denilen bir tecrübe yapılmıştır. Yapan da meşhur Şarko, yani nöroloji bilimini kuran Fransız doktor. Rahatsız olduğunuz zaman bilhassa romatizmal kas ağrılarında ilâçlı bez yapıştırılır. Onun içinde baharatlı yakıcı bir şeyler vardır, deri çeker, orada bir iyilik meydana gelir. Ama yakar ve kabartır deriyi. Süljeye, şimdi senin sırtına bir yakı yapıştıracağız deniyor ama süljeye söylemiyorlar ne olduğunu. İki gün sonra orada yara olacaktır ama acımayacak hiç korkma. Peki diyor sülje. Hakikaten soyuyorlar sırtını, bunu yapanlar hekimler. Yakı değil bir tane posta pulu yapıştırıyorlar, elinin değemeceği bir yere. Hatta bu iş hastanede olduğu için hemşireler de elini

sirtına atıp da onu çıkarmasın diye gözlüyorlar. Ondandır aradan iki gün geçiyor, geliyorlar, arada bir de telkin yapıyorlar; sırtında bu yakı var yavaş yavaş o deri kabarcak diye. Yakıyı gözlemledikleri vakit pulun altında, pulun kenarlarında, derinin üzerinde deri beyazlaşmış, başlamış su toplamaya. Hatta hafif hafif de cerahtanmış. Eğer tedavi olmazsa orada hemen cerahtanıyor. Pulu alıp bakıyorlar, yanık izi, aynen bir yanık. Deri uzmanları kontrol ediyorlar. Halbuki oraya ne bir kızgın demir basıldı ne de başka bir şey. Sadece oradaki süjenin, insanın doktoruna inanmasından ileri gelen, yani telkinle güvenmesinden, inanmasından meydana gelen olay. İnandığı için imajinasyon olarak vücudunun o kısmının yandığını kabul ediyor. Orası yanık diyor, tamam ve hakikaten iyileşmesi için de beş gün tedavi etmek zorunda kalıyorlar. Bayağı yanık, beş gün tedavi ediyorlar, kadıncağının yarası geçiyor.

AHİRET SEMBOLİZMİ

Bu olay görünüşte münferit bir ipnotik telkin olayı, telkinin gücünü gösteren bir olaymış gibi geliyor. Ruh varlığı ahirette de aynı prensiplerle karşılaşır. Burada elde edilmiş olan bilgiler, telkinler kendi düşüncemize göre ruhsal dünyada da bir atmosfer yaratır. O atmosferin içinde hakikaten zebaniler karşımıza gelip de suratımızı tutup elle tokat vuruyorsa biz o dayağı bir güzel yeriz. Çünkü öyle öğretildi. Ateşe de gireriz, falan yere de çıkarız. Bizi karşılayacak olan melekler, güzel hanımlar, yakışıklı beyler varsa onları da görürüz.

Bu işi bilmeyen, anlamayan birçok insan Kuran'ın bazı sözlerini kıymetsiz hâle getiriyorlar. Cennette meleklerle, hurilerle karşılaşacaksınız diye. Onu anlatmak istemiyor ki Kuran bilim kitabı olarak. İmajinasyonun hükmünü anlatıyor. İnsanlara ne öğretirseniz onunla karşılaşılır diyor. Hatta bir de; cennet öyle iyi bir yerdir ki neyi tahayyül ederseniz anında olur der. Yani yukarıdan size her şey pat diye düşer, isterseniz kızarmış tavuk, isterseniz buz gibi şerbet isteyin. Canınız ne istiyorsa bunlar teşekkül eder mânâsında çok kıymetli, çok önemli bir bilgi vermektedir. Bu hiçbir kutsal kitapta yoktur. Bu doğrudan doğruya Muhammed Peygamber'in bir özelliğidir. Bu bilgileri çekip, indirtebilmek

büyük bir hüner işidir. Çok önemli bilgiler veriyor ve bunlar aynen böyledir. Ama orada oluyormânâsında değil. Bunlar bizim vasıtamızla oraya taşıyor, bunlar bizde zaten. Bunlar âdeti bir hologram filmi gibi karşımıza üç boyutlu çıkarıyor. Bunu yaratan, projekte eden, varlığın bizzat kendisidir, kendimiz yaparız.

Bunları, sufilerin ileri seviyede olanları, fark etmişler. Demişlerdir ki cenneti de cehennemi de kendi içimizde taşıyoruz. Gayet manidar bir lâfla bunu oturtmuş, meseleyi halletmişlerdir. Cennet de cehennem de varlığın kendi içindedir. Yoksa yukarıda özel kaynar kazanlar vs. yoktur. Cennet bahçesi de yetişmez.

İNANÇ BİRLİĞİ

Metapsişik bilgileri ne kadar iyi anlayabilirsek kutsal kitapları o kadar daha iyi anlarız. Kutsal kitaplar bir hamlede kenara atılacak nesnelere değildir. Fakat "Biz onların sahibiyiz" diyenleri kenarda bırakmak lâzım. Onlar bir şey bilmiyorlar. Onlardan insanlar üzerinde otorite kurmaya, insanların vicdanlarını karartmaya çalışılan birşürü insan var. Asıl onları bir kenara itip biz kendi yaşamımızın getirdiği araştırmalarıyla elde ettiğimiz bilgilerle kutsal kitapları daha iyi anlamaya çalışalım. İncil'de ve Kuran'da çok muazzam bilgiler vardır ve bunlar birbirinin içine girmiştir, zincirleme birbirine bağlıdır, birbirinden ayrı değildirler. Yani gerçek Müslümanla gerçek Hristiyan bunu fark etse utanır. Biz ne yapıyoruz birbirimize karşı diye, karşı tarafa yasa hakkını dahi çok görüyoruz.

Tek bir dünya, iç içeleşmiş şuuralsal tek bir alan vardır dememiz gerekiyor artık. Mademki hepimiz tek bir dünyanın içindeyiz, bu tarzda inanç ayrımları yapmanın pek bir mânâsı yok. Bunları kullanmak suretiyle kendi gururunu, kibirini, kendi egosantrik düşüncelerini tahakkuk ettirmek isteyenlere müsaade etmeyelim. Onların bu hareketleri egosantrik düşünceden başka bir şey değildir. Benmerkezci hareket ederek kendisinden başka bir şey yokmuş gibi hareket ediyorlar. Halbuki bizim dünyamız böyle değil. Bizim dünyamızda her inanca yer vardır. Çünkü bütün inançlar insanlar nezdinde birbirinden farklıymış gibi gözüküyor ama öyle değil. Onların hepsi sıkı bir dokuma altında büyük bir halının, kilimin motifidir. Hepsinin örgüsü aynıdır, o örgünün içine işlenmiştir. İnanç ayrımcılığı yapmak yanlış şeydir, bunları ortadan kaldırmak lâzımdır. İç içe olmanın şuuruna varmak mecburiyetindeyiz. ■

KENDİ KENDİNE DÜRÜST KARAR VERMENİN AHLÂKÎ ŞARTLARI

ROMALI ünlü hatip Cicero, “Benim için olgunluk tacının en güzel yıldızı başkalarının tesirine kapılmamak, hak veya haksızlık üzerine verilecek hükümlerde başkalarını dinlememektir.” Bazı kimseler bağımsızlığı başkalarına tâbi olmamak arzusuyla isterler, ama bağımsızlık için gerekli olan karakter ve nefis terbiyesini hiç hesaba katmazlar. Çünkü en kuvvetli bağımsızlık dışarıya olan bağlarımızı koparmakla değil, yabancı hükümlere, taleplere karşı içten bir kayıtsızlıkla elde edilir.

Biz yirminci yüzyılın insanları şunu açıkça bilmeliyiz ki, bugün gittikçe fazlaşan propaganda vasıtasıyla, gazeteler, radyolar, televizyonlar ve çok iyi tertiplenen konferanslarla belirtilen umumî görüşler karşı konulmaz bir kuvvet gibi insanlara tesir ediyor ve onun şimdiye kadar kendi vicdanıyla takip ettiği ahlâkî hareket tarzını bozuyor, tehlikeye düşürüyor. Avustralyalı rahip R. Stephen yıllarca önce yazdığı “Demokrasi ve Karakter” adlı kitabında bu tehlikeyi belirtmiş ve şöyle demiştir: “Kötü işlerde kalabalıkla birlik olan, bir komitenin fantastik görünen kararlarına uyan bir adam, kulağı daima kalabalıkta olan politikacı, popüler işleri duraklamadan yapanlar, dünyanın en korkak adamları ve yaşadığımız yüzyılın hainleridir.”

Umumî görüş denilen büyük kuvvete, hissî heyecanlara sınıf ruhuna karşı kendisini korumak isteyen bir kimse şunu iyice bilmelidir ki, demokratik medeniyetin asıl varlığı hiçbir şekilde kütlenin hâkimiyetinde değil, tersine kütlenin düşünce ve heyecanına karşı ferdî vicdan ve karakterin kesin bir şekilde kütlenin hâkimiyetinde değil, tersine kütlenin düşünce heyecanına karşı ferdî vicdan ve karakterinin kesin bir şekilde kuvvetlendirilmesindedir. Bir karınca yuvası mimarî bakımdan üstün bir yapıdır, düzenli bir çalışmanın sonucudur, ama insan karınca değildir, insanın sosyal ve politik yapısı, üstün eseri basit bir sevkitebii üzerine kurulmuş değildir. Bu yapı insanın bütün ruhî ve ahlâkî hayatı üzerinde kurulur, insan topluluğunu hayvan topluluğundan ayıran şey de işte bu kuruluş tarzıdır. İnsan topluluğunun gelişmesi ancak insanların ruhî kabiliyet ve kuvvetlerine bağlı olduğu için, bu üstün kuvvetin, kütlenin heyecanına kapılması bilhassa tehlikelidir, salgın bir hastalık gibi memlekete yayılabilir. Büyük bir şair mantıklı hayvan denilen insan için şu sözleri söylemiştir: “İnsan mantık dediği şeyi, bütün hayvanlardan daha çok hayvan olmak için kullanıyor.” Şairin bu sözüne hak vermeyecek şekilde hareket etmek gerekir. Şunu hiç unutmamalı ki insan hayatında mantığın hâkim oluşu sadece akıldan gelen bir şey değildir, tersine her şeyden önce, insana mantıklı hareket etmek, konuşmak, yazmak için yol gösteren ahlâkî kuvvetten gelen bir şeydir.

F.W. FOERSTER

Yirmi Uygulama

Varlık: SCHEILLA

Sorumluluklarını neşeyle yerine getir.
Hakarete uğradığında sessizliğini koru.
Başkalarından hep bir şeyler bekleme.
Arkadaşlarının sürekli sana nezaket göstermelerini bekleme.

Saldırganlığını sustur.
Seninkilere uymayan düşünceleri kınama.
Başkalarına kötü niyetli ve gereksiz sorular sorma.
Gerekliyse, verdiğin haberleri ve bilgileri surat asmadan tekrar et.

Arkadaşlarının üzüntülerini kardeşçe dinle ve asla o an kendininkileri anlatma.

Gösteriş yapmadan daha yararlı olmanın yollarını ara.
Affetmesini bil.

Hiç kimse hakkında kötü konuşma.
Bilgiyi ve deneyimi en yoğun yaşamış kişiden al.

Başkalarının sevinciyle neşelen.

Çalışanı rahatsız etme.

Yardımların çok doğal olsun.

Başkasının hizmetine saygı göster.

Özel sorunlarını azalt.

Yaralarını hizmetle sar.

* * *

Bu yirmi uygulamanın en azından birkaçını uygulamak isteyen ya da uygulayabilen insan, İlahî Öğretmenden, mutlaka en iyi Yardımseverlik notunu alacaktır.

İdeal Spirite'ten Çeviren: Azniv ATASEV

Mahrumiyet Duygusu ve Tekâmüldeki Rolü

Dr. Bedri RUHSELMAN

MAHRUMİYET duygusu nedir? Eğer mahrumiyetin manasını, insanın kendisinde mevcut olmayan her şeye genişletirsek yanlış harekette bulunmuş oluruz. Biz asıl mahrumiyeti bir duygu, bir idrak hâlinde kabul eder ve ruhumuzda canlandırırız. İşte bu manadaki mahrumiyet ki, insana hüsrânın acısını, ıstırabını ve hatta işkence verici hâlini tattırır. Demek ki, esasında mahrumiyet duygusu ile hüsrânı pek birbirinden ayırmamak lâzım gelir.

Mahrumiyet duygusunun asıl manası, arzu, istek, özleyiş veya ihtiyaç kavramlarıyla zorunlu olarak karışır. Yani, eğer insan özlemediği, arzu etmediği ve ihtiyaç duymadığı herhangi bir şeyden uzak kalırsa, onun hüsrânını hiçbir vakit duymaz ve onda bir mahrumiyet duygusu hasıl olmaz. Arzu, özleyiş ve ihtiyaç ise, ruhun herhangi bir obje, bir hadise, bir oluş hâliyle karşılaşarak, kendisinde onlara karşı bir çekilmenin veya alışkanlığın meydana gelmiş olmasından doğan bir ruh hâlidir. Ömründe bebek görmemiş ve işitmemiş veya görmediği bir bebeğe karşı çekilme duymamış bir çocuğun ona sahip olmaması yüzünden ağlaması ve üzülməsi, yani hüsrân duyması söz konusu olamaz. Mahrumiyet duygusunun diğer bir etkeni de, organik hayatın zarurî icaplarından olan fizyolojik ihtiyaçların tatmin edilmemesinden dolayı, ruhtaki intibaldır. Karnı acıkan bir insan yiyecek bir şey bulamazsa, elbet bundan ileri gelen mahrumiyeti duyar ve onun azabını çeker.

Demek ki, mahrumiyet duygusu ruhun herhangi bir hadiseye, bir objeye ve bir hâle karşı, gerek evvelden mevcut ve gerek sonra-

dan edinilmiş bir çekilmenin, bir ihtiyacın tatmin edilmeyişi neticesinde meydana gelen bir hâldir. Böyle olunca, mahrumiyet duygusunu, ruhun herhangi bir şeye sahip olup olmamasında değil, o şeyle kendisi arasında mevcut münasebetlerdeki şekil ve suretin icaplarında aramalıdır.

Ruhun tekâmülü konusunda sık sık söylenmiş bir söz vardır: **Ruhun madde ile olan bağlarının çözülmesi onun tekâmülü nispetinde vaki olur.** Çok doğru olan bu sözün manasını iyice anlamak için, bu üzerinde durduğumuz bahsin hakikatine nüfuz etmeye çalışmanın büyük faydası dokunur ki, bunun ne yolda meydana geldiğini yazımızın sonlarına doğru izah etmeye çalışacağız.

Mahrumiyet duygusunun meydana gelmesine dair yukarıdan beri söylemekte olduğumuz şeyler, her gün müşahade ettiğimiz hadiseler sabit olduğu gibi, ilmî yollardan patolojik ve tecrübeye dayanan örneklerle de kanıtlanabilir.

Bazı hastalıklar vardır ki, bunlar hastanın bazı organlarında, meselâ kol ve bacaklarının bazı yerlerinde veya bütün bir kolunda veya bacağına tam bir anestezi hâli meydana getirirler. Yani onların bu kısımları dışardan yapılan çimdikleme, iğne batırma, yakma vesaire gibi hariçten yapılan acıtıcı bütün tesirlere karşı duygusuz kalır. Bu hâl bir hastalık olarak, hatta bir hayat boyunca devam ettiği gibi, geçici bir arıza hâlinde gelir-geçer şekilde de vaki olabilir. Birincisine cüzzam hastalığını, ikincisinde de alelâde basit bir isteri hâlini misal olarak gösterebiliriz.

Burada bizim ilmî incelememize yarayacak olanı, isterideki anestezi hâlidir. Bundan dolayı, mütalâamızı yaparken bu hâl üzerinde duracağız.

Fakat isteriklerin hissizliği hakkındaki müşahedenin, mütalâamızı aydınlatıcı kıymetini ortaya çıkarmak için, onun bir noktasını daha belirtmemiz lâzım geliyor: Hasta olan süje, nöbet esnasında iken hissiz kalan uzvuna ait bütün hareketleri unuttuğu gibi, bundan evvelki, yani normal hayatındaki o uzvuna ait kabiliyet ve hareket imkânlarını da unutmaktadır.

Meselâ, Pierre Janet'in süjesi Rose, bir isteri nöbeti esnasında bütün dünyayı ancak iki renk içinde görüyor ve diğer renkleri kaybetmiş bulunuyordu. Bu iki renk de, beyazla siyahtan ibaretti.

Şimdi bütün ağaçların yapraklandığı, bitkilerin çiçeklendiği bir baharın gurubunda, denizle, göğün ve çiçekli arazinin sayısız renk nüanslarıyla süslü manzarasında, yalnız beyaz ile siyah gibi iki renkten başka bir renk görmemnin mahrumiyetini tasavvur ediniz. Bu, normal bir insan için, yani bu mahrumiyeti idrak eden bir kimse için, elbette sıkıcı ve üzücü bir hâldir. Bununla beraber, Pierre Janet'in süjesi Rose hiç böyle bir üzüntü veya sıkıntı duymuyordu. Çünkü o, bu renk görmemek mahrumiyetini hissetmiyordu ki. Dünyada yalnız siyahla beyazı görürken, bu zavallı kızcağız, dünyada beyazla siyahtan başka bir rengin mevcut bulunduğunu ve nöbetinden evvelki zamanında bunu kendisinin de diğer insanlar gibi görmekte olduğunu unutmuştu. Bundan dolayı diğer renklerden o anda haberi olmayan bu kızın, muhtelif renkler içinde pırıl pırıl parlayan her tarafı, yalnız siyah ve beyaz görmesi, kendisi için üzüntülü bir şey olmak şöyle dursun, hatta bir mesele bile değildir. Bakınız, Pierre Janet bu hususta ne söylüyor:

"Bir sabah kalktığı zaman ne cildimin ne de etlerimin hiçbir şey duymadığına, gözlerimin renk hissini birdenbire kaybettiğine ve bütün kâinatı yalnız siyah ve beyaz renkler içinde görmeye başladığıma şahit olsaydım, bundan derhal ürker ve etrafımdakilere yardım isterdim. Halbuki bu hastalar, içinde buldukları bu hâlleri pek tabii görüyorlar ve bundan hiç de şikâyet etmiyorlar. Meselâ Rose'un, dünyadaki eşyanın bütün renklerini yalnız beyaz ve siyahtan ibaret gördüğünü bazı tecrübelerden sonra anlayıp kendisine ihtar eden yine ben olmuşum. Onun böyle bir eksikliğinden haberi

bile yoktu. Keza, ayaklarına bakmazsa onların ne vaziyette olduklarını tayin edemiyordu ve hatta ayaklarının mevcut olup olmadığını da bilmiyordu. Bu hâli kendisine söylediğim zaman bana şu cevabı vermişti:

- Tabii ya! Ayaklarımı görmezsem onlardan nasıl haberim olur? Herkes böyle değil mi?

zet olarak, bu hastalar nöbetlerinden evvel kendilerinde mevcut iken, nöbetleri esnasında unutmuş oldukları eski duyularını söz konusu

bile etmezler ve bu iki hâlleri arasında bir mukayese yapabilmek kudretine sahip bulunmazlar. Tıpkı nasıl bizim için gökyüzünde mevcut semavî kürelerin güzel ahengini duymamaktan dolayı hiçbir ıstırap söz konusu değilse, bunlar için de öylece bu duygusuzluklarından dolayı hiçbir keder ve endişe söz konusu değildir."

Gözü mükemmelen gören insanlar, anadan doğma bir kör karşısında ve o kör namına çok üzülürler. Çünkü, bu biçarenin katlandığı mahrumiyetlerin ağırlığı ve kaybetmekte olduğu rüyet nimetlerinin büyüklüğü, normal insanlar tarafından duyulur ve idrak olunur. Halbuki, bu körler için vaziyet hiç de bu merkezde değildir. Renk, mesafe, şekil, aydınlık ve sonsuz ufuklar içinde yayılan güzel manzaralar hakkında rüyet kudretiyle ilgili hiçbir bilgisi olmayan anadan doğma bir kör, bu körlüğü ile neler kaybetmekte olduğunu bilmez ki, kaybettiği şeylere acısın! Bu hususta etraftan kırık dökük tariflerle ve diğer hissî uzuvlarının yardımıyla toplayabildiği malûmat -kendisi ne kadar zeki olursa olsun- dünyadaki tabii rüyet imkânlarının sağladığı şeyleri anlayabilmesine kâfi gelmez.

Bundan dolayı o, kendi hayatı içinde normal bir yaşayış izlenimine sahiptir. Gözü ile gören bir adam hayatından ne kadar mesutsa, o da o kadar mesuttur. Nihayet onun bundan duyacağı üzüntü, olsa olsa bir merakın tatmin edilememesinden duyulan acınma ve üzüntülerin hududunu aşamaz. Fakat bütün bu güzellikleri, renkleri, manzaraları ve ufuklar arasını dolduran geniş sahaları görmüş bir insan, eğer bir gün kör olursa, onun durumu evvelkinden bambaşka manzara arz eder. Zira, duyulmuş ve

tadılmış nimetlerin birdenbire kayboluşundan dolayı ruhta meydana gelen reaksiyonlar, mahrumiyet hissini bütün acılığını ve ıstırabını doğururlar. Bunlar asla evvelkiler gibi değildirler ve tam manasıyla mahrumiyet ve hüsrân içinde yaşamaktadırlar. Nitekim, anadan doğma bir köre gözlerini açacağını söylerseniz belki sevinir, ama bu sönük sevincin içine, gözlerinin açılmasından sonra körlüğünün kendisine kazandırmakta olduğunu zannettiği büyük ayrıcalıkları kaybettiği takdirde, bu kadar övülen rüyet nimetinin bu kaybettiği şeyleri karşılayıp karşılayamayacağı endişesi de karışabilir. Çünkü arz ettiğim gibi, o bu rüyeti hiç tatmamıştır ki ona inansın ve ondan mahrumiyeti mahrumiyetlerin en büyüğü sayabilsin! Halbuki diğeri öyle mi ya? O gözünün tekrar açılmasına karşılık, icap ederse hayatının yarısını bile vermeye tereddütsüz razı olur ve evvelkinin huzurlu ve hiçbir şey kaybetmemişlere mahsus teslimiyeti ve sükûneti karşısında bu ikincisi, gözünün açılması için çırpınır durur. Yani anadan doğma kör bir insana, "Sana rahat rahat bakacağız, istediğini yedireceğiz. Bunu mu istersin, yoksa gözlerinin açılarak bu rahatlığını kaybetmeyi mi?" dersiniz, kuvvetle tahmin ederim ki birincisini tercih eder. Halbuki, ikincisine böyle bir şeyi teklif bile edemezsiniz.

Bundan ilk çıkan netice şudur: **İnsan, eğer mahrumiyetinin duygusunu tatmaz ve idrak etmezse -o mahrumiyeti ne kadar acı ve büyük olursa olsun- onun elinden kendisini kurtarmak çaresini araştırmaz ve bu yolda hiçbir cehit göstermek lüzumunu hissetmez.** İşte ruhi konularda bu hâl, insanlar için ileri doğru hamle alışın ve tekâmülün düşmanı olan duraklatıcı engellerin en büyüğünü teşkil eder. Zira bunlar dünya ötesi âlemlerin göz kamaştırıcı güzelliklerini ruhen tatmamışlardır ki, onlara kavuşmanın dünya hüsrânını çekerek tekâmüde hız almaya cehdetsinler. İşte, "İstırap duymayınca tekâmül yavaşlar." formülünün bir izahını da bu yönden yapmış oluyoruz. Tıpkı maddî körlükte olduğu gibi manevî ve ruhi sahalardaki körlüklerde de vaziyet aynen böyledir.

Bazi kimseler vardır ki, bunlar dünyaya

geldikleri andan itibaren yalnız et, kemik ve sinirleri için çalışmışlar, ruhlarına büyük şeyler kazandıramamışlardır. Bu tek taraflı çalışma, ters istikamette yürümüş bir faaliyetin misalidir. Ters istikamette dedik, çünkü dünya hayatında ruh ve bilhassa ruhun tekâmülü ve kazançları bir gaye olduğu hâlde, maddî ihtiyaçların ve zaruretlerin temini ve tatmini, bu gayeye insanı ulaştıracak kıymetli ve lüzumlu birer vasıtaadır. Halbuki yukarıda arz ettiğimiz yoldaki tek çalışmada asıl gaye olan ruh unutulmuş, vasıta olan maddî ihtiyaçlar ön plâna alınarak birer gaye kabul edilmiştir. Ve işin en acı ve en korkunç tarafı da şudur ki, bu yanlış kanaate âdeta kutsî bir kıymet verilircesine büyük bir bağnazlıkla iman edilerek bağlanılmış ve aksi önerme ise, büyük günahlardan ve kabahatlerden addedilecek derecede reddedilmiştir. İşte burada, tam manasıyla yukarıdaki gibi, fakat ruhi sahada anadan doğma bir körlük, beşeriyetin kalbini, kafasını ve ruhunu karartmıştır. Bu tek ve ters taraflı çalışmadan dolayı körlük, insan kudretlerini, manevî kabiliyetlerini kösteklemiş ve onların pek az ilerlemiş bir durumda kalmaları sonucunu doğurmuştur. Artık sözü uzatmaya lüzum var mı? Her kıymetli, derin nazarlı ve düşünceli okuyucum şunu kolaylıkla takdir eder ki, büyük ruhî ve esirî hayatlar ve hadiseler karşısında anadan doğma körlerden farkı olmayan bu insanlarda, tıpkı onlar gibi, muhteşem âlemlerin yüksek hakikatlerinden fıskıran nurlar içinde kaybetmekte oldukları manevî rüyet nimetlerinin mahiyetinden hiç haberdar bile değildirler. Bu sebepten dolayı kendilerini bu nimetlerden mahrum bırakan maddeperestliğe, mal bulmuş Mağribî gibi sarımları, onlar için hiçbir üzüntü kaynağı olmamaktadır ve içinde buldukları, daha ilerde olanlar için mahrumiyetle dolu olan bu körlük hâli, onların normal ve mutlak hayatlarını teşkil etmektedir. Onlar bu hayatlarından memnun ve mesutturlar. Bundan dolayı manevî gözlerinin açılması onların özledikleri ve daha doğrusu özleyebildikleri bir şey değildir ki! Tıpkı Pierre Janet'in süjesi zavalı kızcağız Rose'da veya biçare anadan doğma âmâda olduğu gibi. Hatta iş biraz daha kurcalanınca, bugün ellerinde sınıksı, sanki büyük ve ebedî birer matah imiş gibi tutmakta oldukları ufak tefek, fakat onlarca büyük, çok büyük bir

ideal mahiyetindeki maddî kıymetlerin ve kazançların elden gitmesi tehlikesi karşısında, onların bu manevî körlükten kurtulmamayı tercih etmelerinin sebebi de böylece anlaşılabilir. Yine tıpkı anadan doğma bir körün gözlerinin aynı endişe ile açılmasına taraftar olmaması gibi.

Fakat nasıl gözü normal hâlde gören bir insan, anadan doğma kör karşısında onun mahrumiyeti namı ve hesabına acı duyar ve hatta ıstırap çekerse, öyle insanlar da dünyada vardır ki, bunlar, o maddî körden daha çok ve onunla ölçülemeyecek kadar büyük nimetlerden mahrum kalan ve bu mahrumiyetten haberdar bile olmayacak derecede biçare bulunan insanlar karşısında aynı ıstırabı daha derinden, daha esaslı olarak duyarlar. Fakat asıl garibi ve tuhafı şudur ki, körler için acı duyan bu iyi yürekli ve uyanık insanlara, o gözleri kapalı olanların bir kısmı, şükran borçlarını, ekseriya onları alaya almakla, hatta onlara yersiz hareketlerde bulunmakla öderler. Bu da bir kaderdir.

Ömründe hiç musiki dinlememiş ve onunla meşgul olmamış bir insanın, musikinin ruhu yükseltici ve vecd hâline getirici tesirlerini duyacak kadar kendisini inceltmiş bir insana, boş ve havaî bir mahlûk gibi bakması ve kendisinin musiki zevkünden mahrumiyetinin ruhunda ne kadar derin bir boşluk meydana getirdiğini idrak edememesi de, yukarıdaki fikrin biraz daha iyi anlaşılması için güzel bir misal olarak söylenebilir.

Spatyomun varlıklarıyla gerek vasıtalı, gerek vasitasız irtibatla ve münasebette buluna buluna, yüksek âlemlerden aldığı müteal ve temiz ilhamlarla ruhunda birtakım inkişafın vukua geldiğini duymaktan dolayı, tarifi imkânsız derecede derin bir huzura dalmış olan insanların; bu sonsuz âlemlerdeki yüksek titreşimlere karşı bütün duygu kabiliyetlerini sınımsız kapalı tutarak, saadetlerini sekiz - on kalemlik kaba maddenin fanî ve kısır imkân ve icapları içinde arayan kim-selerle münasebetleri de tıpkı buna benzer.

Şu hâlde bu son fikirlerden de ikinci bir neticeye varıyoruz: Maddî hayat bir ihtiyaçtır, bir gereklidir ve bir zarurettir. Esasen onun içindir ki ruhlar, dünyalarda enkarne olarak uzun, kısa bir hayat geçirmek zorunda bırakılmışlardır. Ancak şu var ki, kâinatta hiçbir şey gayesiz ve maksatsız değildir. Hiçbir şeyde keyfî, indî, soyut, rastgele hareket yoktur. Her hadisenin,

bütün varlık âlemiyle, her noktanın bütün kâinatla münasebet ve ilgisi vardır. İşte bu da Sebep-Sonuç İlkesi'nin umumi bir görünüş içindeki ifadesidir. Böyle olunca, ruhun dünya hayatında geçen maddî yaşayış zaruretlerinin bir realite olması ve muhakkak bir gayesi bulunması icap eder. İşte bu gaye, ruhun tekâmülü ve yüksek âlemlere yükselme imkânının teminidir. Bir insan nasıl ki, ruhunun bu büyük ve muhteşem istikbalini feda etmediği müddetçe dünya hayatını ancak bir vasıta olarak kullanmak derinden kurtulmazsa, bu muhteşem, mukadder istikbalini inkâr ettikçe de, maddî hayatını, dünya nimetlerini bir ideal, bir gaye ve bir ebedî hazine sanmaktan kendisini kurtaramaz.

S

imdi yazımızdan çıkarılabileceğimiz üçüncü ve son bir netice kalıyor: Maddî hayatta, nasıl bir âmanın gözlerinin açılışını candan özlemesi ve rüyet nimetlerine kavuşmak cehdini göstermesi ve ihtiyacın mahsulü ise ve nasıl bu ihtiyacın doğması birtakım görgülere ve tecrübelerle bağlı ise, manen âmâ olarak yaşayan bir insanın da âmâlıktan kurtulması öylece, ruhî rüyet nimetlerinin kıymetini takdir etmiş ve onları bir ihtiyaç hâlinde duymaya başlamış olmasının ve bunun için de birtakım görgü ve tecrübeler geçirmiş bulunmasının bir mahsulü olur. **Bu görgü ve tecrübeler, insan iradesinin kötü bir istikamete yönelmesinden dolayı bir âmâlık hâlinde, onu derhal acı, ıstırap ve hüsrân kırbaçlarıyla kamçılıyarak sonradan olma âmâlar gibi bir an evvel tekrar nimetine kavuşması cehdini göstermeye sevk edecekler.** İşte, tekâmülde mahrumiyetten dolayı ıstırabın oynamakta olduğu rolün mahiyetine bu noktadan itibaren girmiş bulunuyoruz.

Ruh, dünyada muhtelif hayatları boyunca birsürü eprövlere geçirir ve bu eprövlere muvaffak olamamaktan dolayı hataları yüzünden de mahrumiyetler ve hüsrânlar içinde kalır. Bu mahrumiyetleri, hüsrânları duymayacak kadar anadan doğma kör olanlar, uzun, yorucu meşakkatli ve başkaları için çok acıklı manzaralar arz eden hayatlardan kendilerini kurtaramazlar. Ve işte bu da, dünya hayatının geçişinde, ruhların, istenilen tekâmül hamlelerini kaybetmemeleri için zarurî, ilâhî bir kanundur. ■

ALTI MODERN HAYYALET

Ian STEVENSON

VAKA 5

BU vakadaki algılayıcı D.I., 1951 yılında doğmuş olan bir kadındır. Bildirdiği deneyim Groton-Connecticut'ta meydana gelmiştir. Kadın daha sonra Kuzey Karolina'da küçük bir kasabaya taşınmıştır. Deneyimi ise, kadın on dört yaşında iken meydana gelmiştir. Olaydan sonra kadın bunu aile üyelerine anlatmış ama onlar kızı bu konudan söz etmemesini ve olanları unutmamasını söylemişler. Kadın bunu unutmamış ama anlaşılın o ki, 17 Temmuz 1991'de Bölümü müze bir mektupla başvurana kadar da bu olayı hiç kimseye anlatmamıştı. D.I. ile deneyimin detayları hakkında yazıttık ve 13 Şubat 1993'te D.I.'nın o zamanlar oturmakta olduğu Kuzey Karolina'ya gittim ve anlattıklarını teybe kaydettim. D.I. bana anneannesinin ve dedesinin ölüm sertifikalarının kopyalarını da gösterdi.

Vakayı incelemeye başladığım sırada (1990'larda), D.I.'nın anlattığı deneyime, en

azından bir dereceye kadar, katkıda bulunabilecek olan iki kişi -yani annesi ve üvey babası- ölmüşlerdi. Yine de, D.I.'nın anlattıklarına göre, onların gönül rızası ile bir şeyler anlatabilecekleri de zaten şüphelidir.

Deneyimi yaşadığı sırada, yani 4 Ocak 1965'te D.I., 14 yaşında idi. Annesinin babası; D.I., annesi, üvey babası ve iki erkek kardeşiyle birlikte oturuyordu. Lösemiden ölmek üzereydi ve öylesine kötüleşmiş bir durumdaydı ki onu hastahaneye yatırma kararı verilmişti.

Hastahaneye yatmasından bir gün önce, yaşlı adamın D.I.'nın babasına (ailenin daimi bir üyesi olan üvey babasına değil) seslendiğini duymuşlardı. Daha sonra D.I.'nın annesi, babasının ilk kocasına seslenmesinin sebebinin, ölmeden önce kızının boşandığı kocasıyla barışmasını dilemesi olduğunu düşünmüştür. Ölmekte olan kişilerin, yabancılaştıkları, uzak düştikleri kişiler ile tekrar görüşmek, barışmak istemeleri sık görülmektedir (Callanan & Kelley, 1994).

Hastahaneye gidileceği gün, D.I.'nın boğazı şişmişti ve evde, dedesiyle birlikte kalmıştı. Küçük kardeşleri, annesi ve

(Geçen Sayıdan Devam)

üvey babası, herkes ya işte ya da okuldaydı. Üvey baba, ambulansın yaşlı adamı almaya geleceği saatte eve dönmüş olacaktı. Hayalet görme olayı, D.I.'nın üvey babası eve dönmeyen az önce, o günün öğle saatlerine doğru meydana geldi. Şimdi, D.I.'nın deneyimi anlattığı mektubundan alıntı yapıyorum:

ÖLMÜŞ EŞİNİN YARDIMI

"Büyükbabam bana seslenip, bir bardak su vermemi istedi. Çabaladım ama onu, dudaklarını ıslatmaya yetecek kadar doğrultamadım. Hastalık bir zamanlar uzun, güçlü olan gövdesini kırılğan, zayıf bir sakata çevirmişti. Akıl danışmak için annemi işten aradım ama o bana babam (D.I.'nın üvey babası) gelene kadar bu işin beklemesi gerektiğini söyledi.

Kısa bir süre sonra büyükbabamın, karısına, Hazel'a seslendiğini duydum. Anneannem dokuz yıl önce (13 Ekim 1956'da) ölmüştü, bu yüzden büyükbabamın aklını kaçırdığını düşündüm. Ona yardım etmek için odaya koştum. Onu yatakta oturur, gülümseyerek

ellerini uzatır gördüğümde çok şaşırımdım. Oda, ılık, parlak bir ışıkla dolmuştu. Büyükbabam, yatağın ayakucunda duran anneannem ile konuşuyordu. İkisi de benim orada olduğumu fark etmediler. Anneannem kısa bir an için oradaydı ve büyükbabam yeniden sırt üstü uzandığında, ruhu anneannemle birlikte gitti. Yüzünde bir gülümsemeyle öldü."

D.I.'yla görüşmem sırasında, anneannesiyile ilgili vizyon hakkında daha çok ayrıntı istedim. Sorulardan biri, gördüğü (ve anlaşılan büyükbabasının da gördüğü) figürün gerçekten anneannesiyile olduğuna dair hissettiği kesinlikti. Büyükbabasının "Hazel" diye seslenmesi kanıtın bir kısmıydı ama bunun dışında D.I. anneannesini tanıdı; kadın öldüğü sırada D.I. beş yaşında idi.

D.I., anneannesinin giyiyor olduğu ya da daha doğrusu giymediği kıyafet hakkında biraz daha detay vermişti:

"Bu soruyu (I.Stevenson'un) ilk mektuptan da hatırlıyorum, o zaman da iyice düşünmüştüm ama gerçekten de giysi hatırlamıyorum. Sadece... çok beyaz parlak bir ışık olduğunu ve anneannemin yüzünün orada olduğunu ve ellerini görebildiğimi hatırlıyorum. Kolları hayal meyal görebiliyordum ama giysi görmedim. Ya baştan aşağı beyazdı ya da beyaz ışık o kadar parlaktı ki giysileri göremiyordum.

I.S.: Ama yüzünü gördünüz değil mi?

D.I.: Evet, yüzünü.

I.S.: Ya kollarını?

D.I.: Kolların uzandığını görebiliyordum ama ışık o kadar parlaktı ki, ben de pek detaylara odaklanmıyordum. Gerçekten de hatırlamıyorum."

D.I.'nın büyükbabasının nasıl "Hazel" diye seslendiği ve

ışığın nasıl görüldüğü hakkında biraz daha fazla detay vermesini istedim. Şöyle anlattı:

"Beni çağırdığını duydum. Ama anneannemin adını söylemeye başladığında ben holün öbür ucundaydım...Ne yapıyor olduğumu tam olarak hatırlamıyorum ama onun "Hazel" diye seslendiğini duydum. Ama bu çok nazik bir seslenişti. Bana verdiği emirler gibi değildi. Ve ben, onun niçin anneanneme seslendiğini anlamaya çalışıyordum. Bir gece önce babama sesleniyordu, halbuki babamın burada oturmadığını biliyordu ve şimdi de anneannemi çağırıyordu. Hole gittim ve ucuna doğru yürüdüm; oda, buradaki kapının (oturduğumuz odanın) bulunduğu tarafta kalıyordu ve yatağı bu tarafa bakıyordu ve lazımlığı da buradaydı. Oda tıksık tıksıktı. Aynı odada, iki erkek kardeşimin yattığı bir yataklı kanepede vardı ve benim odam da buradaydı. Hâlâ gözümde canlandırabiliyorum. Oda bu olsun, yatağı da şu; ışık, tavanın şu köşesinden çıkıyor ve yatağının tam ayakucuna geliyordu. Ve anneannem yere basmıyordu. O, yani o, yani ayaklarını göremiyordum. Ama yere basmıyordu, havada asılı gibiydi. Ve eğer aralarında bir konuşma geçtiyse bile benim kulaklarım işitsin diye değildi. Yüzlerindeki o çok güzel, huzurlu ifadeyi görebiliyordunuz. Olayın en canlı yanı, bana göre bu. Her ikisi de birbirlerini görmekten dolayı huzur içindeydiler. Ve büyükbabam yattığı yerden doğrulmuştu. Odaya girdiğimde, odaya girmiş olduğumu fark etmedi bile. Doğrulmaktaydı ve kollarını ona uzanmak için yukarı doğru uzattı ve sonra sırt üstü uzandı. Gerisin geriye yattığında yüzünde bir gülümseme vardı

ve gözleri açıktı. Büyükbabama bakıyordum ve sonra geriye baktım, o gitmişti. İsteriyeye kapıldım çünkü nasıl olduğunu bilmeksizin biliyordum. Canlılık belirtilerinin nasıl kontrol edileceğini bilmeme gerek yoktu. Onun öldüğünü biliyordum. Böyle vefat etti."

Yorum:

Bu deneyim ve bu deneyimin yazılı biçimde kaydedilişi arasında 26 yıl geçtiği hesabına katılırsa, D.I.'nın hafızasının doğruluğuna dair şüpheye kapılmak normaldir. Bu vakalardaki doğruluk sorusunu, daha sonra inceleyeceğim.

Şer D.I.'nın bildirimindeki temel detayların doğru olduğunu varsayarsak vaka, Osis ve Haraldsson'un (1977/1986) "alıp götürme vakaları" diye tarif ettiği kategoriye girmektedir. Bu terim ile onlar, algılanan figürün ölmekte olan kişiyi ölümden sonraki hayata götürmeye geldiği fenomenolojik görüntüleri belirtmektedirler.

Eğer D.I.'nın büyükbabasının merhum karısı Hazel'i, tam da ona seslendiği sırada algıladığını varsayarsak -ve sanki onu algılamış gibi davranmıştır- vaka aynı zamanda bir kolektif hayalet görme deneyimidir. Bunlar ise o sırada olay yerinde ve görünen figürü algılayacak bir noktada olan iki veya daha fazla kişi tarafından paylaşılan deneyimlerdir; tanımlamalar, "orada olma"nın detaylı gereklerine göre biraz farklılık gösterebilirler. Bütün hayalet görme deneyimleri içinde kolektif vakalar, tüm vakaların üçte birini ya da % 56'sını oluşturmaktadır (Sidgwick ve diğerleri, 1984).

(Devam Edecek)

PRİZLERDEKİ RADYASYON YAYILIMINA KARŞI KRİSTAL PANZEHİR

İyileşmenin yolları, eğer iyiyse daha iyi olmanın yolları

Televizyondan, radyodan, mikrodalga fırından ve bilgisayarlardan kirlilik yayan insan yapımı radyoaktif enerjilere her geçen gün daha çok maruz kalan bir dünyada yaşamaktayız. Neyse ki, karmaşık olmayan bedenlerimiz çeşitli radyo ve televizyon vericilerinin sinyallerini bozmamaktadır, aksi takdirde yaşam imkânsız olurdu. Böylesi radyasyon birçokları tarafından da iyi huylu olarak düşünülmektedir; halbuki sadece televizyon ekranında çeşitli biçimler olarak görüldüğü zaman zararsızdır!

Ancak, yapılan son araştırmalar radyasyonun sağlığa zararlı olduğunu göstermiştir ve radyasyonu iyi olarak düşünmenin onu bizden uzak tutmadığını işaret ediyorlar.

Dr. Mike Adams da böyle olduğuna inanmaktadır. Bryanston okulunda yönetici olan Dr. Adams karısının hastalanma sebebini araştırırken, 13 amperlik bir prizden gelen radyasyonun etkilerine rastlamıştır. Bu radyasyonun etkileri basit bir kas testiyle ortaya çıkmıştır ve Dr. Adams bu konudaki düşüncelerini bir dizi kitapçıkta açıklamıştır.

Dr. Mike ADAMS

SON buluşlardan birisi, prizlerdeki bilinmeyen sebepten kaynaklanan radyasyonun çok yüksek ve güçlü olduğunu belirtmektedir. Bu, tahminen havada neredeyse ışık hızıyla hareket eden ve saniyede 50 kere salınan elektromanyetik dalgaların formunu almaktadır. Bir prizden yanına birkaç metre yaklaşan biri farkına varmadan onun tarafından etkilenmekte ve güçsüz düşmektedir.

Bu "priz radyasyonu" sadece başın en üst noktasından alınmaktadır: kaşların hemen üstünden. Bunun zayıflatıcı etkisi, bizler belirli bir şey yiyor veya içiyorken ortaya çıkıyor: Yemeğimizdeki su ve içecekler "priz radyasyonunu" alır ve sonra ağızımızdan içeriye yayar. Ağızımızda olan ve kafamızı bombardıman eden bu dalgalar; yorgunluk, tansiyon, uykusuzluktan tutun

da bazı kanser türlerine kadar çeşitlilik gösteren birçok hastalığın sorumlusu olabilirler.

"Priz radyasyonunu" engellemek bizi en azından bu hastalıklardan herhangi birinin ge-

lişiminden korur. Bazı hasta insanlarda bu, hastalığı azaltabilir veya tedavi edebilir; bu mümkün olan tedavi için ilk hayatı adımdır. Priz radyasyonunu bloke etmenin en kolay yolu kuartz kristallerini kullanmaktır. Uzun zamandır doğal, dalga benzeri yerden gelen radyasyonun hastalığa yol açabileceği bilinmektedir. Bu "jeopatik stres radyasyonunun" geliş yeri yeraltı sularıdır ve oldukça bilinen bir şeydir. Bu herhangi bir yerde bir evin altından ortaya çıkabilir ve zemine, duvara, sandalyelere, masalara, yataklara vs. nüfuz edebilir. En kötüsü ise çok küçük konsantre alanlarda ışınabilir. Merkezî elektrik istasyonları ve güç hatlarına nüfuz edebilir ve sonra evde gece ısıtıcıları, mikrodalga fırınlar ve elektrikli battaniyelerde, bilgisayar ekranlarında ışınabilir. Bu aynı zamanda bütün granitten yapılmış eşyalardan neşredilebilir.

Muhtemelen sanide birçok kez yerine birkaç dakikada bir salınım yapan ve dolayısıyla prizdeki enerjiden daha kapsamlı olan jeopatik stres radyasyonunu bloke etmek çok daha zordur. Ama kronik olarak hasta olan birçok insanın jeopatik stresten etkilediği bulunmuştur ve bu hassasiyetlerini kaybetmeleri onların yararına olan bir şeydir. Neyse ki herkes jeopatik enerjiye maruz kalmasına rağmen zarar görmemektedir.

Hem priz hem jeopatik radyasyonlar, yani başımızdaki enerji hatları, gece ısıtıcıları, mikrodalga fırınlar ve bilgisayar ekranları vasıtasıyla daha güçlendirilmektedir.

PANZEHİR

Kuartz içeren birçok kristal, priz radyasyonlarını kabloları geri gönderip, ev kablolarına girmesine engel oluyor gibi gözükmektedir. Bu tekil ve çift olarak ucu sivriltilmiş bütün temiz kuartzlar (kaya kristalleri) için geçerlidir.

1-2 cm uzunluğunda bir kristal, bir zincire takılarak sürekli korunma için boyuna takılabilir.

7-10 cm uzunluğunda ve 4 cm genişliğinde bir büyük kristal elektrik sigortasının yanında, o noktadan itibaren priz radyasyonundan sakınmak için yerleştirilebilir. En iyisi kristali sigorta kutusunun bir tarafına yerleştirmektir. Hemen hemen aynı etkiyi gösteren başka bir yol da kristali sigorta kutusunun üstüne duvara paralel bir şekilde yerleştirmektir.

Kuartz bir enerji dönüştürücüdür: Elektromanyetik dalgaları aldığı anda atomaltı parçacıklar içeride hareket eder ve kendi dalgalarını yaparak yüzeyde yayımlanır. Priz radyasyonunun "karşı koyması", kristalin atomaltı parçacık deposunu azaltır ve kristal periyodik olarak temizlenmeye ve yeniden enerjilendirilmeye ihtiyaç gösterir. Temizlemenin en kolay yolu kristali başınızın ön tarafında, avuç içinde saklamaktır. Veya kristali aynı süreyle, akan soğuk suyun altına tutmaktır.

Küçük kristaller günlük olarak temizlenmelidir. Sigorta kutularının büyük kristalleri ise ayda bir kez temizlenmelidir.

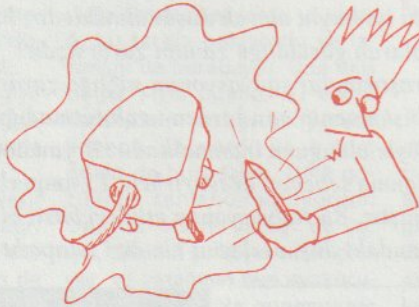
Bizler priz dalgalarına adapte olduğumuzdan beri onlara bağımlı hâle geldik. Bazı kimse ilk haftalarda kendini hasta veya daha kötü

hissedebilir; bu belirtiler geçicidir ve zararsızdır ve viskiyle, şampanya ile veya Bach bitki banyosu özü ile azaltılabilir veya iyileştirilebilir.

Sigorta kutusundaki kristale daimî bir özellik olarak bakmak gerekir; kristali giymek hayat boyu süren bir alışkanlık olmalı, özellikle evden uzakta olunduğu sürece (iş, alışveriş, gezi, tatil vs.).

Kristalleri düzenli kullandıktan birkaç hafta sonra bütün hastalıkların temel etkenleri yok olacaktır. O andan itibaren hiçbir genel hastalık gelişmeyecektir. Her nasıl oluyorsa, jeopatik stres radyasyonuna karşı duyarlı kimselerde bazı hastalık belirtileri baş gösterebilir, bu noktada yeni adımların atılmasına ihtiyaç olacaktır. ■

Leading Edge dergisi, 1991 Kış sayısından çeviren: Burak ERKER

EVRENSEL İŞLEYİŞ

İDARECİ PLÂNLAR

Hazırlayan: Gültekin ÇİLEKÂR-Zümrüt ERKİN

(2)

TÜM fizik ve ruhsal âlemler, sonsuz zaman ve mekân şartlarındaki tüm varlıklar, mutlaka bir İdareci Organizasyon'a, bir İdareci Plân'a dahildirler. Evrenlerde organizasyon dışı, plân dışı tek bir varlık dahi mevcut değildir.

Sadece kendi sistemimizi ele alacak olursak, Dünya ve dünya spatyomu, iç içe organizasyonlarla kaplıdır. Cansızlar, bitkiler, hayvanlar, büyük organizasyonlara dahildir. İnsan, gerek bedensel varlığı, gerek psikik varlığıyla bir yönetim organizasyonunun, bir idareci plânın bir kopyası, bir yansımasıdır. İnsan bütün bu plânları kendi bünyesinde yaşamaktadır. Biz başlı başına bir tesir konisiyiz. Bir atom da kendi boyutunda bir organizasyondur. Kozmik bir varlık olarak plânlar makro düzeyde ve insan da mikro düzeyde olmak üzere tüm varlık âlemi bir organizasyonlar mahşeridir.

Plânlar, Organizasyonlar tüm kâinatı bir ağ gibi sarmıştır. Evreni yatay ve dikey tesir şebekeleriyle birbiri içine girmiş, sürekli etkileşim içerisinde işlem ve işlev gören, devamlı eylem ve yenilenme hâlindeki plânlardan oluşan bir bütünlüktür.

Kuşkusuz bütün bu organizasyon sistemlerinin yönetimi yüce Ruhsal Varlıkların, Büyük İdarî Merkezlerin elindedir.

Bizim bağlı olduğumuz koniyi ele alacak olursak, tüm plânlar Bütün'e bağlıdır. Bütün olan (Tümel, kü) tepededir. Plânlar, Bütün'ün çokluk hâlinde uzantısı ya da tezahürüdür.

Plânlarla ilgili bu genel yapıyı ve prensipleri belirttikten sonra, birçok sorumuza cevap bulabiliriz.

Plânların Birbirine Göre Durumları Nedir?

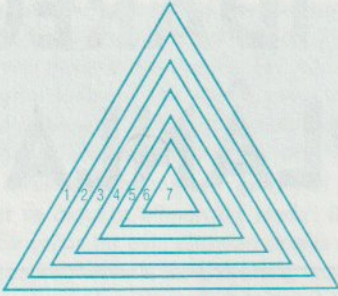
Bu soruyu yine koni modelimizden yola çıkarak cevaplayalım: Çeşitli plânları temsil eden konimizden bir yatay kesit alalım. Bu dairesel şekil, plânlardan biri olsun. Bu plân tek bir plâtförm üzerinde merkezden başlayarak dışarıya doğru, yoğun olandan seyreltik olana doğru, tesirin toplandığı ana merkezden tesirin azaldığı çeperele doğru açılır.

Plânı geometrik bir düşünce sistemine bağlı olarak bir yüzey üzerinde değil de, hacim içerisinde inceleyelim. Koniden bir katman alalım. Bu tek başına homojen bir plân değildir. Bir plân, çok değişik plânlardan meydana gelmiştir. Yani tek bir plânı da, konik bir sistem olarak düşünmemiz gerekmektedir. Koniler, konilerin içindedir. Giderek küçülen iç içe koniler söz konusudur. (Sekil 6-7-8-9)

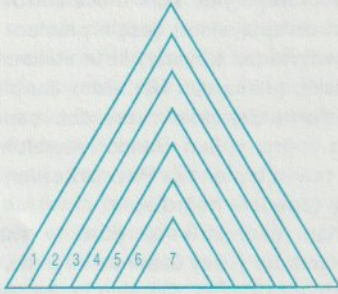
Örneğin 7'li maketimizdeki "1"no'lu plân, taban plânı, fizik plân olsun. Bu plân, ayrı ayrı pek çok tâli plânlardan oluşmuştur.

Bu katmanların sayısı belli değildir. Nasıl bir sınıflandırma, nasıl bir hiyerarşi olduğunu bilmiyoruz. Kategorik ayırım şekline bağlı olarak belki de eskilerin dört unsur diye belirledikleri ve her biri yoğunlaşmış enerji olan hava plânı, su plânı, toprak plânı, ateş plânı bu katmanlardan bazılarını teşkil edecektir. Ancak bunlar da kendi aralarında plânlara ayrılıyor. Koniler, koniler içindedir. Hava plânı da, su plânı da, toprak plânı da, ateş plânı da, kendi içinde bölünüyor. Atmosferi yöneten plân, hareketsiz fiziği yöneten plân, hareketli fiziği (yarnardağlar, deprem bölgeleri vs.) yöneten plân gibi. Tabiatın kendi aralarında bölünmeleri var-

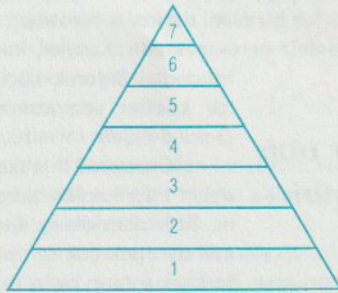
Plânlar, Organizasyonlar tüm evreni bir ağ gibi sarmıştır.

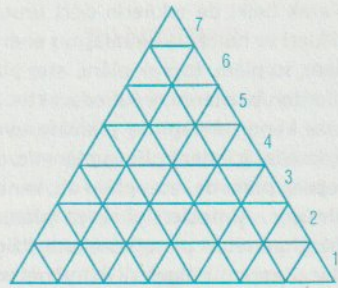
Şekil 6

Şekil 7

Şekil 8

Şekil 9

dir. Denizleri, ormanları, dağları ve üzerindeki canlı örtüsünü yöneten plânlar vardır. Bitkileri yöneten plânlar, hayvanları yöneten plânlar ve nihayet insanları yöneten plânlar vardır. Görülüyor ki, ana konideki her bir plân, sayısı belli olmayan pek çok tâli plânlardan, tâli konilerden meydana gelmiştir.

İdareci Plânlar Arasındaki Yönetim İlişkisi Nasıldır?

Her bir koni, her bir İdareci Plân otonom bir sistemdir. Yani kendi kendini organize eder ve yönetir. Kozmik bir vazifenin kendi seçtiği bölümüne ait sorumluluklarını yerine getirmek için organ ve organ grupları oluşturur. Geribesleme (feed-back) sistemiyle gidişatı her an kontrol ederek, kendi bütünlüğünü ve yönetimini kendi sağlar.

Bir plânı dışarıdan organize eden herhangi bir güç yoktur. Çünkü bu sistemin kendisinde, varoluşu itibarıyla potansiyel olarak her türlü bilgi ve güç mevcuttur. Koninin hiyerarşik yapısı, Ana Ortak Alan, vakum, enerji sirkülasyonu hep koninin kendi marifetiyle gerçekleşir. Koniye bağlı tüm plânlar da otonom çalışırlar. Esasen kendini organize etme gücü tüm varlıklarda mevcuttur.

Plânların kendi kendilerine yeter olmaları, kendi kendilerini organize edebilmeleri, onların diğer plânlardan ve koniden bağımsız olmaları, kaos yaratacakları anlamına gelmez. Çünkü tüm plânlar aynı öze sahip olduklarından, kendi iç organizasyonları, bütünlü ve diğer plânlarla mutlak bir uyum içindedir.

PLÂNLAR ARASINDA SINIRLAR VAR MIDIR?

Gerek -koniyle sembolize ettiğimiz- bütünlüleşmiş İdareci Plânlar arasında, gerekse -daireyle sembolize ettiğimiz- tek bir plânı teşkil eden tâli plânlar arasında, kesin sınırlar, ani geçişler, ani değişimler yoktur. Bir plânın katmanları arasında yumuşak geçişler vardır. Aralarında daima atlama eşikleri, ara kesitler, tampon bölgeler vardır. Yatay bir plânda da merkeze doğru ilerlerken tampon bölgelerden geçilir. Plânlar arasında sert geçişler, sıçramalar yoktur. Plân katmanları arasında daima ortak alanlar

bulunur. Aynı plânda, merkezden itibaren her bir katman kendi içinde ortak alanlarını, organizasyon ağlarını meydana getire getire plânın gerçek sınırına kadar uzanır. Ama bir plân için bildiğimiz anlamda gerçek bir sınır mevcut değildir. Bunun için bir ölçümüz yoktur. Bilmiyoruz. İki plân arasında daima bir tampon bölge bulunur.

Şekil 10'da

(+) işaretleriyle gösterilen, 1. plân; (-) işaretleriyle gösterilen 2. plân olsun. Dikkat edersek, bu iki plân kesin bir sınır çizgisiyle ayrılmamış, birbirinin içine geçmiştir; birbirinin içinde esnemıştır. 1. plân, 2. plânın bölgesine; 2. plân da 1. plânın bölgesine uzantılar hâlinde girerek, birbirine kenetlenmiştir. İşte aradaki kuşağa

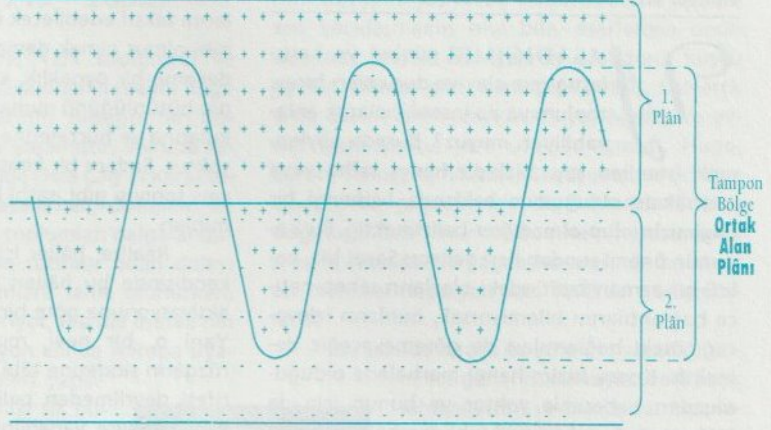
tampon bölge ya da **Ortak Alan Plânı** diyoruz. Bu bölgeye ne 1. plân, ne de 2. plân diyemeyiz. Orası ortak bir alandır, bir girişim alanıdır. Örneğin, plânlardan birisi mavi renkte, diğeri sarı renkte olsa Ortak Alan Plânı yeşil renkte olacaktır. Plânlar arasında böylesine bir girişim, bir kaynaşma vardır.

Bu İç İçe Oluş Nasıl Bir Alışveriş Sağlar?

Bu, üst plânın alta uzandığı, alt plânın üste giriş yaptığı iç içe durumda; âdeti biri çekiyor diğeri itiyor gibi düşünebiliriz. Üst plânın alt plâna inişi, aşağıya doğru esnemesi, o plâna yardım ve hizmet içindir. Biz bu uzantılara, bu varlıklara "Vazifeliler" diyoruz. Adı sanı bilinmeyen nice yol göstericiler, peygamberler, bilim adamları, filozoflar ve önderler gibi... Onlar yüce işi, yüksek bilgi ve tesirleri taşıyanlar, yansıtanlardır. Alt plânı yukarıya, yüksek tesirlere çekmeyi vazife edinmişlerdir. Üst plânın, hizmet ve

vazife için aşağı inen uzantısına sembolik olarak "kurban" denir.

Bu etkileşim içinde, **Alt plân da büyük çaba ve ıstıraplarla yükselmeye, üst plâna dalma-ya, onunla kaynaşmaya çalışır.** Ortak Alanlar, plânlar arasında koordinasyonu sağlar. Bütün işi iki katman arasındaki "Ara Plânlar" görür. Bir plân -bir koni- en büyük ortak alanı teşekkül

Şekil 10

ettirmiş olan bir sistemdir.

Görülüyor ki, ortak alan, ortak alan içerisinde; en minîğinden en büyüğüne kadar dev gibi bir Birlik ve Bütünlük, yani bir plân meydana gelmiştir.

Bütün plânları birbirleriyle uyum hâlinde olan Koni, baştan aşağı bir "Ortak Alan"dır. Koninin tümü çeşitli ortak alanlardan meydana gelmiş En Yüce Ortak Alandır. Kuşkusuz bizim Konimiz de başka bir koniyle bir ortak alan oluşturmuş vaziyettedir. Ve bu böylece sürüp gider...

Kısaca, var olan her şey tek bir ortak alan içerisindedir. Var olan her şey Birlik, Teklik ve Bütünlük hâlinindedir. Çoklukta Birlik budur. Aslında aşağıda olan yukarıda olan gibidir. Yani aşağısı yukarisinin bir uzantısı, yansıması ya da tezahürüdür. O'nun çoğalmasındır. Örneğin sözünü ettiğimiz o Tekliği, bir insan bedeninde görebileceğimiz gibi, Dünyanın kendisinde de görebiliriz.

(Devam Edecek)

MERHALEDEN MERHALEYE

Cengiz CEVRE

YAŞADIĞIMIZ günleri ve karşılaştığımız olay ve durumları birey, toplum ya da insanlık olarak anlayabiliyor muyuz? Burada söylenmek istenilen şey, bizlerin **hangi safha veya merhalede olduğumuz hakkında herhangi bir bilgimizin olup olmadığını** belirtmektir. Bu konunun önemi şundan ileri geliyor: Şayet biz, belirli bir zaman kesitindeki olayların sebep-netice bağlantılarını bilemiyorsak, bunların izleyeceği öteki bağlantıları da göremeyeceğiz demektir. Kısaca bizim hangi merhalede olduğumuzdan haberimiz yoktur ve bunun için de "Yüce İşığa" muhtacız. Acaba merhale veya safha ile kastedilen nedir? *Sadıklar Plâni Ruhsal Tebligat'*nda bu kavram açıklanmıştır:

"Safha, kâinat içinde başlı başına bir kanunlar yekûnudur. Safha, esas itibarıyla varlığın, kâinatlar içindeki tâbi olmuş olduğu kanunların kapsam ve miktarına tâbi bir hususiyetle muttasıftır (sıfatla vasıflanmış). Yani safha dendiği zaman, kâinatın belirli birkaç kanunu veyahut bilinemeyecek tertipte ve düzendeki birkaç kanunu içinde bulunmak ve bunlar dahilinde amel eylemek (pratik yapmak), mânâsını anlamak lâzım. Bir yukarıdakinin, bir aşağıdaki, realitesi olamaz. Çünkü her ikisi de ayrı ayrı tabiat kanunları içindedir. Bir kanundan diğer kanuna geçiş bakidir (süreklî, daimî). O kanunun şiddet derecesinden çıkıp, diğer kanunun şiddet derecesine tâbi olmak söz konusudur. Böyle olunca, varlığın realitesi meselesi de ancak içinde bulunduğu safhanın, daha doğrusu, tâbi olduğu kanunun kendisine yaptığı müessiriyyetin bir yankısı olmuş olacaktır." (S.199)

"Safha, kendisine nakşolunmuş şeyleri, tasfiye olmuş şeyler olarak almak mecburiyetindedir. Tasfiye olunmuş, birinci anlam olarak, idrak sahibi olmuş demektir. İdrak sahibi olmak

ise, bir kanunun dokularına, hücrelerine, bakışlarını teksif edebilecek kadar, nüfuz-u nazar sahibi olmuş olmak demektir. Halbuki, realitede, devamlı bir oynaklık, kaçış mevcuttur. Realitenin bütünlüğünü muhafaza eden kanunun, dokularına ve hücrelerine nüfuz edecek bir nazar yoktur. Sadece bir kimsenin, hasseleriyle bir eşyayı tanıyışı gibi, sathî bir tanıyış vardır, bu kanunları.

Realite, hâller içinde bulunan bir varlık, kendisinde bu hâlleri tevhit eden kanunların, aktivasyonuna göre bir aktivite içinde bulunur. Yani o, bir nevi, muhtelif yönlerden esen rüzgârın şiddetine tâbi bir yelkenli gibidir. Marifeti, devrilmeden, belirli bir istikamete gitmek için manevra yapabilmektir. Halbuki safhada, yelkenliye hâkim olmak geçmiş, rüzgâra hâkim olmak başlamıştır." (S.203)

"Sizler, yani bütün varlıklar, ancak içinde buldukları realitenin veya varsa, safhanın idrakine sahiptir. Daha bir üst safha, onun içine girilmedikçe anlaşılabilir, bilinemez de. Ve bu yüzden, yeryüzündeki tekâmül batıdır (ağır). Çünkü o safhada bulunanların adedi çok seyrek. O safhadan kasıt, daha bir üst safhadan bahsediliyor. İşte bu yüzden, yeryüzünde bu safhaları tebşir eden (müjdeleyen) pek çok olaylar meydana getirilmektedir. Ve gene işte onun için, daima müşahede ediniz denmektedir. Müşahede ediyorsanız, sizdeki katmerlenmiş bilginin, daha üst bir projeksiyonla, irtifa kazanmasını temin içindir. Size bilgi verilmesi için değil. Bu, daha üstün projeksiyonun ekran olduğu bir safhayı belirtmek, göstermek, cezbetmek için, devamlı olarak, onunla ilgili fragmanlar içindedir. Bu fragmanları biraraya getirebilmek ve bir senaryo teşkil edebilmek, sizi bir üst safhaya lâyık kılar. Hâlleriniz ise, realiteniz ise, bu fragmanların, ancak fotoğrafları ile meşgul olmak demektir. Bu misallere iyi dikkat ediniz." (S.204) ■

FAUST

Selman GERÇEKSEVER

GOETHE (1749 - 1832)

AVRUPA'NIN toplumsal ve teknolojik önemli realite değişikliklerinin olduğu bir dönemde yaşamıştır. Avrupa ülkelerinde Orta Çağ'ın karakteristik özellikleri hâlâ yaşanırken, dönemin en önemli siyasî olayları da toplumlari dalgalandırmaktaydı. Örneğin, "Cin tutması"ndan dolayı orada burada hâlâ idamlara tanık olunurken, Yedi Yıl Savaşları sona eriyor, Fransız İhtilâli'nin arifesi yaşanıyor, Napolyon elinde Avrupa siyasî birliğinin ilk denemeleri yapılıyor, bir yandan da insanlar ilk buharlı gemiyi yüzdürmeye çalışıyorlardı.

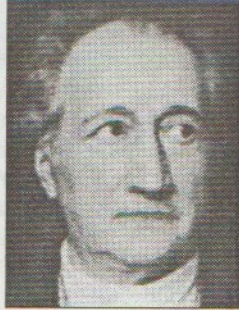
Goethe'nin yaşadığı yıllardaki tüm bu çalkalanmaları iki ana bölümde toplayabiliriz: Birisi, Fransız İhtilâli'nde kendini gösterip, tüm dünyanın malı olacak olan büyük siyasî fikirlerin doğurduğu zihinsel devrim; öteki de Orta Çağ'ı tamamen tasfiye edip, insanlığı yepyeni ufuklar açmış olan teknik devrim. İşte Goethe doğduğu zaman doğal olarak bu iki çalkantının içinde bulmuştu kendisini.

Goethe, zaman ve mekân kavramlarını aşan, dünya çapında sadece şiir, nesir, tiyatro eserleri vermekle kalmamış, aynı zamanda da botanik, jeoloji, anatomi alanlarında da çalışmalarda bulunmuş evrensel bir dehaya sahiptir. Tüm bunların yanı sıra ünlü şairin hayatı da başlı başına incelemeye değer bir eserdir. Sadece yazı ve sözleriyle değil, yaşamıyla da etrafına örnek olmaya çalışmış, Almanya'nın en büyük şairi ve düşünürüdür.

Goethe'nin kafasına şekil veren mutlu et-

kenlerden biri, birçok büyük deha ile çağdaş olmasıdır. Dünyaya geldiği zaman, Bach ömrünün son yılını yaşıyordu (1750). Goethe ile şahsen karşılaşmamış olsa bile, eserleriyle onun üzerinde büyük etki yapmış olduğuna kuşku yoktur. Bunun gibi, Kant yeni ölmüş, Lamarck ünlü eseri *Felsefi Hayvana*'ı yayınlamış ve evrim nazariyesine yeni ufuklar açmıştı. Hugo, Byron, Schubert, Mozart, Beethoven ve Schiller Goethe'nin çağdaşlarıdır. Karl Marks 1800'de doğmuş, Klara Schuman Goethe'nin huzurunda piyano çalmıştı. Bu çağdaşlar arasında belki de en önemlisi Napolyon'dur. 1808'de görüşmüşlerdir.

Bu şekilde kısaca Goethe'nin yaşadığı dönemi, genel durumuyla, belli başlı şahsiyetlerini ve bunlardan bazılarıyla olan ilişkilerini gözden geçirmiş olduk. Goethe'nin içine doğduğu bu dönemi bu şekilde görmenin yararı ortadadır. Zira insan, yaratılışının ve irsiyetinin bir eseri olduğu kadar, sosyal çevrenin de bir evlâdıdır. Goethe'de ve özellikle *Faust*'ta görülen birçok fikirlerde bu çevrenin izlerini bulmak mümkündür.

Johann Wolfgang Goethe

1749'da Frankfurt'ta doğan Goethe, rahat ve mutlu geçen çocukluk dönemi boyunca ana babası tarafından elden geldiğince iyi bir şekilde yetiştirilmiş olup, zengin ve hatırlı bir ailenin evlâdı olmanın tüm zevklerini tatmıştır.

Özellikle çocukluk döneminde yetiştirilmesi ve gelişimiyle ilgili birçok şeyi ana babasına borçlu olduğunu söyleyen Goethe; kendisinin de sonradan ifade ettiği gibi, babasından hayatın ciddi yönetimini, annesinden de hayal kurma ve hikâye anlatmanın tadını almıştır. Babasından, daha küçük yaşlardan itibaren Lâtince, Yunanca, İtalyanca, Fransızca ve İbranice dersleri alırken, annesinden de büyük bir sanat

irsiyeti almıştır. Özellikle babasının ısrarıyla hukuk öğrenimine başlayan Goethe, çok başarılı sayılmayacak bir hukuk eğitiminden sonra avukatlık da yapmış, ama sonradan bu işten vazgeçerek edebiyata sarılmış; bu arada felsefe ve ilâhiyat öğrenimiyle de meşgul olmuştur. Zamanın felsefesiyle tatmin olmayan Goethe bunu *Faust*'ta belirtmekten çekinmemiştir. Daha çok Kant'ın etkisinde kalmakla birlikte, belirli bir felsefi akımın savunucusu olmamıştır.

Daha 10 yaşındayken, Aesop'u, Homeros'u, Virgilius ve Ovidius'u okumuş, Doğu dünyasına *Bin Bir Gece Masalları*'yla girmişti. Babası çocuklarının din eğitimine önem verdiği için, onu ve kardeşini muntazam olarak kiliseye götürür, onlara bizzat kendisi İncil okurdu. Buna rağmen Goethe Hristiyanlığı katı din kalıpları şeklinde yorumlayan, çok geniş bir din duygusuna ulaşmıştır. Çocukluk yıllarına ait önemli bir olay Yedi Yıl Savaşları'dır. Fransız işgali sırasında Goethe'lerin evi Fransız subaylarına kargâh olmuş, resim ve tiyatroya meraklı olan bir Fransız subayı küçük Goethe'yi gezici tiyatro grubunun piyeslerine götürmüştü, onda resime ilgi uyandırmıştır.

Öğrencilik yıllarında, kendisi için çeşitli bakımlardan etkili olmuş birçok önemli şahsiyetle tanışma fırsatı bulmuştur ki, bunların belli başlıları Hâkim Jung Stiling, Jacop Michael, Reinhold Lenz ve ilâhiyatçı Franz Christian Lersse'dir. Bu şahıslar Goethe'nin ruh ve düşünce dünyasında yapıcı rol oynamıştır.

Goethe, evrensel bir sanat adamı hüviyetiyle, her şeyden önce bir doğa hayranıdır. Tüm ömrü, sanatta yaratıcılık etkinliği yanında, doğa araştırmalarıyla geçmiştir. Kendisini ziyarete gelen konuklara yalnız nadide edebiyat ziyafetleri vermekle kalmıyor, aynı zamanda zengin mineral ve fosil koleksiyonlarını da gösteriyordu. Bu koleksiyonlar hakkında şöyle der: "Bunları ben bir kapris ve heves olarak değil; tam bir plân ve programa göre topladım. Ve bu koleksiyonun her parçasından yeni bir şey öğrendim." Doğa bilimlerinde gözlemin ileride oynayacağı rolü sezmişti. Goethe, sistemli bir araştırmacının ürünü olarak değil; bir sezisyle, evrim teorisini ilk olarak (yani Lamarck'dan önce) ortaya atmayı başarmıştır. Gerçi bir organik evrimin var olduğu ve basit formlardan gitgide anlaşıl-

ması güçleşen, yeni organizma türlerinin meydana geldiği hususu çok eskiden beri bilinmektedir. Bu fikir Mevlâna tarafından ifade edilmiş ve daha kesin bir ifadesini 18. yy'da Erzurumlu İbrahim Hakkı'nın *Marifetname*'sinde bulmuştur. Goethe'ye göre evrim, ebedî bir doğa sürecidir. Bu çerçevede yaptığı zengin gözlemler, bilimin ilerlemesine büyük ölçüde yardım etmekle kalmamış, karşılaştırmalı morfoloji, karşılaştırmalı biyoloji, paleontoloji gibi bağımsız bilimlerin doğmasına yol açmıştır.

Goethe bir süre felsefe ve ilâhiyat öğrenimi ile de meşgul olmuştur. Fakat bunlardan aradığını bulamamıştır. Faust bu tatminsizliği değişik pasajlarında da belirtmiştir. Ona göre felsefe; belli şeyleri ağıdalandırmak yoluyla insanı sersemleten bir şeydir. Belki de bu nedendir ki, Kant'ın etkisi altında kalmamakla beraber, başka bir felsefenin de savunucusu olmamıştır.

*H*ayatının çeşitli dönemlerinde aşık olduğu hanımlar kendisi için en değerli eserlerini ortaya çıkarmakta birer motivasyon rolü oynamıştır. Goethe gerek bu romanlarında, gerekse şiirlerinde yaptığı şeyi şu şekilde derli toplu ifade etmiştir: "*Şair olarak abstre bir şeyi canlandırmayı hiç düşünmedim. İçimde hissi, canlı, rengârenk, yüzlerce izlenimi toplarım; bunları hayalimde tamamlayarak, hareketli bir üslûpla anlatırım. Okuyanlarda aynı izlenimi uyandırmaya çalışırım.*"

Hayatına girmiş hanımlardan biri olan Frau von Stein için, sezgisel olarak onun daha önceki hayatlarından birinde (onun) ya karısı, ya da kız kardeşi olması gerektiğini düşündüğünü ifade etmekten kendini alamamıştır.

Goethe'nin ebedî kişiliğinin yanı sıra, doğayı olduğu gibi görmek ve göstermek; insan hayatını dünyayı ve öteâlemi büyük doğanın cüzleri olarak kabul etme eğilimi de vardır. Bu bakımdan Lord Byron'u takdir etmiş ve onun Almanlara ilk olarak en iyi şekilde Goethe tanıtmıştır. Başkalarını beğenme eğilimiyle tanınmış olan Nietzsche'nin bile Alman dilinin baş mimarı olarak gösterdiği Goethe aynı zamanda iyi bir botanikçiydi.

Botanikte tüm bitki biçimlerinin ilk ana biçimini araştırma, sürekli değişim -gelişim- zincirlerinin ilk halkasını keşfetme girişimleri vardı. Anatomide insanın kalbinin çalışma esası olan açılma ve kapanmada gördüğü kutupluluğu tüm organik olayların, yani canlılığın temel ilkesi olarak kabul eder. Ona göre hayat sayısız kutupluluklardan oluşmaktadır: Sevinç ve üzüntüyü, çalışma ve dinlenmeyi de bu kutuplulukların arasında fark etmek, olumsuz olumlunun gereği olarak görmek de yine bu ilkeye inancın mantıksal sonuçlarıdır. Goethe hemen tüm ömrüne taşkın duygulardan ve sarsıntılardan uzak *"sakin bir gözlemci"* hâlinde yaşamıştır. Yakın arkadaşı Schiller, Goethe'nin bu yanıyla ilgili olarak şunları söylüyordu: *"Onda öyle kuvvetli bir gözlemci bakış var ki, tüm sükunet ve olgunluğuyla dikkatini gözlem yapacağı obje üzerinde toplardı."*

Goethe-Schiller ilişkisi Alman edebiyatının ilginç konularından biridir. Tabiatları ve sanat anlayışlarıyla birbirinin zıt kutbu olan bu iki büyük çağdaş, birbirlerinin hem büyüklüğü, hem de zıtlığını anlamaktan doğan sevgi nefret karışımıyla birbirlerine bağlıdılar ve Kant'ın felsefesi Schiller'in yaratıcılığını başlatan kaynaklardı. Öte yandan, Goethe'nin büyüklüğünden emin hâli, sağlıklı, varlıklı oluşu, saray çevrelerinde gördüğü saygı Schiller'in gözünde onu, yanına zor yaklaşılır biri hâline getirmeye yetmiştir. Schiller'e göre, Goethe'nin sahip olduğu birçok şey yalnızca bir Tanrı lütfüdür. Yani kazanılarak hak edilmiş bir şey değildir. Halbuki Schiller'in sağlığı pek yerinde değildir, parasızlık çeker ve yaratıcılığı da bir yerde kendini zorlama ve emek sonucudur. İçinde buldukları devirde her iki şair de yaratıcılıklarına yeni normlar katmak durumundaydılar. Bunu Goethe'nin İtalya dönüşü içine düştüğü yal-

nızlık da eklenince, iki büyük çağdaşın yaklaşma ortamı hazırlanmış oldu. Schiller kendisinden 10 yaş büyük olan Goethe'nin dostluğunu nezaketi ve ağırbaşlılığıyla kazanmayı başarır. Goethe, onun çıkardığı edebiyat dergisinde (Die Horen) yazmaya başlar. 1794'de başlayıp Schiller'in ölümüne kadar, 10 yıl süren bu dostluk her ikisinin yaratıcılığını son derece olumlu bir biçimde etkilemiştir.

Schiller'in ölümü ve o aradaki politik olaylar Goethe'de bir an hayatın sonuna gelmiş olma duygusu ve bunalımı yaratmışsa da şair, hayat mimarlığının gücüyle kendini bundan kurtarıp, yeniden canlılığını kazanmayı bilmiştir.

Goethe'de sanat, bilim ve doğa birbirine kaynaşmış olduğu gibi, Tanrı kavramı ile sanat kavramı da birbiri içinde eriyen bir bütün oluşturmuştur. Bu cümleden olmak üzere şöyle der: *"Sanat ve bilim sahibi olanın zaten dini vardır. Bunlara sahip olmayanlar bir din aramalıdır."* Goethe dar kafalı bir Hristiyan olmadığı gibi bir ateist de değildir. Yalnız Allah anlayışı, tüm büyük kişilerde olduğu gibi, kendisine göredir. Bu konuda da, *"Bilimsel araştırmalarda din dışındayım. Hissen Hristiyanım."* demiştir.

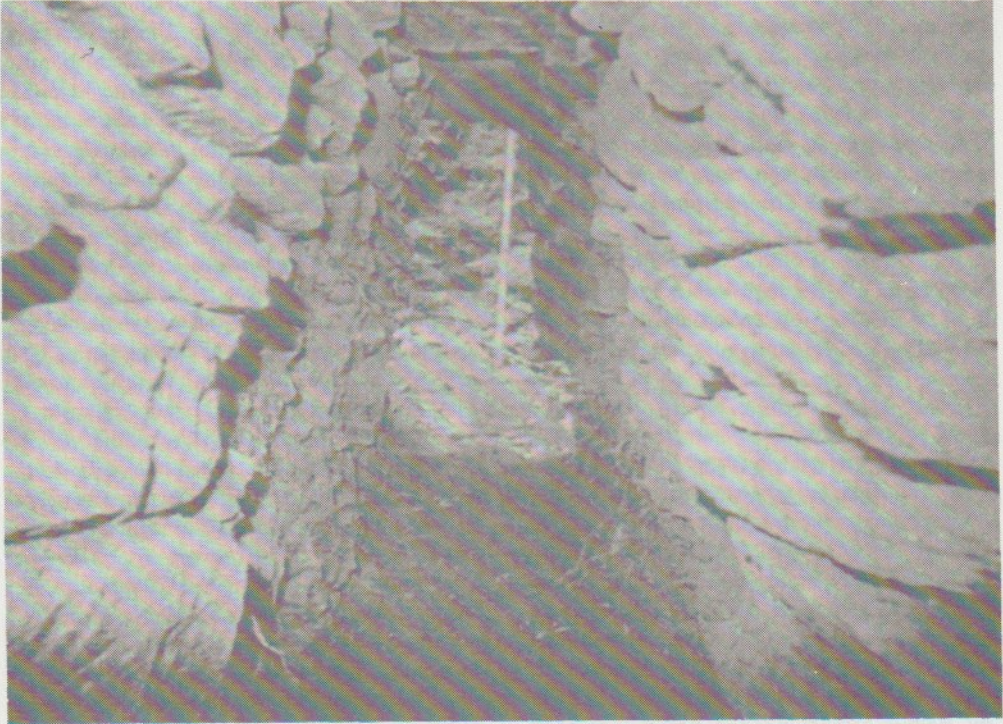
Kuşkusuz Goethe bugün yaşadığı devrede olduğundan daha fazla tanınan, daha fazla sevilen, kısacası daha popüler bir simadır. Çünkü Goethe dünyanın ilk büyük hümanistlerinden birisi olduğu gibi; Alman olduğu kadar, belki ondan daha fazla Avrupalıdır. Zira ilk "Avrupa Birliği" kavramıyla ilgili olarak bu fikrin tohumlarını ekmiş olan insanların belki de en büyüğü Goethe'dir.

Goethe'nin kültür kaynaklarından birisi de Fransız edebiyatıydı. O devrin Fransız edebiyatı Avrupa kültürüne hâkim bulunuyordu. Böyle olmakla beraber *Faust*'un Fransızca tercümelemleri Fransa'da büyük hayranlık uyandırmıştır.

(Devam Edecek)

"Her bir hayat, okyanus içindeki bir damla su gibidir; ister okyanustan ayrı, ister okyanusta olan bir damla olsun, o yine de sudur ve bütünü bir parçasıdır." Beyaz Kartal

GİZEMLİ

Tünel duvarları, bir metreye varan yükseklikte üst üste dizilmiş kaldırım taşlarıdır. İri tavan taşları, yeraltındaki duvarları birbirine bağlıyor.

MASSACHUSETTS eyaletinin merkezinde, uzun zaman önce ilginç bir olay cereyan etti. Northampton'ın birkaç mil kuzeybatısındaki 700 nüfuslu Goshen köyü yakınında bir tepe yamacında, meçhul biri, çapı bir metreden fazla ve beş metreye yakın yükseklikte, duvarları taşla örülmüş bir çukur açtı. Yukarıdan bakıldığında, silindirik şeklindeki çu-

kurun, basit, kuru bir taş kuyudan farkı yoktu. Fakat beş metrelik yoğun toprak tabakasının altında, kaynağı bir sır perdesinin ardına saklanmış karmaşık bir taş yapı kompleksi bulunuyordu. Kuyudan tabana yakın açılmış, iki taş duvarlı tünel, yamacın yeraltı derinliklerinde kıvrılıp gidiyordu. Tünelin biri beş metre boyunca kuzeye, diğeri yirmi bir metreye yakın güneye doğru uzandıktan sonra her ikisi de daralarak kum yığınlarıyla sona eriyordu. Tünel duvarları,

TÜNELLER

bir metreye varan yükseklikte üst üste dizilmiş kaldırım taşlarından oluşmaktaydı. Bazılarının yaklaşık 9 kilodan daha ağır olarak tahmin ettiği iri tavan taşları duvarları üstten birbirine bağlıyordu.

Bu yapı ile ilgili birçok ilginç teori geliştirilmiştir. Bir zamanlar bölge sakinlerinden biri, yapının öncü bir yatırımcı tarafından ipek böceği yetiştirmek amacıyla inşa edildiğini düşünmüştü. Bir başkası, buranın bir yeraltı demiryolu şebekesinin (*) bir parçası olması gerektiğini ileri sürmüştü. Harvard Üniversitesi mezunu ve Tarihî Bölgeleri Araştırma Derneği (özel bir arkeoloji ekibi) başkanı James Whittall, 1980 yılında bölgede kazı çalışmaları yapmış ve tünellerin 4000 yıldan daha uzun bir geçmişe sahip oldukları sonucuna varmıştı. Ancak, bunların ne amaçla kullanıldığını ve kimin tarafından inşa edildiğini henüz bilen yok.

Gerçi Goshen tünellerinin bir eşi daha yok ama, New England'da alışılmışın dışında başka taş yapılar da bulunmaktadır. Massachusetts ve çevresindeki eyaletlerin açık alanlarında, gömülü ve ağaçlıklı yokuşları arasında sıkışmış bulunan kalıntılar vardır ki, bunlar bölgede uzun süre önce yaşamış olan insanların büyük kaya dilimlerini işlediğini ve onlarla yapılar oluşturduklarını kanıtlamaktadır. Örneğin, Upton kasabası yakınında bir tepe, 19. yüzyılda keşfedilmiş fakat hâlâ gizemini koruyan, taştan bir odayı gizlemektedir. Güney Connecticut'ta bir dağın zirvesine yakın, taştan bir odaya bağlı, yaklaşık 120 cm yüksekliğinde ve on bir metreden daha uzun, taş duvarlı bir tünel vardır.

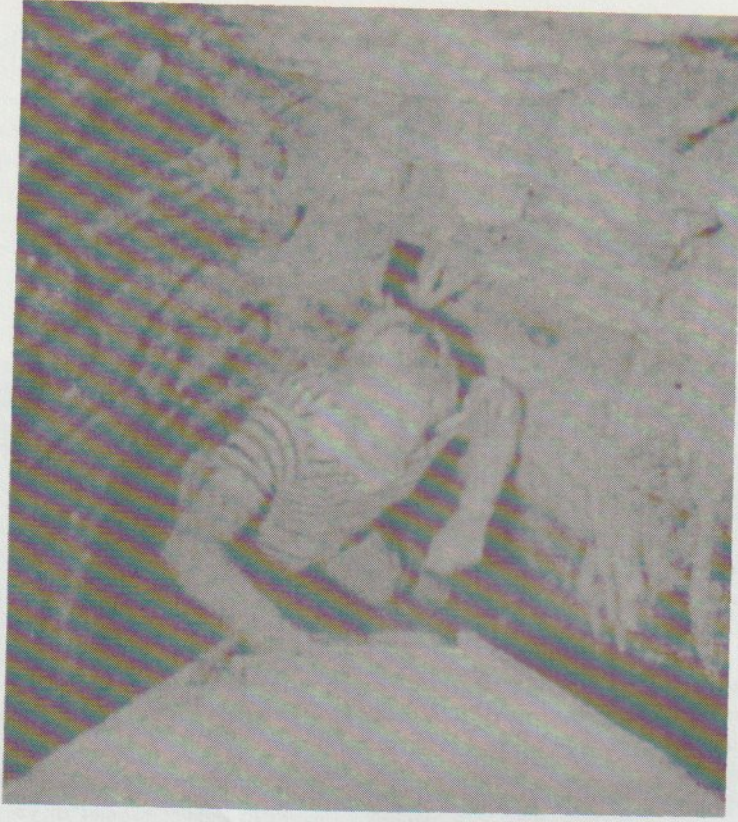
Burası, 1938'de New England'dan geçen bir kasırga, ağaçları kökünden söküp garip taş yapıyı ortaya çıkarana kadar tamamen toprakla örtülmüştü.

Bunlar ve diğer dönemeçli taş oda ve tüneller uzun ve hayret verici bir geçmişe sahiptir. Birkaç yıl önce, Harvard'lı bir deniz biyolojisi bilgini olan Barry Fell, onların eski Keltlerce inşa edilen tapınaklar olduğunu ileri sürünce, kamuoyunun ilgisini topladılar. (Keltler İ.Ö. 800 sıralarında kuzeybatı Avrupa'da yaşamış bir toplumdur.) New England'ın çevresine yayılmış birçok taş kalıntının, bunlar ve Atlantik'in öbür kıyısında yaşamış başka eski toplumların eseri olduğu kanısı uyandı. İlk delil "kitabeler"di; yani odaların yakınında bulunan taşların üzerine, belli bir düzenle kazınmış gibi görünen işaretlerdi. Birçok insan Fell'in bulgularını ciddiye almadı, fakat bugün profesyonel arkeologların çoğunluğu, çalışmalarının hiçbir değeri olmadığını düşünüyor. Eleştirilere bir parça hak vermek gerekiyor. Çünkü bugüne dek odalar ve "kitabeler"le ilintili hiçbir eski Avrupa artefaktı (**)(iskeletler, bronz kalkanlar, para tabletleri vb.) ortaya çıkarılmamıştı ve Kolomb öncesinden izler taşıyan hiçbir köy kalıntısı, çöplük ya da benzeri delile de rastlanmamıştı.

Fell, Kolomb öncesi dönemlerdeki Avrupa ile bağlantıyı öne süren araştırmacılardan sadece birisidir. Yüz yıldır, düzinelerce yazar, Amerika'daki açıklanamayan toprak ve taş

(*) Kolelelik yasaklanmadan önce kaçan Amerikalı zenci kölelerin gizlice Kanada'ya ya da özgür olabileceği bir eyalete geçmesi için kullanılan bir sistem.

(**) Artefakt: İnsanlarca, özellikle çok eski toplumların insanları tarafından yapılmış ya da değiştirilmiş herhangi bir şey ve insan kalıntıları.

Bir metre çapında, 5 metre derinliğindeki taş duvarlı çukur, ilk bakışta basit taştan bir kuyu gibi görünüyor, fakat esrar, tabana yakın açılmış tünellerde yatmaktadır.

eserler hakkında görüşlerini ileri sürmektedir. Eski dünya mezarlıklarıyla olan görsel benzerlikten dolayı, çeşitli yazarlar İbranilerin, Fenikelilerin, Kartacalıların, Yunanlıların, İskitlerin, Çinlilerin, İsveçlilerin, Galyalıların, Keltlerin, İrlandalı keşişlerin ve kozmonotların Amerika'ya deniz yoluyla gidip yerleştiği fikrini ortaya atmıştır. Ancak, güçlü bir kanıt yoktur.

Profesyonel arkeologlar, New England'ın bu enteresan taş yapılarıyla ilgilenmek konusunda çekingen davranmışlardır. Bazıları, belki de geliştirilen garip teorilerden dolayı, bunları bütünüyle görmezlikten gelmişler; bu taş yapılar üzerinde inceleme yapanlar da, dikkatlerini, bilinen eski

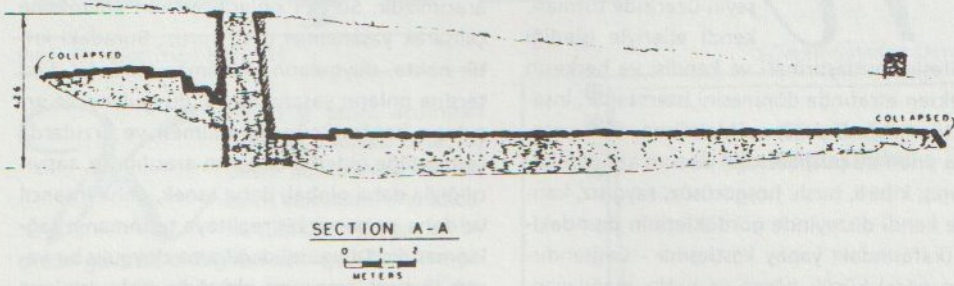
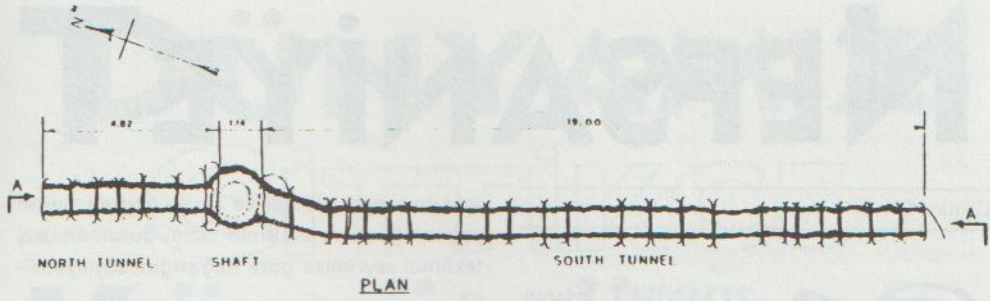
sömürgeci İngilizlerin tarzındaki taş odalar üzerinde yoğunlaştırmışlardır. 1977'de Vermont'un devlet arkeoloğu Giovanna Peebles, eski çiftçilik dökümanlarına yönelik uzun bir arayıştan, yaşlılarla yapılan görüşmelerden ve söz konusu bölgelerde yaptığı araştırmalarda yaptığı araştırmaların çoğunun 18. yüzyıl sonları ve 19. yüzyıl başları arasında, kök ve sebzeleri saklamak için yapılan bir tür depo olduğu sonucuna vardı.

Peki, ya Goshen taş yapıları? Kuyuyu kazan ve tünelleri özenle inşa edenler de 19. yüzyılda yaşamış çiftçiler miydi? Eğer öyleyse, ne amaçla? Yoksa New England'lı eski Kızılderililer miydi? Belki de Amerika kıyılarının binlerce yıl önce deniz yoluyla gelen maceracılar

tarafından keşfedildiği ve kısmen bu kişilere yurt olduğu teorisinde gerçek payı vardır. Bu, kime sorduğunuza bağlı.

Köydeki tek benzin istasyonunu, televizyon tamir atölyesini ve cankurtaran servisini işleten kurnaz bir adam, 60 yaşındaki Francis Dresser, "Bunun ne olduğu konusunda en ufak bir kuşku yok. Besbelli ki, Kızılderililerden kaçmak için yapmıştı." diyor.

Dresserlar, 1700'lerde, Narragansett Kızılderililerinden alınan topraklara ilk önce yerleşenlerin altıncı kuşaktan torunlarıdır. Francis Dresser'in babasına anlatılmış olan bir hikâyeye göre, ilk Goshen sakinleri evlerini tünel girişlerinin yakınında yapmışlardı. Bu sayede, etrafta düşman Kızılderililerin görünmesi hâlinde kuyudan inip kaçabileceklermiş. Bu rivayet, 19.

Tepeden çizilmiş plâni ve enine kesiti, yoğun ve sert toprak altı katmanı içine inşa edilen yapının karmaşıklığını ortaya koyuyor. Arkeologlar, tünellerin kimin tarafından, ne zaman, ne amaçla ve nasıl inşa edildiğini bilmiyorlar.

yüzyıl sonlarında yaşamış Amerikalıların birçoğunun yerliler hakkında sahip oldukları safdilce görüşleri yansıtmaktadır. New England yerlileri, Dresser'in kabul ettiğinden çok daha zeki ve becerikliydi. İşin aslını anlamaları pek uzun sürmeyecekti.

Birkaç yüzyıl önce, böyle devasa bir inşaat gerçekleştirildiği hâlde, bugün tünellerin ne zaman, nasıl ve kimin tarafından yapıldığı konusunda bir görüş birliği olması inanılacak gibi değildir. Dresser'in oğlu Kim, "Birçok aile, köklerini aramak amacıyla (Goshen'e) geri dönmüştür. Hepsisi, atalarıyla ilgili bir sürü hikâye anlattığı hâlde tünellerden söz eden çıkmadı. Böyle bir şeyden kimsenin haberdar olmaması insana biraz garip geliyor."

Baba Dresser ekliyor: "Bu cehennemî bir kazı olmuş olmalı. Yapıyı yerin dibinde tamamlayıp üstünü örtmek yani. Sadece kuyuyu açmak için bile adamakıllı bir proje hazırlamış olmalılar."

Erçekten de, Goshen'in bu bölgesinde toprağı kazmak inanılmaz derecede zordur. Kolayca geçilebilecek, ince bir yumuşak toprak katı altında ancak kazmayla delinebilecek sertlikte balçıklı toprak altı tabakası vardır. Kuyu açıldıktan sonra, tünellerin kazılması sırasında her kürek dolusu toprak, beş metre yukarıdaki yer üstüne taşınmış olmalıdır. Üstüne üstlük, kazı tamamlandıncaya, şimdi yapıya iç kaplaması hizmeti gören kaldırım taşlarının bulunması, kuyunun ağzına taşınması, tünellere indirilerek balçık içine yerleştirilmesi gerekmiştir. Modern vinç ve makinelerin bulunmadığını düşünürsek, görülen iş hayret vericidir. Buna rağmen tünellerle ilgili hiçbir hikâye, hatıra vs. nakledilmemiştir.

(Devam Edecek)

NEFSANİYET

Günay YALÇIN

NEFSANİYET, insanın kendine tapması, kendi istek ve arzularını her şeyin üzerinde tutması, kendi elleriyle işlediği realitesini putlaştırması ve kendisi ve herkesin bu eksen etrafında dönmesini istemesidir. İnsanın tüm davranışlarını yönlendiren, tüm yaşamına sinen bu putperestlik, insanın kendini beğenmiş, kibirli, hırslı, hoşgörüsüz, saygısız, kendi ve kendi düzeyinde gördüklerinin dışındakileri (kafasındaki yapay kastlaşma - sınıflandırmaya göre) küçük gören ve hatta aşağılayan, bencil ve pintice tezahürlere dönüşerek karşımıza çıkar. Her realitenin nefsaniliği ve bunun tezahürleri derece derecedir. Bu derecelilik her zaman öğrenerek, yaşayarak uygulayacağımız, uygulayarak bilgisini alacağımız yeni bir bilginin varlığından dolaydır.

Bilgi sonsuzdur. O hâlde realiteler de sonsuz çeşitlidir. Bu durumda her realitenin nefsaniliği ve bunun tezahürünün sonsuz çeşitlikte olması da doğaldır. En kaba seviyesinden en ince seviyesine (en ince titreşime sahip olana) kadar sonsuz bir bütün olan bu skalanın değişik yoğunluklarını yaşar ve hayatlar boyu küllî bir bilginin tatbikatını yapmak için dünyada bulunuruz. Her realiteyi yaşarken karşımıza çıkan olaylar, bizi bu kaba ve ince nefsaniyet arasında ve bunların birtakım yoğunlukları arasında götürür, getirir, indirir, yükseltir. Aynı dönme dolap gibi bir tepede bir tabanda fakat bu dönme dolabın kendisi de aynı zamanda hareketlidir. Ve yaşadığımız olaylar devamlı olarak o kaba nefsaniyetin gittikçe incelenmesi, hatta giderek sesinin duyulmaması ve yok olmasına doğru bizi yönlendirmektedir. Bu bağlamda olayların

amacının aynı olduğu ve amacı taşıyan tesirin yoğunluğunu ve etkisinin bizim durumumuza, tekâmül seyrimize göre değiştiğini söyleyebiliriz.

Bizlerin nefsanî bir yapısı var. Çünkü duygularımız var. Onlar öğrenme ve tatbik etme aracımızdır. Sürekli onların tatmin edilmesine çalışarak yaşamımızı geçiriyoruz. Buradaki kritik nokta, duyguların yaşanmaması değil, tam tersine onların yaşanmasıyla, duyguların ve arzuların kontrolünün öğrenilmesi ve arzulara seçmeciliğe giderek bunların aracılığıyla, taşıyıcılığıyla daha global, daha esnek, daha insancıl ve daha az bencil bir realiteye taşınmanın sağlanmasıdır. Duygusal değil ama duygulu bir yaşam kurmak amacımız olmalıdır. Kaba istek ve arzuların tatmin edilmesinin peşine düşen insan kaba bir nefsaniyetin etkisi altında davranışlarını yönlendirmektedir. Böyle bir insan kibirlilik ve açgözlülükle, oldukça dar bir şuurla çevresindeki insanlardan içten bir tebessümü, samimî bir temenniye esirger hâle geliyor. Temennisinde, tebessümünde cimri davranan bir insanın diğer davranışlarının ne tarzda olabileceğini anlamak ve hissetmek için çok fazla çaba sarf etmeye lüzum olmasa gerek. Bunun çeşitli yansımalarını her gün birçok kez yaşayarak bizzat deneyimlemekteyiz. Hatta sayfalar dolusu makale yazıp, ciltler dolusu entelektüel bilgiye sahip olanların kardeşlik, sevgi diye avazı çıktığı kadar bağırpıp, kendini bütünle bir görme evrensel bilgisinin yakınından dahi geçmediklerini de görüyoruz. Kaygan bir zeminde yürümekteyiz. Elimizdeki mumu kâh söndürüp kâh yakarak ve etrafımızın da ışık ışık olduğunun farkında olmadan ilerlemekteyiz. Müthiş bir tertip ve düzen bütünü bir küçücük noktası olarak, uyumun içindeki uyumsuzluğumuzu fark edip, bunları düzeltmeye çabalayarak şuurlanma denemeleri yapmaktayız. ■

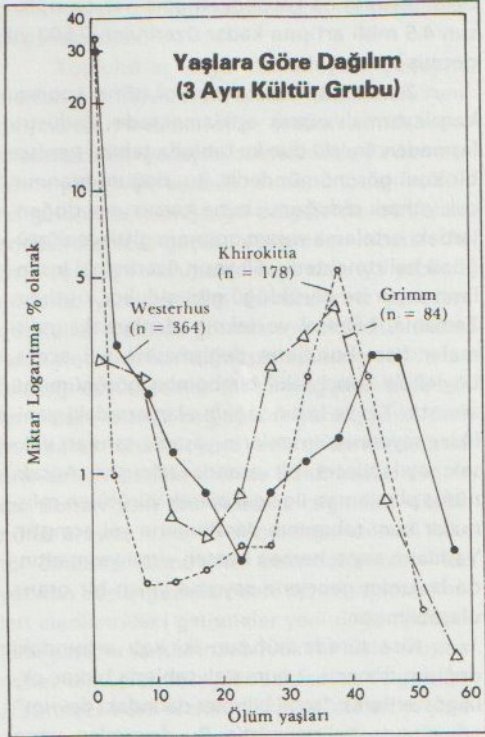
DÜNYAMIZ GİTTİKÇE KÜÇÜLÜYOR

Prof. Dr. Gottfried KURTH

(Geçen Sayıdan Devam)

KÜLTÜR tarihi açısından bakacak olursak orta taş devri kültürünün ilk taş devri kültürüne oranla daha sürekli ve yaygın bir biçimde gelişmiş olduğunu açıklayabiliriz. Bu gelişmeler nüfus değişimi sonucu olmuştur. Ancak, günümüze dek bu gelişmelerde göçebe kavimlerin herhangi bir katkısı bulunup bulunmadığı hususunda bir ipucu bulunamamıştır. Buzul devrinin bitiminden sonra oluşan ilk sürekli yerleşim merkezlerinde de yaklaşık 10.000 yıl öncesinde oldukça yüksek sayılan nüfus yoğunluğundan söz edilmektedir. Ürdün'de Jericho yakınlarında Telles Sultan (M.Ö. 8. yüzyılda Tell, Arapçada, üzerinde bulunan tarihten önceki devir ve kültürlerin yerleşim kalıntıları görülen harabeli araziye verilen isimdir.) yaklaşık 2.000'e yakın nüfusuyla o zamanlar için en kalabalık bir yerleşim merkezi sayılmaktadır. Bu şehir günümüzde milyona yakın insanı barındıran bir şehir olarak kabul edilebilir. Elimizde mevcut olup da henüz değerlendirilmemiş olan bitem ve direylerle ilgili belgeler, belirli bölgelerin tabii ürünlerinden sayılan yabancı bitkilerin zamanla yerlerini kültür ürünlerinin temeli olarak bilinen yaban otlarına terk ettiklerini kanıtlamaya yeterlidir. Ancak, bitkisel ana besin maddelerinin geniş sahalara doğru yayılma eğilimi gösterdikleri dikkati çekmiştir.

Bu tür bir geçiş dönemi birkaç yıl gibi uzun bir süreyi gerektirecektir. Yazımın başlangıcında belirttiğim üzere, yeni doğan çocukla-

rın ortalama yaşam süreleri ile doğum oranındaki düşüklük ile ilgili hususları hatırlayacak olursak, günümüzdeki nüfus artışının da oldukça ağır bir ilerleyiş kaydettiği düşünülebilir. Bu değişiklikler bölgelere bağlı olarak gelişmektedir.

Evliliklerin gittikçe artmasının bir nedeni de geçim ve beslenme koşulları olmuştur. Do-

ğumların fazlalaşması ve bunun sonucu olarak kişilerin hayatta kalabilme şanslarındaki oranın, örneğin 2.2'den 2.4'e yükselmesi nüfus artışının uzun vadeli bir gelişme gösterdiğini ortaya koymuştur. Bu husus ve bunun sonucu kaydedilen gelişme yönsemesi 1 numaralı tabloda çok güzel bir biçimde açıklanmıştır. Meyilli çizgi ile sınırlanmış olan kısım, vahşi hayvan avcılığından başlayarak buzul devrinden sonra da bazı terk edilmiş sahaları da içerecek şekilde, gerçek nüfus gelişimini belirlemektedir. Noktalandırılmış olan bölüm ise hayvancılık, sebze ekimi ile başlatılan ve yeni beslenme olanaklarının artışı ile muhtemel nüfus artışını ifade etmektedir. Başlangıçta belirtildiği gibi, buzul devri sonrasında kaydedilen dört milyon nüfusun 4.5 misli artışına kadar üzerinden 7.500 yıl geçmiş bulunmaktadır.

2 numaralı tablo tahmini nüfus yapısını karşılaştırmalı olarak açıklamaktadır. Endüstrileşmeden önceki durum tabloda tabanı genişçe bir koni görünümündedir. Bu, doğum oranının çok yüksek olduğunu, buna karşın yeni doğanlardaki ortalama yaşam oranının gittikçe düştüğünü belirtmektedir. 60 yaşın üzerindeki insanların sayısı ise görüldüğü gibi oldukça kısıtlıdır. Zamanla, bilimsel ve teknik alanlardaki gelişmeler bazı koşulların değişmesine yol açmış, böylelikle ikinci şekil bir bomba görünümünü almıştır. Tıp ve insan sağlığı alanlarındaki yenilikler sayesinde insanların yaşama şansları yüksek sayılabilecek bir oranda artmıştır. Ancak, nüfus plânlaması ile ilgili olarak yürütülen çalışmalar koni tabanının daralmasına yol açmıştır. Yaşlıların sayısı hemen hemen yirmi yaşın altında bulunan gençlerin sayısına yakın bir orana ulaşabilmiştir.

Kısa sürede nüfusun iki katı artışındaki değişim dönemi, 2 numaralı tabloda birkaç okla gösterilerek "tabii bilimler dalındaki devrim" adı altında belirlenmiştir. Bu devrimler, uzun bir süre sadece belirli alanları - özellikle kültürel açıdan yüksek bir seviyeye ulaşmış olanları etkilemiştir. 3 numaralı tablo ölüm oranının yaşlara göre dağılımını üç ayrı eğride açıklamaktadır. Tabloda üç ayrı kültür grubunun değerlendirilmesi yapılmıştır. Bunlardan birisi, Kıbrıs'tan Khirokitia (M.Ö. 6. yüzyıl), ikincisi Orta Avrupa'dan bir grup (M.Ö. 3. yüzyıl), üçüncü-

sü ise "Westerhus" olarak tanınan İsveç'ten bir örnektir. Eğriler her çağdaki insanların ölüm yaşlarına göre dağılımını belirlemektedir. Her üç grupta kaydedilen çizgiler birbirinin hemen hemen benzeridir. Grimm tarafından yapılan karşılaştırmada yetişme çağındaki ölümlerle ilgili bilgileri açıklayıcı belge ve dökümanlara rastlanılmamıştır. Ancak, bebeklik ve çocukluk çağlarında ölüm oranının daha yüksek olduğu sanılmaktadır,

Her üç eğriden şu gerçeği çıkarmak mümkündür: Bu da yeni doğan bir bebeğin ömrünün pek uzun süreli olmayışıdır. Bu husus gerek Khirokitia, gerekse Orta Avrupa'daki toplumlarda küçük yaşta çocuklarda görülen ölüm sayısının yüksek olduğu, özellikle yirmi yaşına kadar bu oranın daha da arttığını kanıtlamaya yeterli olmuştur: "Westerhus" grubunun kırk yaşın başlangıcından itibaren ufak çapta da olsa "ölüm zirvesi"nde gösterdiği değişikliği önemsiz saymamız mümkündür. Her ne şekilde olursa olsun, her üç gruptaki insanların müşterek olan bir tarafları varsa, o da her birinin yaşlılık çağına erişmemiş olmasıdır.

Acaba buzul devri sonrası görülen nüfus artışı, bölgesel olarak, yani o bölgede yaşayan toplumlardaki nüfus çoğalması sonucu mu doğmuştur? Yoksa bunu sayısal ve biyolojik açıdan göç dalgalarının fazlalaşmasına bağlamak mı gerekir? Böylelikle diğer bölgelerde doğumun daha fazla oluşu, göçler sonucu göç ettikleri yerlerde nüfusun artışına etken mi olmuştur? Çoğu kez bu varsayımların tarihte kültürel alanlardaki değişikliklere neden olabileceği düşünülebilir. Ancak ön plânda, birinci tezin üzerinde durmak daha yerinde ve gerçeğe uygun olur. Bunu, 3 numaralı tabloda görmek mümkündür.

Toplumların göç edişini ve yeni yerleşim merkezlerini aramalarını önlemek pek mümkün olamamaktadır. Örneğin, uzun süreli iklim koşulları buna bir neden olmuş olabilir. Ayrıca, savaşçı bir kavim olarak bilinen Moğolların bilinen hücumları, diğerleri arasında görebileceğimiz tipik bir örnektir. Orta Asya'nın bozkırlarında görülen kuraklık buralarda barınan halkın

başka bölgelere doğru göç etmelerine yol açmıştır. Savaş alanlarının çok hızlı bir şekilde gelişmesi, yerleşim merkezlerinin yakılıp yıkılması ile boyunduruk altına alınanların tamamen yok edilmişleri sonucu ortada ancak belirli karargâhlar kalabilmiştir. Örneğin, hepimizin bildiği gibi Cengiz Han İmparatorluğu, Çin Seddi'nden Avrupa kapılarına kadar uzanmıyor muydu?

Böylece yukarıda belirttiğimiz hususları gözönünde bulunduracak olursak önemli bir sonuca varırız. Göçler sonucu elde edilen büyük tarihsel başarılar, özellikle göçebe olan halk içerisinde aynı değerdeki biyolojik değişikliklerle hiçbir şekilde kıyaslanamaz. Bunu kesinlikle ayırt etmemiz gerekir. Örneğin, Büyük Göç'ün sonuna doğru İtalya'ya hücumla geçen Lombardiyalılar o zamanlar göçebe olmayan halkın sadece düşük oranda bir parçasıydı. Böyle olmakla beraber İtalya'nın politik tarihinde yüzyıllar boyunca önemli bir rol oynamışlardır. Lombardiya olarak bilinen Po Vadisi'nde yaşayan ve Orta Avrupalı sayılan halkın çok önceki göç dalgalarından kopmuş kişiler olduğu sanılmaktadır. Bu ilginç ve çok yönlü konuları burada ancak birkaç örnekle anlatmaya çalışabildik. Prensip olarak her zaman için şu hususa dikkat etmemiz gerekecektir ki, tarih boyunca kişiler öğrenme yeteneklerini, örneğin, dil, yeni bulgu ve teknikleri çoğu zaman kolaylıkla benimseyebilmektedirler. Belli bir merkeze yerleşmiş olan toplumlar arası ilişkiler genellikle araçların sayesinde kurulabilmektedir. Eğer benimsenen yeni bulgu ve buluşlar, örneğin daha mükemmelleştirilmiş yapısal metotlar, coğrafik bir bölgenin "verimliliğini" yükseltebiliyorsa o yörenin nüfusu da o nispette artmaya devam edecektir. Bütün bu gelişmeler genellikle tahmin edilenin dışında bir bütünlük içinde oluşmaktadır.

Tarihteki "göçlerden" söz ederken bizler, göçlerin, toplulukların başarıları üzerinde ne dereceye kadar etkileri olup olmadığının değerlendirilmesini yapmayı unutmaktayız. Sayı bakımından önemsiz sayabileceğimiz, ancak sürekli olarak halkın içine sızan küçük toplulukların, ilerideki gelişmeler üzerinde etkileri çok daha tesirli olmak-

tadır. Bunun yanı sıra değişken doğum artışları veya azalışlarının kısa süreli de olsa belirli bölgelerde yaşayan toplumlar üzerinde önemli sayılabilecek değişikliklere yol açacağı tabiidir. Bu arada göç eden grupların mı, yoksa göç edilen alanlara yerleşmiş olan toplumların mı, öncelikle yeni ekonomik metotları, ilerideki gelişmeler cevap verebilecek şekilde benimseyip benimseyemedikleri önemli bir sorun olmaktadır.

Kuzey Amerika'daki Kızılderililerin sayılarının çok azalmış veya tamamen ortadan kalkmış olması, kendilerine özgü yaşamlarını sürdürmelerini sağlayan "iç dayanışmanın" nispeten yok oluşundan ileri gelmektedir. Kızılderililerin Avrupalı göçebe gruplardan kopmuş olmaları onları biyolojik açıdan gittikçe gerilemeye yöneltmiştir.

Topluluklar çoğu zaman yeni yerleşim alanları bulmaya zoraki olarak itilebilirler. Yeni çalışma teknik ve metotları onların zamanla eski mesleklerini yerleşim bölgelerinde sürdürmelerine yararlı olmayabilir. Bunu, önceleri kültürel gelişmelerin olduğu bölgelerde, sonraları endüstrileşmeye geçilen dönemden itibaren de Orta ve Doğu Avrupa'da veya dışarıya yapılan göçlerle, yeni yerleşim merkezlerine yerleşen göçebeler arasında görmek mümkündür. Burarda yine oldukça karmaşık ilişkilerin etkili olabileceği düşünülebilir. Bu tür değişikliklerde evlenmelere olanak sağlayacak yeni iş imkânları bulunacak olursa, yeni evli çiftlerin doğum oranlarının artışına katkıda bulunmaları doğaldır. Bunun yanı sıra evlenme çağındaki düşük nüfus artışını hızlandırıcı bir diğer önemli faktör olmuştur. Daha önce belirtildiği üzere 19. yüzyılın başlangıcından beri tıp ve sağlık bilimleri alanlarındaki gelişmeler yeni doğan çocukların yaşama şanslarının büyük bir hızla artışına neden olmuştur. Son yıllardaki çocuk ve gençler arasındaki ölüm oranının azalmış olması ve yine yetişkinlerin ileri yaşamlarını sürdürebildikleri bu gerçeği kanıtlamaya yeterli değil midir? Ölüm yaşı zamanla yukarı doğru bir ilerleyiş göstermektedir. Sonuç olarak daha önce sözünü ettiğimiz yönsemelerin nüfusun artmasına ve böylelikle günümüzde "nüfus patlaması" olarak tanımladığımız patlamaya sebep olacağı bilinen bir gerçektir. ■

KOSMOS'dan Çeviren: Dr. Ülkü UYSAL

SEVGİ EVRENSEL CAZİBE ETKİSİ

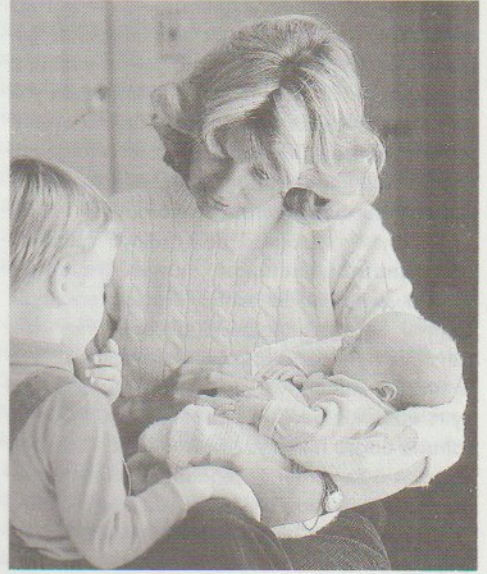
Aznif ATASEV - Selman GERÇEKSEVER

ERİL ve DİŞİL PRENSİPLER

KARŞILIK bekleyen sevgi, daha önce de belirttiğimiz gibi, duygusaldır, çıkarıcıdır, egoistçe sevgidir. Bu tür sevginin doyumuna bir an önce varıp, çıkarıcı olmayan, karşılıksız sevgiye geçilmelidir. Başka bir ifadeyle; evrensel sevgi enerjisi bünyeden geçirilirken duygularla, bencilce niyetlerle kabalaştırılmamalıdır. Bunu genellikle sadece kendini sevme aşamasında olan insanlar yapar. Sadece kendini sevmek; almak ihtiyacından, her şeye sahip olmak hırslından kaynaklanır. Bu negatif bir yönelmedir ve evrensel dişil prensibin hâkimiyeti altında olmanın tipik belirtisidir. Dişil prensibe sahip olan, negatif yönde genişler ve gelişir. Yani negatif güçlere âlet olmanın, nefsanîyet uygulamaları içinde gelişmenin belirtisidir. Bu tür insanlar hep almak ihtiyacındadır, hep kendini sevmek ihtiyacı onların en belirgin tutkusudur. Başkasını sevmek ise, vermek (terk, feda) ihtiyacından doğar. Bu pozitif yönelmedir ve eril prensibin işleyişidir.

Böylece görülüyor ki; **sevgi ahlâki kapsamında en az iki türlü sevgi vardır:** Bunun bir tanesi fedakârca sevgidir, yani pozitif /verici sevgi; diğeri de bencil / alıcı sevgidir ve almak için

Bilgiyi sevgiyle yoğurarak aktarmak...

(Geçen Sayıdan Devam)

sever. Her insanda derece derece bunların her ikisi de belirli oranlarda bulunur.

Sevgi - içsel rezistans ilişkisinde ise üç tür sevgiyi görmek mümkündür. İnsanları da, bünyelerinden geçirdikleri sevgi enerjisine göre bu şekilde üç gruba ayırmak mümkündür. Şöyle ki:

Birinci grubu, **aldığı kadar vermeyenler** oluşturur. Bunlar bencil / çıkarıcı sevgiyi uygulayan egoist insanlardır ve dirençleri çok fazladır. Sız daima bir şeyler verdiğiniz sürece, fedakârlık hep sizden geldiği sürece onlar sizi sever, sizi iyi görürler. Hatta böyle bir insanın hep alıcılığa dayanan bu iletişim içinde maddî ve manevî sağlığı da iyi olur. Çünkü bu şekilde bir yerden hep beslenmek ihtiyacındadır. Eğer siz ona o ilgiyi, o sevgiyi göstermezseniz, derhal "suyu kesilmiş musluk" gibi veya "solan bir çiçek" gibi kendi içine kapanıverir. Çünkü realitesi gereği, henüz almak ihtiyacındadır. Henüz verebilecek güçte bir birikimi yoktur.

İkinci grup, **aldığı kadar verenlerden** oluşur. Bunlar âdeta "sevgi tacirleri"dir. Orta dirençli varlıklardır. Ne alırlarsa onu verirler. Prensipleri; "sev seni seveni, sevme seni sevme-

yeni" şeklindedir. Hiçbir şey almazlarsa hiçbir şey de vermezler. Bu tür insanlar oldukça yaygındır. Ya hep alacak, ya da en fazla aldığı kadar verecektir. Yani esas mesele, onlar için hep almaktır.

Üçüncü olarak, aldığından fazlasını verenler vardır. Bunlar, elci, verici, hoşgörülü insanlardır. İçsel dirençleri ve benlikleri çok azalmış varlıklardır. Aldıklarından fazlasını vermeye çalışan fedakâr insanlardır. Fedakârlık onların en temel ve doğal hâlleridir. Dirençleri az olduğu için, yaşamın çeşitli dönemlerinde kendilerinde sevgi enerjisi birikimi artmıştır. Üstelik kendileri de enerji üreten bir odak hâline gelmişlerdir. Bu niteliklerinden dolayı ortak alan kurma maharet ve yetenekleri artmıştır. Âdeta bir alıp üç verirler. Vermekten kendilerini alıkoyamazlar. Muhakkak bir şeyleri insanlara vermek, dağıtmak isterler. İşte bu verdiklerinden bir tanesi de sevgidir. İçlerinde kaynayan sevgiyi, bir radyo istasyonu gibi yayarlar. Hemen hemen devamlı olarak feda etme durumundadırlar. Fedakârlık onların genel yaşam tarzıdır. Yapılan bu tür fedakârlık zikredilmez bile ... çünkü sevgiyle yapılmıştır. Bu tür fedakârlığı yapan, bunu o kadar doğal kabul eder ki, sözü edilmesi bile gerekmeden bir iştir.

Yaptığı işin fedakârlık olduğunun farkında bile değildir. Öyle bir vermiştir ki o, "fedakârlık" olarak bile kabul edilmeye değer.. "Bunu hiç düşünmedim bile. Bu doğaldır, Onu benim yapmam lâzımdı. İçimden geldi, yaptım" der geçer gider.

Aile, toplum ve millet olarak yaşayış; insanların sevgi gücünü çekmeyi ve bunu yansıtmayı / yaymayı öğrenmelerine vesiledir. Esasen toplu hâlde yaşamamanın anlamı da budur; toplu hâlde yaşamanın gerçek ve en önemli nedeni; tüm varlık âlemini dıştan ve içten saran SEVGİ ENERJİSİ'nin tezahürü içindir. Varlıklar bu enerjiyi bünyelerinden direnç göstermeden geçirip, yaşam uygulaması yapsınlar diyedir.

Üçüncü grubu oluşturan bu insanlar ge-

nellikle iç huzura sahip, stressiz insanlardır. Çünkü sevgi enerjisini bünyelerinden geçirerek yaymaktadırlar. Sevgi nakledilmezse, bunalımlar, stresler doğar. Bu bakımdan bizim yapacağımız iş; bir başkası tarafından sevilmeyi beklemek değil, bizim birilerini doğal bir şekilde ve karşılık beklemeden sevmemizdir. Bunda başarılı olabildiğiniz ölçüde en güzel mutluluk da bunun peşinden gelecektir. Başkaları tarafından sevilmeyi, takdir edilmeyi, övülmeyi beklemek, mutsuzluğa, hayal kırıklığına davetiye çıkartmaktır. Nevrotik rahatsızlıklara yeşil ışık tutmaktır. Çünkü nevrotik mahiyette bulunan bir yığın rahatsızlığın temelinde sevgisizlik yatar. Sevgisiz olarak yetişmiş, sevginin nasıl alınıp verileceği kendisine öğretilmemiş çocuklarda ve gençlerde kendisine güvensizlik, aşağılık duygusu, sadistlik, nefret vs. gibi sevgisizlikten kaynaklanan birtakım yan arazlar ortaya çıkar. (*)

**Karşılık
bekleyen sevgi
duygusaldır,
çıkarcıdır,
egoistçedir!....**

nasıl alınıp verileceği kendisine öğretilmemiş çocuklarda ve gençlerde kendisine güvensizlik, aşağılık duygusu, sadistlik, nefret vs. gibi sevgisizlikten kaynaklanan birtakım yan arazlar ortaya çıkar. (*)

GERÇEK SEVGİ

Tüm bu açıklamalardan sonra, gerçek sevginin ne olduğu konusunda şöylece bir özetleme yapabiliriz:

Gerçek sevgi duygusal değildir; yapmacık değildir, doğaldır. Gerçek sevgide kin ve olumsuzluk yoktur; hoşgörü, merhamet, fedakârlık şeklinde ortaya çıkar. İnsanları oldukları gibi kabul eder, kendine benzetmeye çalışmaz. Gerçek sevgi; ödüllendirme ve cezalandırmadan etkilenmez, hatta kale bile almaz. Her şartta sevgi sevgidir. Kesinlikle ayırım yapmaz. Dil, din, ırk vs. gibi hususlar gerçek sevginin tezahür etmesi için bir engel oluşturmaz. Gerçek sevgi birleştirir. Ortak alanlar kurar. Koparmaz, bağlar, yıkmaz, yapar. Gerçek sevgi bencil değil, vericidir, adildir. Gerçek sevgi şartlandırılmaz, bölünemez, daraltılamaz. Gerçek sevgi aklın ve vicdanın kontrolü altındadır, gerekirse tokat

(*) "SEVGİ DÜŞÜNCESİ"nden (Anadolu Üniversitesi, Kültürel Çalışmalar ve Çevre Eğitimi Merkezi (AKCE)'nin 1989 yılında Eskişehir'de düzenlediği 2. "Sevgi Semineri"nde Sayın Ergün ARIKDAL'ın sunmuş olduğu tebliğden) alınmıştır.

atar... Gerçek sevgi giderek genişleme eğiliminde olup, insanı kendine hizmetten, başkalarına hizmete ve her şeyi bir gözle görmeye götürür.

SONUÇ

Genel görünümüyle, yeryüzünde gelişmekte ve toplu bir tekâmül sıçraması yapmaya hazırlanmakta olan bizler çoğunlukla egoist ve çıkarıcı nitelikli, çok alıp az veren bir sevgi uygulamasından; aldığı kadar veren bir sevgi uygulamasına ve oradan da giderek aldığından fazlasını veren elci bir sevgi uygulamasına, nihayet böyle bir olumlu gidişle evrensel sevgi enerjisinin daha güçlü yansıtıcısı olmak durumuna geçmek zorundayız. Çünkü tekâmül demek, sevgi tesirini kullanmayı öğrenmek demektir.

Sevgi enerjisini gereği gibi öteki varlıklara aktaran insanın yaşamı artık çıkar ilişkisine dayalı değildir. Başkalarını kendi gibi bilir. Kardeşini ruhu gibi sever. Onu her işinde yönlendiren artık nefsi değil, vicdanıdır. O artık uyanma yolunda, "Yukarının şuurulu vazifeli" olmaya aday bir varlıktır. Zaten yaşamdan amaç, dünyada bulunmaktan amaç da bu değil midir? İçimizde tohum hâlinde taşıdığımız sevgi enerjisini hiçbir dirence uğratmadan dışarı taşırır hâle gelmek...

Bu durumda olan insanlar sevgi ve anlayışla birleşmiş olarak dünyanın esaretinden kendilerini kurtarabileceklerdir. Bu kurtuluş "dünyayı yenmek"tir. Bu şekilde kapsamlı ve gerçek sevginin insanlar arasında yaygınlaşmasıyla bugün dünyasal esaretin doğurduğu birçok ıstıraplı felâket de sona erecektir. Başka bir ifadeyle; insanlar arasında yüksek bir şuurun ve böylesine sıcak bir kardeşlik sevgisinin

yerleşmesinden önce hiçbir toplumsal sorunun iyi bir şekilde halledilmesine olanak yoktur.

İnsanlar arasındaki uyumsuzluktan doğan tüm çirkin hareketler ve acı hâller; uyumu oluşturan kardeşlik sevgisinin yokluğundan ileri gelmektedir. Bu, onun doğayla bütünleşmiş olmasının eksikliğindedir.

Bizleri kardeşlik sevgisine ulaştıracak olan feragat, fedakârlık ve karşılık beklemeden yardımlaşma ve dayanışma gibi meziyetlerin ortaya çıkmasında başarı; kibir ve benlik canavarlarının hegemonyasının sona ermesi ile mümkün olacaktır. O zaman gerçek sevginin insanın içinden bir güneş gibi doğmasına elverişli zemin de hazırlanmış olacaktır.

Herkeste bu hâl oluştuktan sonradır ki, global bir birleşme söz konusu olabilir. Bu "BİRLİK" her tür-

lü beşerî yorumdan uzak, ruhsal bir "BİR"leşme olacak ve dünyada gerçek ilâhîlik o zaman yaşanmaya başlanacaktır. Bu; düşüncelerde, duygularda, fiil ve hareketlerde "BİR"liktir. Başka bir ifadeyle; kolektifleşmek, plânlaşmaktır.

İnsanlık, böyle bir gelişimle, içinde bulunduğu evrenin bu köşesinde ki ahengine daha sıkı bağlanmış, kozmik bir nitelik kazanmış olacaktır. Böylece, başka gezegenlerdeki evrensel kardeşleriyle alışverişi ve iletişimi, bugüne kadar olduğu gibi gizli kapaklı, var mı yok mu, inansak mı inanmasak mı şeklinden çıkıp, daha belirgin ve doğal bir hâl alacaktır. ■

YARARLANILAN KAYNAKLAR

- Ruh ve Madde Dergileri
- SEVGİ DÜŞÜNCESİ; Anadolu Üniversitesi Kültürel Çalışmalar ve Çevre Eğitimi Merkezi (AKÇE)'nin 1989 yılında Eskişehir'de düzenlediği 2. "Sevgi Semineri"nde sunulan tebliğlerin tutanağı.
- M.T.İ.A.D. etütleri

"Bilgi bir hazineyse, uygulaması da bu hazineyi açan bir anahtardır." Aristo

ŞUUR HÂLLERİNİN DEĞİŞİMİ

Sarah Belle DOUGHETRY

DEĞİŞİK şuur hâlleri geleneksel olarak kişisel ruhsal çabayla ilgili olduğu kadar enstitülerle de ilgilidir. Bin yıldır yer kürede ruhsal öğreti merkezleri olmuştur; bunlar bazen Gizemler veya Gizemci ekoller olarak da anılmıştır. İllâhî varlıkların, insanlığın ruhsal açıdan en gelişmiş olanlarıyla milyonlarca yıl önce kurduğu söylenen bu okullar pek çok görevi yerine getirmişlerdir.

Bunların fonksiyonu; materyalist ve ben merkezli çağlarda bile tanrıların bilgilerini korumak; insanlık ailesinin bütününe ruhsal ve zihinsel ışık sağlamak ve kozmos ile gezegenimizin ruhsal güçleri arasında köprü kurmak; eğitimi ve sistematik metotlarla kişisel gelişimlerini hızlandırabilecek içsel çaba, istek ve kendi kendini dönüştürebilme yetileri yeterli olanlara yardım etmektir.

Etraflarındaki giz perdesi dolayısıyla Gizemci ekollerin öğretileri ve metotları hakkında çok az şey bilmekteyiz. Daha yakın tarihlerde gelişme gösteren ve tanınıp bilinen merkezler ise maddiyatçı bir yapıya bürünmüş ve dejenere olmuşlardır. Doğru veya yanlış bir şekilde bugün gittikçe artarak kullanılan metotlar ve başka araçlarla ruhsallığın üzerindeki perde kaldırılmaya çalışılmıştır.

İNİŞİYATİK AYINLER

Gizemlerin uğraştığı konu, kişinin içsel gelişimi hedefini de içeren ve ruhsal insanın doğumu anlamına gelen ikinci doğumdur. Örneğin; Yunan, Hint ve Orta Amerika'daki eski Gizemlerde "inisiyatik" deneyimler yaratması için yararlanılan halüsinojen bitkilerin kullanımı iyi bir şekilde kayıtlara geçirilmiştir. Bazı araştırmacılar Atina'nın yakınlarındaki Eleusis'teki Bü-

yük Gizemlerin düzenlediği en yüksek seviyeli seremonilerden önce, bu maddelerin içinde bulunduğu bir şarabın içildiğini iddia etmektedirler. Çünkü, yapılan açıklamalarda "reaksiyonların belirtilerinde bir oyun veya seremoniden çok mistik vizyon var; bu görüntünün her yıl belirli zamanlarda binlerce inisiyeye sunulabilmesi, bunun bir halüsinojen sonucu gerçekleştiğini ortaya çıkarıyor" denilmektedir. Kutsal bitkilerin bu şekilde kullanımı, Brahmanik âyinlerde

soma, Mısırlılarda *khat* ve Amerikalılarda Meksika kaktüsü, mantar ve diğer maddelerin kullanımında da görülmektedir. Hatta, eski zamanlarda Mason localarına girmek isteyen adaylar, bağlılık, cesaret ve akıllarını sınanan korkutucu sınavlardan geçirilirlerdi. Çeşitli makine ve kimyasal maddelerle desteklenmiş psikolojik izle- ➤

nimlerle adaylar; kafa üstü düstüklerine, taşlar tarafından ezildiklerine, havada örümcek ağın-
dan köprülerde yürüdüklerine, ateş içinden
geçtiklerine inandırılırdı. Bunlar, Mısırlı Gizem-
cilerle benzerlik gösteren ve onlardan alınmış
programlardı. Batı, Doğu'nun bu sırlarını kay-
bederek sanat ve beceri yönlerine kaymıştır. Fa-
kat bilimin bugünkü yaygınlığı, böyle ince de-
taylı sınavları demode hâle getirmiştir. Artık
adayın sadece psikolojik tarafına yüklenilmek-
tedir.

Bilinen kadim zamanın Gizemleri, kişisel
mistik arayış ve bilgiye karşı olan yerleşik dışrak
din ve tarikatların içinde erimişlerdir. H.P. Bla-
vatsky, *Gizli Doktrin* kitabında bu ilişkiye ışık tu-
tuyor ve Hint geleneğini de bir örnek olarak ve-
riyor:

"Soma, astronomide ay anlamına gel-
mektedir; ama mistik bir terim olarak Soma,
Brahmanlar ve İnisyeler tarafından gizemleri ve
kurban törenleri sırasında içtikleri kutsal bir iç-
ceğin ismidir. Soma, *asclepias acida* denilen ve
aynı isimli mistik Soma içkisinin yapıldığı bitki-
nin ismidir. Rishi'lerin torunları olan büyük Ag-
nihötri (ateş rahipleri) gizemcileri onun bütün
güçlerini biliyorlardı. Fakat gerçek Somanın
esas özelliği, astral bedeninde yaşamaya başla-
yarak yeniden doğduktan sonra, İnisyeyi yeni
bir kişi yapmaktır. Böylece İnisyenin ruhsal yönü
fiziksel yönüne baskın gelerek, ondan, hatta
esiri formundan kurtulup ayrılacaktır.

Eski zamanlarda Soma, inisiye olmayan
Brahman'a, yani basit bir Grihasta'ya veya dış-
rak dinî törenlerin rahiplerine kesinlikle veril-
mezdi. Böylece Brihaspati, tanrıların gurusu ol-
masına rağmen artık bir geçerliliği kalmamış
ibadet şeklini temsil ediyordu. Gerçek bilgeliği
arduladığı hâlde dogmatik tapınmalara bağlı
olan karısı Tara ise, o Bilgeliği veren Kral So-
ma'nın gizemlerine inisiye olarak katılan birisi
olarak gösterilmiş ve sembolize edilmiştir. Soma
böylece Tara'yı Bilgelik yoluna götüren bir sem-
bole bürünmüştür. Bunun sonucu Buda'nın doğ-
umudur -ezoterik Bilgelik- (Yunan ve Mısır'da-
ki Merkür veya Hermes). "Çok güzel" olarak
temsil edilen Buda, hiçbir geçerliliği kalmamış
ibadet şeklinin ürünü olmadığını iyi bildiği hâl-
de, koca tarafından, Oğlu olduğu, dinî törenle-
rinin ve anlamsız formlarının meyvesi olduğu
iddia ediliyor."

Böylece dışrak dinler, kendilerine sıcak
bakmasalar da kişisel ve otoriter olmayan araç-
larla ve sonuçlarla mistik deneyimlerin sonuçla-
rını kendi bünyelerine katmışlardır. Walter Ho-
uston Clark, büyük dinleri, kiliseye devam eden
insanlara küçük bir doz yapıldığında onları
"gerçek'ten" koruyan bir aşya benzetmiştir.
Aynı şekilde Jung da, oturmuş bir dinin ana işle-
vinin, insanları, "Tanrı ile direkt irtibattan koru-
mak" olduğundan bahsetmiştir.

Dışrak Gizemciler tipik olarak bir sosyal
grup veya kabiledaki geniş kitlelere açılırlardı.
Eleusis'teki Gizemlerde Yunanca konuşan, cina-
yet veya belirli bir suç işlememiş, kurban tören-
leri için başışta bulunabilen ve Atina'da altı ay
oturabilen herhangi bir kimse Gizemleri tecrü-
be edebiliyordu. Birçok kabile üyesi, bir mistik
veya inisiyatik deneyimi belirli bir yaşa gelerek
veya çeşitli kabile gruplarından birinin üyeliği
ile tecrübe edebiliyordu. Yani, bu dışrak tören-
lere katılım, kişinin uygunluğuna veya içsel kud-
retine bağlı değildi.

Bir dışrak ortamla bağlantılı
olabilen bu bilinen Gizem-
ler, gizlilik yeminleriyle örtü-
lü olmalarına rağmen içsel
veya ezoterik Gizemler ol-
mamışlardır. İçsel Gizemler, hayatlarını ve faali-
yetlerini ruhsal gelişim yönünde harcayabilen
ve bunu gerçekleştirebilecek adayış ve kabiliye-
te sahip az sayıda insanın çalışma zeminiydi. Bu-
rada önemli olan şey, belirli bir görsel deneyim-
den çok, **şuurluluk, fenomen ve bilgi de dahil ol-
duğu hâlde şuurlanma ve entelektüel bilginin
iletimiydi.** Fakat burada belirleyici faktör, kişi-
nin kalitesi ve sınırlı yönlerini kontrol ve aşabil-
me yeteneği idi. Bu içsel Gizemler hiçbir zaman
ortadan kaybolmadılar ve hiçbir yerde bilinme-
melerine rağmen, hâlâ aktif olarak faaliyet gös-
terdikleri söylenmektedir. İçsel Gizemleri oluş-
turan kişiler ise, tekâmül seviyeleri ve istekleri
doğrultusunda bu kadim ruhsal ağla, içsel ve
belki de dışsal olarak, samimî bir şekilde irtibat
kuranlardan oluşmaktadır.

Şamanik ve tantrik uygulayıcıları, bahse-
dilen mistik geleneklerden ayrıran şey, içsel geli-
şim ve kişiselikten uzak bir yaşama verilen
önemdir. İlk gruptakiler genellikle, toplumlari-
la içsel dünyalar arasında aracılık göreviyle ilgi-

lenmişler ve merhamet, kendinden önce başkasını düşünme gibi kişiselikten uzak bir yaşam sürmeye pek önem vermemişlerdir. Fiziksel olmayan dünyalara erişebilmeleri ve hâkim olabilmelerinden faydalanarak tedavi, belirli sorunların çözümü ve diğer pratik konularla ilgilenmişlerdir. Tedavi ve psikoterapiyle uğraşan topluluklar, giderek artan bir tempoda bu kişileri kendilerine model olarak almakta, kullandıkları teknikleri kaynak olarak görmekte, özellikle de bunların toplumlari içindeki, sağlık çalışmaları rollerini incelemektedirler. Kullanılan bu metotlar her ne kadar faydalı olsa da, ruhsal veya içsel gelişim yolunda kullanılan metotlar olarak düşünülmemelidir. Bunlar, yakın bir zamana kadar modern Batı'da göz ardı edilen, dün-yasal uğraşların genişleyerek diğer şuur hâllerine, astral bedenine genişlemesidir.

Sunulan bu metotlar bugün kuşkusuz, fiziksel ve psikolojik açılardan daha geniş alanda sık sık dramatik sonuçlar vermektedir. Yüzyıllar boyunca Batı, kendisini fiziksel dünya ile sınırlandırmış, psikoloji, tıp, insan şuur ve varlığı konusunda materyalist teorilerle yetinmiştir. Doğu'nun ve gelenekçi kişilerin daha geniş ufuklu teknikleri ve bilgileri Batı disiplinlerinde eriyerek bir katkı oluşturmaktadır. Tabii ki Batı'nın tedavi metotları, insanın bütününe ve bütün varoluş seviyelerini kapsayan bir doğa ile arasındaki ilişkiler yumağına odaklaşmak zorundadır. Tıpkı insan tekâmülünün kalbi olan Gizemlerin içindeki ruhsal insanın doğumuna veya yeniden doğumuna yol açan, benliğin veya egonun ölümü/aşılması olması gibi. Batılı insanların pek çoğu bu deneyimi göz ardı etmiş ve kendiliğinden ortaya çıkan çeşitli tecrübeler yakın zamanlarda görünene kadar bunlar hakkında hiç konuşmamışlardır. Ortaya çıkan bu tecrübeler de, hâlâ biraz da utançla zihinsel hastalık veya anormallik olarak nitelenmektedir (bu değişimi yaşayanların dengesiz bir kişiliğe bürünmeleri ve çeşitli ruhsal durumlar yerine veya onunla birlikte psikoz belirtileri göstermeleri durumu daha da güçleştirmektedir). Ölüme yakın deneyimlerin halk arasında gün-celleşmesi ve ölüm-yeniden doğuş tecrübelerinin yaygınlığının, insan psişesinin bir parçası olduğunu ve kişinin psikolojik sağlığı açısından önemini vurgulayıp gösteren yeni ve daha yay-

gın psikoterapik teori ve tekniklerinin ortaya çıkmasıyla yeniden doğum tecrübeleri tekrar ön plâna çıkmaktadır.

Doğum ve ölüm konusunda karşılaşılan derin tecrübeler, büyük çaplı varlıksal bir krize sebep olur ve kişi hayatını, varlığını ciddi bir şekilde sorgular. Bu kriz sadece, psişenin içindeki ruhsal boyutuyla ve kolektif bilinçaltının derin kaynaklarıyla temas kurularak başarıyla ortadan kaldırılabılır. Bu tecrübelerin sonucunda görülen kişilik dönüşümleri ve bilincin tekâmülü kadim devirlerdeki ölüm-yeniden doğum gizemleri, gizli toplulukların inisiyesi olmak ve çeşitli zamanlardaki yerli kavimlerin dinsel törenleri sonucu oluşan değişimle karşılaştırılabilir.

Bununla beraber, tabiatlarında dejenerasyon edilebilecek unsurlar bulunduran bu kuvvetli tekniklerin genel olarak ve deneysel olarak benimsenmesi tehlikeyi de beraberinde getirmektedir. Bir Tibet atasözünde dendiği gibi, beyaz büyüü kara büyüden ayıran tek şey bir örümcek ağıdır. Her iki durumda da aynı eğitim, teknikler ve yetenekler kullanıldığı hâlde; motivasyon, kullanım ve gelişmenin sonuçları, aralarındaki farkları oluşturmaktadır. Batılılar, içsel kuvvetleri ve varlık seviyelerini yüzyıllardır göz ardı ettikleri için, tabiatı ve insanın içsel tarafını yöneten yasaları anlayamamaktadırlar. Aynı zamanda, bu alanlarda yaptıkları eylemlerin sonuçlarını tam olarak değerlendirme konusunda da yetersizlerdir. **Fiziksel olmayan güçler, fiziksel olan karşılıklarından çok daha güçlüdürler** ve fiziksel çevreyi umursamaz tavrımız sonucu oluşan çevre kirliliğine benzeyen bir psikolojik ve astral ekolojik felâkete yol açabiliriz.

ŞUUR DEĞİŞTİRME YÖNTEMLERİ

Bu tehlike hem kişi, hem de toplum ve tüm insanlık için mevcuttur. Şuur değiştirme metotlarının bilgisizce kullanımı, insan bedeni üzerindeki enerji dolaşımı üzerinde ters bir etkiye ve fiziksel veya psikolojik açıdan sağlıksız durumların oluşumuna sebep olabilir. Özellikle, yetenekli kişilerin ruhsal gözetimi olmadan çalışan Batılı mistiklerin fiziksel ve bazen de psikolojik açıdan sağlıksız durumları buna bir örnektir. Kullanıcılarının, hayatlarının ayrılmaz bir parçası olarak ne yaptıklarının bilincinde olduğu bir geleneksel birikime sahip olduğu kavimsel veya Doğu kültürlerinin tekniklerinin ya-

vaş yavaş Batı kültürüne sokulması hiç beklenmeyen sonuçlar doğurabilir. Yapılması gereken, etkileri ve yan etkileriyle zarar vermeyecek bir sentez oluşturmaktır. Bunun, yaygın ve popüler kişisel tecrübelerle başarılabilceği konusu ise belirsizdir.

Ruhsal tekniklerin ilâhîlikten uzak ve popüler bir şekilde ele alınması tarihte, bilginin ve metotların yanlış ve kötü kullanımına sebep olmuştur. Kutsallığın ayağa düşmesi belki de en çok, eskiden sadece sıkı bir denetimle dinsel törenlerde kullanılabilen kutsal maddelerde görülmektedir.

Kutsal madde sadece, seviyeli bir dönüşüm işleminin sonuçlanması için değil, insan tabiatını mükemmelliğe ulaştıracak mucizevi bir değişimi sağlayacak olan bu işlemi başlatmak için de kullanılıyordu. Böylece, eskiden sadece ölümlü olarak tanımlanan kişi "tanrısallaşıyordu". Fakat, yıldızsal güçlerin arşetipleri olan kozmik hamilerin gözetimindeki bu işlemin, bu güçler kullanılarak zamanlaması ayarlanmalıdır.

Bu maddeler, korundukları yerlerden çıkarıldıkları zaman keyif veren uyuşturucu olarak kullanılmaya elverişlidir. Tütün, kahve, çay gibi yabancı bir kültürden de ithal edilmişlerse, bırakın kutsal bitkiler olarak kabul edilmelerini, zihin değiştirici özellikleri dahi bazı durumlarda neredeyse tamamen unutulmaktadır. Eski Yunan'da dahi, Eleusinian Gizemlerinde kullanılan maddenin kötü kullanıldığı bir olay olmuş ve şu şekilde aktarılmıştır: "Klasik çağda uğursuz bir skandal ortaya çıkmıştı. Bu öğrenildiği zaman, pek çok aristokrat Atinalı Gizemli evlerinde sarhoş misafir gruplarıyla akşam yemeği davetlerinde kutlamaya başlamışlardı." Zamanımızda, eskiden kutsal olan pek çok madde yasal veya yasal olmayan şekillerde tüketim ürünleri hâline gelmiş ve insanın ruhsallığı ile olan ilişkisi kopmuştur. Fakat günümüzün araştırmacıları, niyet, hazırlık ve beklentilerin bu maddelerin etkili olabilmesi için şart olduğunu ortaya koymuştur.

Çeşitli tekniklerin uygun rolü nedir? Herkes kendisine uygun olana karar vermelidir; hiç kimse başka birisine bir şey dikte edemez ve başkası yerine karar veremez. Burada önemli olan şey ne istediğimizi bilmemiz ve nasıl en iyi şekilde onu başarabileceğimizeyizdir. Bu alandaki pek çok araştırmacı mevcut disiplinleri, özelliklere tedavi ve psikoterapiyi, iyileştirecek yollar

aramaktadırlar. Üzerinde durulan konu motivasyonun veya elde edilecek sonucun kıymetli olup olmaması değil, bir işe yarayıp yaramayacağıdır. Ruhsal gelişim bir iç disiplin, iç tekâmül meselesidir ve göze çarpan olaylara veya şuur düzeyimizde çarpıcı değişimlere sebep olması her zaman beklenmez. Tekniklerin kullanılırken zihni disipline etmesi ve sadeleştirilmesi, duygu ve düşüncelerin daha evrensel olması, şurada ilâhîliğin barındırılması, içinde bulunulan anın farkında olmak, gerek fiziksel ve psikolojik gerekse de ruhsal açılardan çok değerli şeylerdir. Fakat, uygun gözetim ve uygun niyet olmazsa, bazı teknikler çok tehlikeli olabilir.

Gn kuvvetli sadeleştirici etki, başkaları için yaşam ve bunu bir yaşam şekli hâline getirmektir. Bu uygulama, kişinin dharma'sını bulmasını sağlayacaktır -hem kişinin tüm varoluş sebebi, hem de herhangi bir zamandaki en acil vazifesi. Kişinin dharma'sını gerçekleştirebilmesi sürekli bir tefekkür, meditasyon hâline gelebilir. İnsan varlığı olarak gelişimimiz sonuç olarak, günlük hayattaki görevlerimizi tesadüfi olmayan şekilde yapmamıza, karakterimizi kontrol etmeye ve geliştirmeye ve insan ilişkilerimize bağlıdır.

Değişik şuur hâllerinin çekiciliğine ve ilginçliğine kapılmak, hem erişilecek bir sonuç olarak, hem de maddesel veya ruhsal açıdan kişisel güç veya başarıya götürececek bir araç olarak görülebilmesi yüzünden çok kolaydır. Eğer bu şuur hâllerine erişmenin ve bu hâllerin kendisinin içsel gelişim ve ilerlemesinin amblemi olmadığını, gerçek insan ve sonuçta tanrısallığın yolunun merhametten, şuurumuzu daha evrensel yanlarımıza doğru yoğunlaştırırken, günlük egomuzun bizim efendimiz olması yerine, bizim için çalışan bir hizmetçimiz yapmaktan geçtiğini fark edebilirsek, işte o zaman, bu geleneksel tekniklerin modern Batı hayatına girmesi, gerçek içsel Gizemlerin daha ruhsal ve küresel atmosferine geri dönüşün habercisi olabilir. O Gizemler ki, ruhsal sevgi ve insana değer vermenin merkezleri olmuşlar ve kadim uygarlıkları olumlu olarak etkilemişlerdir, ruhsal gerçeğin gerçek arayıcılarını teşvik etmeye ve cesaretlendirmeye devam etmektedirler. ■

Kaynak: SUNRISE Dergisi, Ağustos-Eylül 1994'ten Cev: İbrahim KARHAN

EŞKOŞMALAR ve DEĞİŞİM

Bilgiyi ararken, kendimiz, eşya ve olaylar hakkında, insanlar hakkında, şekle bağlı ve yüzeysel görüneye ilişkin inanç, kanı ve bilgilerimizi, bakış açılarımızı gözden geçirmemizde yarar var.

Alpaslan CEBBAROĞLU

EŞKOŞMA: Aynı olma, onsuz olamama hâli, dışlaşma, ego-nun önemsenmesi, eşkoşulanın egoizmaya hizmet eder hâle gelmesi ve asıl amacın unutulması. Bu hâle girince asıl amaç da bir süre sonra bırakılabilir, çünkü egoizma istikrarsız ve değişkendir.

Eğer amaç çok yüksek düzeyli ise, eşkoşulduğu andan itibaren bizim asıl amaca, hedefe kanca atmamızı sağlayan titreşim düzeyimiz egoizma seviyesine doğru düşmeye başlar. Egoizma (ya da nefsanîyet) ince bir hâlde ise, kaba vicdan sesiyle karıştırılmaya başlanır. Dünyaya enkarne olduktan sonra oluşan kişiliğini asıl zannetmesi, bedenine tapınması, duygusalıkları, kontrolsüz arzu ve tutkuları, inançları, kısaca bizde kabuklar oluşturan her şeyi asıl zanneder. Bunları put edinir. Yani araçlar amaç hâline gelir. Ruhsal tarafından gitgide uzaklaşır, maddeye konsantrasyon artar, şuuru gitgide daralır, olaylar daha kaba düzeyden yaşanır, ıstırap çekilir. Yukarıya, asıl amaca olan konsantrasyon düş-tükçe de, kavşaklar ve yan yollar fark edilmeye oralara doğru bir çekilme, konsantrasyon başlar. Eşkoşma ve şuurun daralmasıyla birlikte, insan kendini hâlâ hedefe yönelik zanneder. Yan yollara niçin sapılır? Bunun sebebi bilgisizlik, tecrübesizlik ve en önemlisi de cehitsizliktir. Fark edildiğinde ise bazen çok geç kalınmış ve yakalanmış olan zaman-mekân keşişmesi kaçırılmış olabilir. Böylece süreç uzatılmış olur.

Görünen her şeyin arkasında bir de gö-

Yanılgılardan kurtulmak zamanıdır

rünmeyen vardır. Bu ise bilgidir, mesajdır ya da hakikattir. Görünen her şeyi yani olayları, ilişkileri, duyguları, düşünceleri, dünyada olan her şeyi eşya ve eşyanın olayları olarak ele alırsak, biz bu "görünmeyene", bilgiye eşyanın hakikati de diyebiliriz. Yani eşyanın gerisinde saklı olan ide, asıl sebep ya da tezahür etmiş olan ya da kısaca bilgi.

Peki bu görünenin ardındaki görünmeyen asıl bilgiye nasıl ulaşabiliriz? Bunun için eşya ve eşyanın olaylarıyla kurduğumuz idantifikasyon(eşkoşmanın) farkına varmamız gerekir. Bu ise, kendini bilme-tanımaya, kendi üzerinde çalışma ve duyguların kontrolü meseleleriyle ilgilidir. Çünkü varlık olarak bizler, eşya ve eşyanın olayları (ki bedenimiz ve kişiliğimiz de buna dahildir) ile yoğun bir konsantrasyon sonucu özdeşleştiğimizden eşyayı hakikat olarak alıyoruz. Ve bize hakikat gibi görünen bu durumun gerisindeki görünmeyeni, yani asıl kendimizi görmüyor, yok sayıyoruz, unutuyoruz. Kendi üzerimizdeki bu çalışmalarla birlikte (kendini bilme -

tanıma, duyguların kontrolü), kişiliğimiz, bedenimiz ve görünen her şeyi bir sembole bürünmüş bilgi olarak ele alırsak ve bunu çözmeye çalışırsak, bu bilgiye doğru yol alabiliriz. Burada eşya ve olaylarla, insanlarla olan ilişkilerimizi ve kendimizi "müşahede" etmemiz önem kazanıyor.

Bizler bunu yapmak yerine, eşyaya ve olaylara ilişkin tanımlamalarımıza, gerçek olan, hakikat olan olarak inanıyoruz. Eşyaya ilişkin bir değer hükmüne ve yargıya sahibiz. Ama bu hükmümüz dogmatik bir hâldedir. Örneğin, sandalye bizim için sandalyedir. Böyle bir kanımız var, kanıdan öte kesin yargı hâlinde bir inancımız var bu "madde" hakkında. Yani eşkoşma hâlindeyiz. Bu nedenle de zihnimizde yer alan bu inanç değişmiyor ve tekâmül etmiyor, bu ise anlayışımızda bir değişim ve gelişime, tekâmüle engel oluyor. Çünkü şekilsel, maddî bir yargı içindeyiz.

Oysa meselâ bu tanımlamayı, "fonksiyonuna göre" yaparsak, şimdi üzerine oturduğum için "sandalye olan" bu "madde", böyle bir amaca hizmet eden bu madde, biraz sonra başka bir fonksiyon ve amaca hizmet görürken "merdiven" ismini alabilir, merdiven olabilir, meselâ, üst üste koyup bir yere çıkabilirsiniz. İşte bu durumda kesin bir yargı yok. Kesin bir

yargı içinde olsaydık, dogmatik tutum içinde olsaydık, "merdiven fonksiyonunu gören", bu amaca hizmet eden ve "bu ismi alan" bu maddeye hâlâ sandalye demekte devam ederdik. Bu nedenle de bu yeni duruma, yani değişime ayak uyduramamış olurduk. Gerçek bilgiden uzaklaşmış olurduk. Oysa bu ikinci durumda zihinsel bir esneklik ve yeni durumda yeni tavırlanma hâli vardır. Biraz önce sandalye olarak bize bir anlam ifade eden bu madde, biraz sonra bir merdiven olarak bambaşka bir şeyi ifade eder. İşte bilgiyi ararken, kendimiz, eşya ve olaylar hakkında, insanlar hakkında, şekle bağlı ve yüzeysel görünene ilişkin inanç, kanı ve bilgilerimizi, bakış açılarımızı gözden geçirmemizde yarar var. Çünkü böylece, kendimizde bir değişim ve gelişim olanağı ve ortamı yaratmış oluruz.

Sonuç olarak "terk" ve "feda" konusu karşımıza çıkıyor. Bir şeyi terk etmeden yeni bir şey oluşmaz. Kabin dolması için boşalması gerekir. Kap uygun değilse, kabin değişmesi gerekir. Eşkoşmalarımızı, egoizmalarımızı kontrol altına almamız, gerçek anlamıyla fedakâr olmamız önem kazanıyor. Fazlalıklarımızı süratle terk etmeliyiz. Nelere bağlı olduğumuzu, ne tür etkiler altında kalabildiğimizi müşahede etmeliyiz. En azından bunun için samimî çaba harcamalıyız. ■

BİLGİ ÇAĞININ RADYOSU

**LÜTFEN SORULARINIZ
VE DÜŞÜNCELERİNİZLE
YAYINLARIMIZA
SİZ DE KATILIN.
YENİ ÇAĞ'IN
FREKANSINDA
BULUŞALIM.**

DİNLEYİNİZ • DİNLETİNİZ

SADIKLAR PLÂNI'NDAN RUHSAL TEBLİĞLER

Celse: 121

5.4.1968

Ruhsal İdare Mekanizması

“Ruhi Plân, Ruhi Mekanizma, bir meclisi vükela değildir. Arzımızın hemen üzerinde bir bulut teşkil etmiş, içinde yıldırımlar, şimşekler çakan bir galaksi değildir, küçük bir galaksi değildir. Ruhi bir Mekanizma hiçbir zaman bir Tanrı değildir. Ve gene Ruhi bir Mekanizma, tasavvur ettiğiniz gibi tek tek varlıklardan tereküp etmiş bir çoğunluk da değildir. Ruhi Mekanizma öyle bir bütün, öyle bir teşkilat, öyle bir müessiriyettir ki, onun bir uzvu aynı zamanda sizsiniz. Yani bir kürenin varlığı hem idare edilen, hem idare eden durumundadır. Bu nasıl olur? İdare edilendir çünkü şuur sahası dardır. Dar ve belirli bir kanal içerisinde mahdut sayıda tesirlerle mevcuttur. İdare edendir, çünkü yüksek yapısı ve esas itibarıyla kâinatın bir uzvudur. Yani enerji ve müessiriyet bakımından beslenen ve besleyen durumundadır. İşte, bir Ruhi İdare Mekanizması bütün bunların teşkil ettiği bir mevcudiyettir. Ve bu teşkil eden mevcudiyet, aynı zamanda muayyen bir İlahî İrade Kanunu’nu ve İlahî İrade’yi ve İlahî İrade Prensiplerini inzıمام eder. İlahî İrade Mekanizması, aynı zamanda İlahî bir Ruhi Mekanizmadır. İlahî bir Mekanizmanın daha sagiri bir Mekanizma, meselâ bir Dünya Plânı’dır, Dünya İdareci Plânı’dır. Bunların her birinin birbirinden tefriki, bir İlahî Müsaade, bir İlahî Bilgi ve bir İlahî İrade Kanununun şümülu ile ortaya çıkar. Sizin idare edilişiniz, İlahî İdare Kanunlarına olan vukufunuzun darlığından, İlahî İrade’ye her zaman tâbi olmak durumunda bulunan cevheri hâlinizden dolayı, idare eden durumundasınız.”

SÖZLÜK

Vükela: Vekiller, üyeler

Tereküp etmek: Oluşmak, birleşmek

Şumul: Kapsam

Inzıمام etmek: Bağlanmak, katılmak

Sagir: Küçük, ufak

TANRI NEREDE?

*“Tanrısal bir düzlemin açıklığı
bizim etrafımızda, toprakta, denizde ve göktedir.”*

Radha BURNIER

BİRÇOK insan için bilinmeyene karşı duyulan korku, Tanrı'ya ve tanrılara olan inancın temelinde yatmaktadır. Bilimsel açıklamalar bulununcaya kadar, doğadaki birçok olay gizem ile doluydu; gök gürültüleri ve şimşekler tehditler gibi algılanırken; gurutpan sonra gelen karanlık, güneşin ve ayın hareketleri sihirli olaylar olarak kabul ediliyordu. İllâhlar doğanın güçlerini canlandırıyor veya evrendeki bilinmeyi sembolize ediyorlardı ve insanlar bu tanrı ve tanrıçaların memnun edilmeleri gerektiğine inanıyorlardı.

Bilginin gelmesiyle birçok sır çözülmüş oldu. Bilim, antik dünyada doğa kanunlarının ve olaylar arasındaki ilişkilerin incelenmesiyle gelişmeye başladı. Hint, Çin, Mısır, Kalde uygarlıklarında ve diğer birçoklarında, tek bir bilim olan astroloji ve astronomi doğal olayların açıklanmasında ve korkmuş beyinlere mantıksal açıklamalar getirmede çok önemli bir rol oynamışlardır. Bitkilerin ve minerallerin özellikleri gibi doğanın diğer parçaları da araştırıldı. Bütün bunlar tıpta belirli bir bilince ve yeni buluşlara da kaynak olan bir birikim oluşturmuşlardır.

Bütün bunlara rağmen, birçokları için bilinmeyen hâlâ korkutucudur; birsürü olay insanın deneme ve hayal etme kapasitesinin üstünde bir yerlerdedir. Sadece birkaç keskin zekâ, aşkın ve gizemli dünyaların keşfinin bilinçte köklü bir değişiklik yapmakla mümkün olacağını farkındadırlar. Daha ince bir idrak ve daha açık bir görüşe sahip olundukça doğrudan tecrübe edilerek her şeyin özünde yatan gerçeğin keşfi de mümkün olacaktır. Büyük çoğunluk hâlâ korku duymaya devam etmektedir, daha doğrusu, bilinmeyenin tanınmasının mümkün ola-

cağını varsayarak bu korkuyu azaltmaya çalışmaktadırlar.

Bununla beraber, dine dayalı bir mantığa sahip olanlar “Tanrı’ya müspet bir biçim verme ve insanî özelliklerle bir imaj yaratma eğilimindedirler. Düzenlenmiş dinler insanları istismar etmekte ve onları ölüm ve ölüm sonrası ile ilgili korkutmaktadır. Kiliseye bağlı otoriteler, insanları değişime ve bilginin sonsuz okyanusunda ilerleme kaydetmeye teşvik etmek yerine, bir bağımlılık konumunda tutmayı tercih ederler.

Son, müspet, tanınan ve tanınabilen kavramları, sadece farkında olmadan korkanlara değil, sadece kanıtladıklarına dayanan bilim adamları ve dinsizler dahil, aynı zamanda bilgi biriktirenlere de psikolojik güven sağlamaktadır. Onlar da yarattıkları kesinliklere sarılmaktadır ve beklenmedik spekülasyonlar tarafından dengeleri bozulmaktadır. Bir grup bilim adamı

şimdiye kadar yasaklandığı düşünülen alanlardaki keşiflere öncülük etmektedir. Hatta "Tanrı" kelimesi bile spekülasyonlara sokulmuştur.

Bu yeni yönelişle ilgili *The Guardian Weekly* adlı dergide yayınlanan (14 Mayıs 1995) bir makalede yazar şunları söylüyor: "Bir kitaplığın raflarında günün modasına uygun olarak araştırma yaptığımızda, Tanrı'nın baskınlığını görürüz." "Bilim dallarında da böyle olması" yeterince hırslandırıcıdır.

Stephen Hawking, 1988 yılında *Zamanın Kısa Tarihi* adlı kitabını şu sözlerle bitirdiği zaman "Tanrı'ya yöneliş"te sorumlu kişi olarak kabul edilmiştir: "Eğer cevabı bulsaydık (evrenin tam bir teorisi)... bu insan aklının en büyük zaferi olurdu -çünkü o zaman gerçekten Tanrı'nın zekâsını anlamış olurduk."

Sorumlu kabul edilenler arasında, Tanrı'nın yeni dörtlüsü olarak tanımlanan, *Tanrı'nın Zekâsı* adlı kitabı ile dinsel anlayışı değerlendirenlere verilen Templeton ödülünü alan Paul Davies'i ve Leon Lederman ile Frank Tipler'i buluyoruz.

"Peki, bir ateist için bilimin tesellisi neredir?" önemli bir sorudur. Bir ateist neden ve nasıl bir şeyden teselli arar? Belki ateist de inanan gibi çoktan belirlenmiş fikirlerde teselli aramaktadır. İki taraf da gerçeği aradığına göre amaçları farklı değildir. Bir okuyucunun çok doğru olarak tekrarladığı gibi: "Bilim, anlaşılabilen ve gizem karşısındayken gerçekten mükemmel bir koruyucu gibi olmaktadır... yeni fiziğin hayatın ve evrenin sırlarını çözmesi, bizi son üç yüzyılda mekanik bilim tarafından yaratılan steril ve renksiz dünyanın ötesine taşınması imkânsızdır."

Bilimin bir şekilde insanlığı inançların, batıl itikatların ve o zamanki din anlayışının baskısından kurtararak gelişmesine yardımcı olduğu kesindir. Şimdi de materyalist

düşüncenin ötesine gitmeye başlamıştır ve insanların materyalist hayali destekleyen sahte bakış açısının kurtulmalarına yardım edebilir. Fakat hayatın gizemi, bilimsel metotlara ve mantıksal yaklaşıma teslim olunamayacak kadar derin ve naziktir. Bu yüzden onlar, Hawking'in de belirttiği gibi, Tanrı'nın zekâsını tanımayı sağlayamayacaklardır.

Değişik bir duyarlılık geliştirmek gerekli olabilir. Başka bir filozofun belirttiği gibi, "Evren, bir makine ya da bir süreç gibi değil de, bir sanat eseri olarak değerlendirildiği zaman tam anlamıyla anlaşılabilir." Bu, içinde mantık ve estetik anlayışın, güzellik ve neşenin bir yere sahip olduğu tanrısal düzenden haberdar olan bir bilinç düzeyinde, ayrı ayrı değil de bir bütün olarak algılandıkları bir inanç dünyasına giriştir.

Pisagor'un öğretisinde olduğu gibi, müzik ve matematik birbirlerini tamamlamaktadır. Evrenin müziği onun matematiğidir. Bu yüzden Dirac gibi bir fizikçi şöyle bir iddiada bulunmuştur: "Matematiğin güzellik teorisini kabul etmek, deneylere dayalı çirkin olanını kabul etmekten daha uygundur."

Sevgi ve iyiliği göz önüne almadan sadece mantığa inanan zihinler, Tanrı'nın tanınması için minimum koşullara dahi sahip değildiler. Dinsel tarih, basit insanların entelektüel olarak gelişmiş olanlara kıyasla mukaddes olanı daha iyi anlayabildiklerini ve gerçeği daha kolay algılayabildiklerini göstermiştir. Bizim için, "Diğer" veya "Tanınmayan" diye adlandırılan mukaddes olan ile (yani Tanrı ile) doğrudan ilişki kurmak için bir yol vardır.

Hepimiz, yuvalarını inşa etme gibi olağanüstü artistik bir işle meşgul kuşlar; ya da ağır yükleriyle evlerine giden karıncalar görmüşüzdür. Onlara bunları kim öğretti? Kuşlar, karıncalar ve vahşi çiçekler, evrenin sahip olduğu o tanrısal gizemi taşımaktadırlar. Bu gizem, hiçbir karşılık beklemeden sadece tevazu içinde, güvenle ve korkusuzca ona yaklaşma isteğinde olanlara açıklanmıştır. Gerçek, dinsel dogmalar veya bilimsel teori çerçevesinde tanıyan, içerisinde güven arayan zihinlerde değil, te-

miz kalplerin ve açık zihinlerin içinde kıvılcımlanabilir.

Gerçeği arayanlar, korkuyu bırakıp, derin bir hayret ve tevazu duygusu içinde bakmayı öğrenmelidirler. Şaşırıcılık ve güzellik bizi, ağaçların çiçek açmasıyla, mevsimlerin değişmesiyle, okyanusların sonsuz hareketleriyle, ilişkilerin çeşitliliğiyle çevrelemektedir. Bir göz-

Doğaya ve evrensel zekâyaya güven, bizim insanî varlıklar olarak, büyük ve bölünemez bir ailenin parçası olduğumuzun kabullenmekten gelir.

lemcinin yazdığı gibi, "Tanrısal bir düzlemin açıklığı bizim etrafımızda, toprakta, denizde ve göktedir" ve kutsal metinlerde söylendiği gibi, "gök ve toprak Tanrı'nın zaferi ile dopdoludur."

GELİŞME NEDİR?

İnsanların keşifleriyle gelişmeye nasıl yardımcı oldukları sorusu kimsenin cevaplayamayacağı bir sorudur ya da "sadece Tanrı cevaplayabilir" diyebiliriz.

Günümüzde genetik proje alanındaki teknolojik müdahaleler konusunda büyük korkular vardır. Çok kısa bir zaman önce zenci bir kadının, kendi çocuğunun genetik fizyonomisini değiştirmek için, beyaz bir kadının yumurtalarıyla tohumlanmak istemesi çok büyük yankılar uyandırmıştır. Eklektiklerin, parlamenterlerin, doktorların ve diğerlerinin "prefabriğe çocuklar"ın üretimi fikrine karşı oldukları söylenir. Belki de, seçimlerinin kendilerini ve daha geniş kapsamlı olarak insanlığı daha geliştireceğine inananlar ebeveynlerdir.

Evrim süreci neye bağlıdır ve teorik tanımlaması nedir? Bazı filozoflar evrimde iç hedefler olduğunu düşünürler ya da hissederler. Vicomte de Nouy *İnsanî Kader* adlı kitabında bu tezi öne sürmüştür. Bazıları bu fikri kendi biyolojik ve evrimsel deneylerinden elde edilen sonuçlar ile iddia etmişlerdir. Edmund Sinnett, *Ruhun Biyolojisi* adlı kitabında şöyle yazmıştır:

"Bir organizma nasıl gelişir, bir yumurtdan mı yoksa bir tohumdan mı, büyümesini, iyi tanımlanmış bir türün tam bir bireyinin üretimi için düzenler. Benzer bir direktif ve iç düzenleme davranışlarda ve dolayısıyla zihinsel özelliklerde de vardır. Bir hedefi aramaya yönelik, eş zamanlı olarak zihin ve bedende gerçekleşen bu yaklaşımın tüm hayatın temelinde yer aldığı söylenir."

Sadece "programlanmış çocuklar"ın değil, programlanmış inek ve koyunların doğumuna neden olan teknoloji, evrimin iç hedefleri olup olmadığını açıklayacak elle tutulur ipuçları buluncaya kadar yararlı olamayacaktır. İnsanlar sahip olacakları evlâtların tipini belirlemeli midirler? Bu geliştirilmiş gelecek nesillerde ne tür zihinsel, akılsal ve duygusal özellikler göreceğiz? Kim bilebilir? İnsan beyniyle ilgili çalış-

malar öylesine gelişmiştir ki, bazıları hastaların ve müşterilerinin psikolojik özelliklerini değiştirebileceklerine inanmaktadırlar. Bir araştırmacı şöyle der: "Sinirleri inceleyen bilim adamları ne zaman ki kimyasal maddelerin karakter özelliklerine etki ettiğini anlayacaklar, o zaman doğayla şakalaşmaya çalışmanın ne kadar büyük bir sorumluluk olduğu anlaşılacaktır." Nörolojik alandaki bazı optimistler ve maceraperestler gelecekte beyinleri de tasarlayabileceklerine inanmaktadırlar.

İnsanın akılcı bir şekilde davranabilmesi daha fazla bilgiyle ya da teknolojik gelişmeyle artmadığı anlaşılmaktadır. Özellikle istirap oluşturmaya yönelik bir zihin, insan türünü ve evrimsel sürece dahil olan tüm canlı türlerini geliştirecek beyinleri tasarlamaktan vazgeçebilir mi? Dünyanın çeşitliliğinin tahribatı bir diğer endişe sebebidir, fakat büyük çoğunluk endişeli değildir ve tahribata götüren bir yaşam stili tercih etmektedir.

Kim sakin bir memelinin geleceğini görebilir ve onun kendisi için beyinler tasarlayabileceğini tahmin edebilirdi? Eğer insan gibi müdahale etme olanağı olan başka bir varlık olsaydı büyük bir olasılıkla bu sakin memeliyi yok ederdi. Türlerin ve alt türlerin kolonileşmesi ve elimine edilmesi olayı gelişime zıt kabul edilebilir. Evrimin yönü sadece geçmiş, şimdi ve geleceğin çakıştığı boyutta yer alan evrenin sonsuz zekâsından fıskırabilir. Sadece benzer bir bilgelik iyinin ne olduğunu bilebilir. Adeptiler der ki; onlar için geçmiş, şimdi ve gelecek açık bir kitap gibidir. Küçük beyinler ve zihinler, daha üstün bir zekânın varlığından habersiz olarak ilerlediklerini düşünerek gerilerler. Yeryüzünün hangi değişken kısımlarının korunması ya da yok edilmesi gerektiğine, inekler, domuzlar ya da insanlar için hangi evlât ve tiplerinin daha uygun olacağına, beynin nasıl şekillendirileceğine, istenmeyen özelliklerin nasıl elimine edileceğine karar veren beyinler, sadece kendi hiçliklerini elde edebilirler.

Doğaya ve evrensel zekâyâ güven, bizim insanî varlıklar olarak, büyük ve bölünemez bir ailenin parçası olduğumuzu kabullenmekten gelir. "Tanrı daha iyi bilir" sözü, Tanrı'nın doğrultusunun netleştiği Tek Hayat, Üstün Zekâ olduğu kabullenildiği zaman anlam kazanır. ■

*İtalyan Teozofi dergisi, Kasım 1995'ten
Çeviren: A. Didem ÖZDEMİR*

• Kitap İncelemesi •

GAIA DİYALOG LARI

Yazan: Murry HOPE / İnceleyen: Keith CASBURN

FİZİK ve metafizik arasındaki boşluğu kapamak için samimi bir çaba göstermekte olan birkaç kişiden biri de Murry Hope'tur. Kendisi de bir medyum olan Hope, algılamalarını ve anlayışlarını, her biri kendi alanında en saygın kişileri içeren bilim çevrelerinden yaptığı alıntılarla desteklemektedir.

"Yeni Çağ"ın artık görünür hâle geldiğini ve çağdaş toplumları üzerinde yaptığı etkiyi akılda tutarak, bu geniş alan, özellikle de kanallık ve ruhsal iletişim söz konusu olduğunda daha ileri tefrikler yapacak kadar uygun hâle geldiği şu günlerde Murry Hope deneyi sağlamak için kendi stilini aramakta. Gaia Diyalogları, alıştığımız ruhsal terminoloji içinde çarpınıp durmadan, metafiziksel iletişimlerin yapısını gerçekçi bir biçimde izah etmektedir. Örneğin, Dünya, Gaia veya (tanınmak istediği isim ile) Danuih ile iletişimi iki güç alanının -Hope'unki ve Danuih'in-ki- bir diyalogla sonuçlanan kaynaşmasıdır. Bu kadar basit.

Kişisel bakımdan, Murry Hope'un çalışmaları hep meydan okuyan türde görmüşümdür. Onun tarafından yazılan veya onun kanalıyla yazdırılan her şeyle her zaman hemfikir değilimdir ama gerçekten de son derece verimli ve kışkırtıcı bir yazar. Dünya'nın şuurunun yapısı ve bunun insanlık ve daha evrensel meselelerle ilişkisi hakkındaki anlayışlarını derinleştirmek isteyen herkese, bu kitabı tavsiye ederim. Kitap, kısmen Hope ve Danuih arasındaki diyaloglardan oluşuyor ama çeşitli bilimsel ilkeler ve teoriler bağlamına da oturtulmuş. Diyalogların kendilerinin yapısı hakkında bilhassa yorum yapmıyorum. Neyse nedir ve ön bilgi veya taraf sahibi olmaksızın deneyimlenmeli ve keyfine varılmalıdır.

Bu çalışmaya karşı hisleriniz ve tavrınız ne olursa olsun, Murry Hope kavramları dengeli ve ilerletici bir biçimde sunmaya devam ettiği için alkışlanmalıdır. ■

LIGHT DERGİSİ, Cilt 115 no.3 Kış 1995 sayısından çeviren: Yasemin TOKATLI

ELDE EDEBİLECEĞİNİZ EN GELİŞMİŞ CEP TELEFONU...

Panasonic G 500

Titreşimli Uyarı

Telefonunuz dilerseniz sizi titreşimle uyarabiliyor. Böylece telefon sesinin uygun olmadığı ortamlarda hem arandığınızı öğreniyor hem de başkasını rahatsız etmemiş oluyorsunuz...

Memo (Ses Kaydı)

Özellikle görüştüğünüz kişinin sesini 20 saniyeye kadar dilediğiniz an kaydedebiliyor, dilediğinizde dinleyebiliyorsunuz...Not almanız gerektiğinde artık kâğıt kalem gerekmiyor.

Ve bir cep telefonundan beklediğiniz her özelliğin en üstünü yine Panasonic G 500'de...

Bir an önce tanışın, farkı anında anlayacaksınız...

PANATEL

Tel.: (0212) 211 69 10 / 11 - 211 69 55 / 56

WOOLPIT'İN YEŞİL ÇOCUKLARI

Bu makale, British Earth Aerial Mysteries Society' den Ken Parsons tarafından gönderilmiştir. Ken, diğer insanların aramadıkları veya hayal bile edemedikleri gerçeklikleri sıkça açıp gözler önüne seren, çok dikkatli bir araştırmacıdır. Aşağıdaki hikâye, bu ifadenin bir kanıtıdır.

HOBİLERİMDEN bir tanesi, sırların gizemli taraflarını araştırmaktır. BEAMS'in başkanı olarak araştırmalarım bazen bu yolda beni tek başıma bıraktı. Bu eserler, akademik (ilmi) denilen şey tarafından sıkça önemsenmese de bir kenara ayrılmıştı ancak değer verilmeyi hak ediyordu; çünkü, bazı şeyler beni geçmişimizdeki anlamlı ve çoğu zaman göz önünde bulundurulmamış gerçekliklere sevk etti.

Suffolk'taki Woolpit denilen yeri, bu duruma uygun bir vaka olarak ele alın. Bir düşünün; bu tanınmayan küçük kasaba ile muhtemelen yabancı varlıklarla, Dünya Büyüsü ve ABD Başkanının ikametgâhı olan Beyaz Saray arasında kesin bir hat olduğuna kim inanabilirli?

Ley hatlarına (dünya üzerindeki manyetik enerji çizgilerine) çapraz konmuş ve efsanelerle dolu olan Woolpit, adını Wolf-Pit'ten almaktadır. Suffolk' ta bulunan son kurdun burada öldürüldüğü sanılmaktadır. Saksonlar zamanında bu yırtıcı kurtgiller, Doğu Anglia' nin ormanlarında serbestçe dolaşmaktaydı. Bu Suffolk bölgesi ile ilgili tradisyonda, yazık ki bu kurtların hiç biri ele geçirilmekten kurtulamadı ve şu anda köyün bulunduğu yerde, derin bir çukura atılarak ölmeye terk edildiler. Rivayete göre, o yöreden bir çiftçi bir gün Wolfpit' te ortaya çıkan bir kurt hayaleti gördü ve arıandan, gözünün önünde kayboldu.

Woolpit' te tahminen 12. yüzyılda (kesin tarihi bilinmiyor), iki de "Yeşil Çocuk" vardı. Hikâye şöyle devam eder : Hasat zamanı, biri dişi diğeri erkek ve her ikisi yeşil derili olan iki varlık (periler ya da çocuklar) Wolf-Pits yakınlarında gezinirken görülmüş ve ikisi de, hiç kimsenin daha önce görmediği kadar ilginç bir materyali giyinmişti. Sonunda köylülere alışmışlardı ancak erkek olanı, bütün yiyecekleri reddetmiş ve sonra ölmüştü. Kayıtlarda dişi olanın akıbetiyle ilgili olarak, biraz belirsiz olmasına rağmen bu dişi,

oraya yerleşmiş ve derisininin, derece derece yeşil rengini kaybetmiş olduğu rivayet ediliyor.

Anladığım kadarıyla o günlerde Woolpit' te, Beyaz Saray'daki ABD Başkanlık Ofisinin inşasına gönderilmek üzere kurulan, geniş bir tuğla tersanesi vardı. Ayrıca, Beyaz Saray' da çalışmış kurmay subayların son yoklamasında, burada çalıştıkları sürece bir hayalet görüp görmedikleri ya da tekinsiz bir faaliyete rastlayıp rastlamadıkları sorulduğunda, dörtlük birden fazlasının "evet" dediğini de anladım.

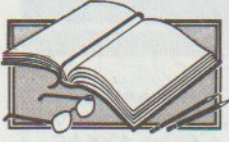
Araştırmam, bu konuyla ilgili haberin ilginç bir tarafını ortaya çıkardı. Bu bölgenin yıllardır, Bury St. Edmunds'in çoğu noktasını içine alan, Stowmarket' e kadar inen ve her şeyin ortasına Woolpit' i koyan, UFO inişleri için uygun bir alan olmasından başka şeyler de vardı.

16 ve 17. yüzyıllarda, kendisine bir şeyler dilemekten ziyade şükretmek için dua eden "Gaia" ya da Dünya Duacıları, Britanya ile kıtanın diğer bölümleri kadar Wolf-pits ve komşu köyleri de sık sık ziyaret ediyorlardı. Bu insanlar, Hristiyanlık adıyla icra edilen çok rezil büyücü (imtihandan kabilinden olan) felâketlere, göze çarpacak şekilde önem verdiler ki hepsi bu değildi...

Gaia'nın bu garip amacını düşünürken, kesinlikle tüyleri diken diken eden bir demec üzerine sendeledim: Rahip D.Kinman tarafından yapılan bir çalışmaya göre yaklaşık dört bin yıl önce Gaia ya da Dünya Ana, üçlü altı sayı ile sembolize edilmişti. Bu inanılmaz gerçeği iki kez kontrol ettim ve gerçekten Dünyanın sayısı, Gaia, gizemli Babil şehrinde The Beast(dört ayaklı iri hayvan)' ın sayısı, şeytanca sayı 666 idi.

Eğer okuyucu, benim bulgularımı da içine katarak tamamını anlamış ve yorumlamışsa, şu soruyu sormuş olmalıdır: " Amerika' da, kudretin dizginlerini tutan bu insanların gerçek dini nedir?" ■

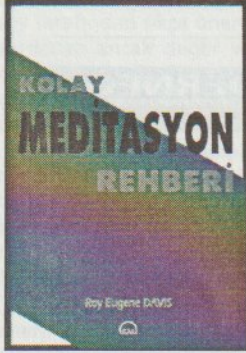
Encounters dergisi Mayıs '96 sayısından çeviren: Burak ERKER

KİTAPLAR ARASINDA

KOLAY MEDITASYON REHBERİ

Kitabın adı

KOLAY MEDITASYON REHBERİ
AN EASY GUIDE TO MEDITATION

Yazan

Roy Eugene DAVIS

Yasemin TOKATLI

Sayfa Adedi ve Baskı Tarihi

72 sayfa, 1996

Fiyatı: 300.000 TL.

RUH ve MADDE YAYINLARI

P.K.9 80072 Beyoğlu-İSTANBUL

P. Yogananda'nın felsefi görüşlerini kendine samimiyetle rehber edinen Roy Eugene Davis, meditasyon ve yoga konusunda uzman bir kişidir. Davis; ABD, Kanada, Japonya, Brezilya, İngiltere, Almanya, İsviçre, Fransa, Hindistan ve Afrika'daki binlerce insana kırk yılı aşkın bir süreden beri bu meditasyon ve ruhsal gelişme işlemlerini öğretmektedir. Öz bilgilerden meydana gelen bu aydınlatıcı eser, meditasyonu gerçekten bir ibadet kimliğinden çıkararak, onun bir esaret aracı olmadığını bize anlatmaktadır.

Şöyle diyor yazar: "Meditasyon, doğru biçimde uygulandığında, aşırı eşkoşulduğu zaman algılarımızı parçalayıp örten şartlardan dikkatimizi uzaklaştırmaya yönelik basit bir süreçtir. Uyanık ve gözlemci kalarak meditasyon yapmak, farkındalığın berrak seviyelerini veya suur hallerini kolaylıkla tecrübe etmemizi sağlar. Aynı zamanda, genellikle fizyolojik ve psikolojik dinlenme için fırsatlar sunar. Meselâ, bedenin bağışıklık sistemi güçlenir, biyolojik yaşlanma süreci yavaşlar, stres azalır, sinir sistemi tazelenir, yenileştirici enerjiler uyanır, zekâ becerileri gelişir, sezgiler artar, yaşam daha zengin biçimde değerlendirilir, yaratıcılık harekete geçirilir ve daha tatmin edici bir ruhsal gelişim sağlanır.

Davis'e göre meditasyon bir amaç olmamalıdır. Hayatın daha anlamlı ve bereketli yaşanması için kullanılması gereken bir araç olmalıdır. "Sübjektif tefekkür süreleri, dış âlemdeki değerli katılımlarla dengelenmelidir." Yani meditasyon sırasında yaşanan hâller yapaylaştırılmamalı, hayatın katı katı yaşanması sırasında yardımcı bir faktör hâline getirilmelidir. ■